Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژندنه:

IIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIIII

د کـتـــاب نــــــوم: سیندونه هم مري

شـــــــــــاعـــــــــر : اسحاق ننگیال

راټـــولـــوونـکی: محمد اسمعیل یون

خــپـــرنــــــدوی: یون کلتوري یون

چـــاپـشمـــــېر: ۱۰۰۰ ټوکه

لـــومــــــړی چاپ: ۱۳۷۷ل کال

دویــــــم چـــاپ: ۱۳۸۷ل کال

د راټـولـوونکي پرله پسي نومره: (١٤)

د خـــپرنـــــدوی پرله پسي نومره: (١٤)

کـــــمــــــــپوزر: وفاالرحمن وفا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې اثر دویم چاپ

خدای بښلی اسحق ننګیال زموږ د اوسنۍ شاعرۍ یوه نومیالۍ څېره ده. که مرګي له موږه ژر نه وای بېل کړی، نو اوس به یې داسې نور ګڼ نوښتونه ترسره کړي وو. دا ټولګه چې ستاسو په لاس کې ده، د اسحق ننګیال د ټولې شاعرۍ کلیات نه دي، خو منتخبات یا تر یوه حده غورچاڼ ورته ویلای شو. ځکه چې نه یوازې هغه وخت دده اکثره ناچاپ شعرونه په کې خوندي شوي، بلکې له چاپي مجموعو څخه یې هم تر یوه ځایه غورچاڼ شوی او ځینې شعرونه ورسره یوځای شوي دي، نو ځکه یې د اسحق ننګیال د شاعرۍ منتخبات بللای شو.

البته د ننګیال په چاپي شعرونو کې نور ډېر ښکلي شعرونه هم شته، خو دا په دې مانا نه ده چې د هغه ټول غوره شعرونه همدې ټولګه کې راټول شوي دي. د المان مېشتې؛ (د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې) کور دې ودان وي، چې هغه وخت یې ژر دا ټولګه چاپ کړه او د مرګ له خطره یې وژغورله. اوس چې د چاپ امکانات تر پخوا زیات شوي او د انټرنټ څپو کې د ادبي، علمي او نورو اثارو د خوندي کولو زیاته اړتیا ده، نو ځکه مې ضروري وبلله، چې دا اثر یو ځل بیا له سره کمپوز او چاپ کړم. هم به یې د چاپ له لارې خلکو ته ورسوم او هم به یې د انټرنیټ له لارې خلکو ته د لوستو لاره چاره اسانه شي. هیله من یم، چې زموږ نور لیکوال هم خپل او د نورو لیکوالو تېر ارزښتمن اثار یو ځل بیا له سره کمپوز او هم یې بیا چاپ کړي او که د چاپ وس یې نه لري، نو لږ تر لږه خو دې د انټرنیټ څپو ته وروسپاري، چې هم ترې ګټه اخیستنه عامه او اسانه شي او هم د مرګ له خطره وژغورل شي، بیا یې نو که د چاپ هیله او غوښتنه کوله، د چاپ کار به یې هم اسان شي.

په پښتو کې د برېښنايیز کتابتون د چټک بهیر د لا چټکۍ او پراختیا په هیله.

پوهندوی محمداسمعیل یون

ارګ، د جمهوري ریاست ودانۍ

۱۳۸۷ل کال، د کب ۲۳مه نېټه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يادون

د تېرو دوو لسيزو په بهير کې د پښتو شاعرۍ د ځو مطرح څېرو له جملې څخه يو هم خدای بښلی اسحق ننګيال و. ده د ځوانۍ په شپېو (پنځوسمو کلونو په بهير) کې شاعري پيل کړې وه، خو د ژوند تر پايه پورې له هېڅ شي سره دومره خواخوږی او نږدې پاتې نه شو، لکه له خپلې شاعرۍ سره. شعر په حقيقت کې د هغه د ټکلي روح او روان د ټکورولو اغېزمنه وسيله وه. ننګيال لږ تر لږه د خپلې ځلېرويشت کلنې شاعرۍ په بهير کې د شاعرۍ دومره پخې تجربې ترلاسه کړې او بيا يې د همدې تجربو له کبله دومره ښکلي شعرونه وزېږول، چې په پښتو شاعرۍ کې د ښکلو غميو حيثيت لري او کولای شي د ننګيال نوم زموږ د ولس په ذهن کې تر ډېر وخته ژوندی وساتي. شاعر هم د بل هر انسان په شان په ټولنيزو، سياسي، فکري او نورو مسايلو او چارو کې د بريو ترڅنګ له يو لړ ښويېدنو، تېروتنو، هيلو او نهيلو سره مخامخېږي. کله چې پر ننګيال او دده پر شاعرۍ خبرې کېږي، نو ځينو ته ضرور د هغه د شاعرۍ ترڅنګ، د هغه د ټولنيز، سياسي او اخلاقي شخصيت انځور هم تر سترګو کېږي. د هنرمند د پېژندنې لپاره خو تر ټولو غوره لاره داده، چې د هغه خپل هنر وکتل شي. د هنرمند تخليق او زېږونه پخپله د هغه د ظاهري او تر زياتې کچې د باطني شخصيت هنداره ده، نو کله چې د ننګيال پر شخصيت خبرې کېږي، مجبور يو د هغه د شعر نړۍ وګورو او هغه کلمه يوه يوه تر سترګو او فکره تېره کړو، چې د ننګيال له ضميره يې سرچينه اخيستې او بيا د شعر پرښتې په خپلو اوښکو مينځلې او د مينې د نړۍ د ابديت غېږې ته يې سپارلې ده. دا خبره د منلو وړ ده، شاعر تر هغه پورې، چې د فکري بلوغ پړاو ته رسېږي، د فکر ستنې به يې يو او بل فکري لور ته کږېږي. تر هغه پورې چې شاعر خپله ذهني او فکري شتمني بشپړوي، تر هغه وخت پورې يې د فکري ښويېدنو اټکل کېدی شي.

ننګيال د خپلې ځوانۍ په درشل کې پر شاعرۍ پيل وکړ او دا هغه مهال و، چې نور نو ټول هېواد د ((عقيدې د بحران او د معنويت د سقوط)) پر لور روان و. ګڼو فکرونو د بېلابېلو شعارونو تر پردې لاندې د هېواد د ځوان پښت د ذهنونو د خپلونې هڅه کوله. شعارونه يې خواږه وو، خو وروستي عملونه يې ترخه...

د ننګيال د ذهن يوه برخه هم د يو سياسي فکر د جال په کړۍ کې ګير شوه، خو دې فکر لا د شاعرۍ پر بې تکلفې ښکلا خپل سيوری نه وغوړولی، چې د ناورين لومړی پړاو پيل شو. بياناورين دپاسه بل ناورين او غميزه راغلل، چې نه يوازې زموږ د هېواد او ولس د هر ډول شتمنۍ ستنې يې ولړزولې، بلکې له ګڼ شمېر متفکرو مغزونو څخه يې هم لاره ورکه کړه.

دې پړاو ډېر زيات دوام وموند او ننګيال هم په داسې يو جغرافيايي او مسلکي چاپېريال کې ژوند تېراوه، چې هلته د يو داسې فکر واکمني وه، چې د ننګيال د اصلي شاعرۍ له سپېڅلي روح سره يې تګلورې په ټکر کې و. ننګيال په دې کلونو کې لکه د نورو ګڼو ليکوالو او د فکر د خاوندانو په څېر په داسې يو جال کې راګير و، چې تر دې دمه يې لا نه پوره سترګې رڼې شوې وې او نه يې د شعر د ښاپېرۍ وزرونو خپلواک پروازونه کولای شول. په دې پړاو کې د

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننگیال فکري بلوغ هم د خپل پوخوالي پړاو ته رسېدلی نه و، نو ځکه خو یې د هغه وخت په نظمونو (نه په شعرونو کې یو لړ فکري ښوېدنې لیدل کېږي، خو پر همدې وخت بیا هم دده په شاعرۍ کې د فکري او انساني بغاوت او د عاطفي سیند د څپو یو پټ شور پروت و او داسې اټکلېده، چې یوه ورځ به دده ددې فکري تېروتنې پر ځای، دده د فکر او ضمیر هغه دننني نړۍ راڅرګنده او د خپل شعر ناوې به پرې سینګار کړي.

کله چې شاعر د فکري او شعري بلوغ پر لوري بریمن ګامونه اخلي، نو تېل شوی، تصنعي او ناشعوري اندود یې هم ورو ورو له منځه ځي. کله چې لږ نوره رڼایي هم راغله او په کابل کې د یو زیات شمېر لیکوالو سترګې رڼې شوې، نو هر چا د خپل هېوادني اند اصلي جوهر میندلو ته هڅه وکړه. ننګیال چې په پټ ضمیر کې یې همدا راز پټ و، له ځینو نورو څخه په دې لار کې څو ګامه دمخه شو. جرئت او رښتینولي یې ددې مرغلرې د ځلونې او خپلونې لپاره امېل کړل. تر ۱۳٦۲- ۱۳٦٤ کلونو وروسته وختونو پر مهال په کابل کې د مقاومت د ادبیاتو او د شعر د شعري جوهر د پیاوړتیا لپاره په څرګند ډول هڅې پیل شوې. په همدې کلونو کې په څرګند ډول د شعر او شعار ترمنځ پوله ډاګیزه شوه. د ادبي مبارزې په دې تاوده ډګر کې د هېواد د پیاوړې کره کتونکي او کیسه لیکونکي زرین انځور او بیا د تکړه کره کتونکي لطیف بهاند او نورو زیار او هڅې د یادونې او ستاینې وړ دي. دوی یو زیات شمېر هغه ځوان شاعران چې په شاعرۍ کې یې د ((شعاریت)) پر ځای د ((شعریت)) جوهر پیاوړی برېښېده او یا په کې د شاعرۍ تومنه څرګندېدله، دېته راوبلل چې له شعارونو څخه خپله لاره بېله کړي. ننګیال یو له هغو ځوانو شاعرانو څخه و، چې تر ټولو لومړی له همدې پیل شوي بهیر سره یوځای شو. دا د شعر د پوخوالي پر لوري د ننګیال د بریمنو هڅو د پیل کلونه دي. دې بهیر تر ۱۳۷۱ل کال پورې خپل عمر ته دوام ورکړ.

په همدې واټن کې د ننګیال شاعري، دومره خوږه، سپېڅلې او عاطفي شوه، چې د هغه محبوبیت یې د هېواد د یو ستر عاطفي شاعر تر بریده ورساوه. ننګیال د همدې کلونو په بهیر کې د خپلو شعرونو څلور مجموعې (ډالۍ، سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي، هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي)) چاپ کړل. څرنګه چې دده شعر ورځ پر ورځ د خوږوالي او کره والي پراوونه وهل، نو په (۷۰) کلونو کې دی د خپلو شعرونو له ځینو چاپي مجموعو، په ځانګړي ډول ((ډالۍ او سپېره ډاګونه او غوړېدلي بزغلي)) څخه څه ناخه پښېمان و او هغه یې ((شعرونه)) نه ګڼل. د دده شاعرۍ د پرمختګ بهیر دومره ګړندی و، چې د خپلې دمخنۍ شاعرۍ زیاتو شعرونو ته به یې خندل، سره له دې چې دده په شاعرۍ کې د شعر اصلي تومنه او جوهر له پیله ښکاره کېده، خو وروسته وروسته یې د خوږو کلمو یو زرین شال ور په سر کړ. کله چې د ۱۳۷۱ل کال د غویي میاشتې پر ۸مه نېټه په کابل کې د اسلامي انقلاب (!) په نوم یو ستر ستمي ناورین او غمیزه پر افغانانو ور وتپل شول او د هېواد ټول نظام ګډ وډ شو، د ننګیال ژوند او ان دده فرهنګي کارونه هم له سختو ستونزو سره مخامخ شول. د سرو ګولیو په باران کې یې ایله دومره وکړای شول، چې خپله کورنۍ تر لغمانه پورې ورسوي، د کور شته یې ټول تیت و پرک شول او څو ځله په یوه ښار کې له یوه ځایه بل ځای ته مهاجر شو. د کور دکالیو په کیسه کې خو نه و، خو د کتابتون د چور او تالان له غمه یې له سترګو لمبې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورته کېدلې او همدا یې ویل: ((یاره پیرجانه افسوس چې دا کتابونه یې راځخه نه وای وړي)). د کتابونو غم لا نه و سوړ شوی، چې د یوې درنې ګولۍ ګوزار هم ورته ور ورسېد؛ د توپ یوه ګولۍ یې څنګ ته ولګېده او څو ټوټو یې د بدن ځینې برخې غلبېل کړې. له ناروغۍ لا پوره ښه شوی نه و، چې بېرته یې د لیکوالو په ټولنه کې خپلې دندې ته ځان ورساوه. شپه او ورځ به همالته په ټولنه کې و. د لیکوالو انجمن یې هم کور و او هم د دندې ځای. څو میاشتې لا وتې نه وې، چې کوم چا ورته کوم پنجشېری ولمساوه. تیاره ماښام و، ډیوه یې لا لګولې نه وه، چې د وره له ټک ټک پرته دا شخص له خپلو نورو ملګرو سره یوځای په کوټه ور ننوت. خدای(ج) خبر هغه په کوم فکر کې ډوب و، چې یو ناڅاپه یې پر دوی سترګې ولګېدې. ده لا هغو ته د ناستې او ست هیله لرله، چې یو ګوزار دده ترمخه داسې راورسېد، چې دده یو غوږ یې هم د څه وخت لپاره بې حسه کړ او دا یې ورته وویل چې: ((ما چرم کن استم، سبا تا یی وقت این اتاقه ایله می کنی، دیگر ده اینجا نبینم ات، ای اتاق را ما برای چرم کنی کار دارم)). څو ورځې د هغه په سترګو کې له اوښکو او په څېره کې یې له یوې سترې نهیلۍ پرته بل څه نه لیدل کېدل او داسې یو حالت ته په هیله و، چې بیا په دې هېواد کې د یو ملي فکر د حکومت وزرې خپرې شي او د یو سوله ییز ژوند وړانګې هره خوا رڼا کړي. کال دوه لا وتي نه وو، چې د طالبانو اسلامي غورځنګ پر کابل سپین بیرغونه ورپول. سهار د وخته، چې لا ډېر خلک د کابل پر فتحې خبر نه وو، زموږ د کور ور یې ټک ټک کړ او په بېړني ډول یې وویل: ((پیرجانه راوځه، طالبانو کابل نیولی او سقاوي ختمه شوه)). هغه د یو سپین سباوون په هیله و، خو شاعر لکه چې ازلي بدمرغه وي. ننګیال بیا خپلې دندې ته لاړ، خو دا ځل دا دنده بل ډول وه؛ نوي نظام د لیکوالو د ټولنې پخواني تشکیل ته بدلون ورکړ، خو ننګیال بیا هم په همدې تشکیل کې پاتې شو. دا تشکیل د دولت لوړ مقام ته د منظورۍ لپاره ولېږل شو. تر هغه وخته چې د ننګیال د مقررۍ امر راته، په دې کې یوولس میاشتې تېرې شوې، خو په دې یوولسو میاشتو کې ننګیال هره ورځ د پخوا په څېر خپله دنده پرمخ وړله، یو ځل بیا یې شپې په همغه ټولنه کې شوې، چې ده ته ترې د وتلو امر شوی و. ننګیال دنده سرته رسوله، خو بې معاشه او بې امتیازه. ګڼ شمېر ځوان لیکوال او شاعران به ترې راتاو وو، خو یو وخت یې اقتصادي حالت دومره ویجاړ شو، چې د چا خبره د پولۍ ټک ته کېناست. څو ځله یې دا خبره زما تر غوږ تېره کړه: ((یاره پیرجانه د ماشومانو غمه مې که نه وای ما په نهره هم شپې سبا کولې، خو له کابله نه وتلم، کابل خو زما د دردونو، غمونو، بریاوو او ماتو کور دی، زه دا کله یوازې پرېږدم. خو افسوس چې د ماشومانو غم دی)). بیا به یې یو سوړ اسویلی وکېښ او یوه ترخه موسکا به یې پر شونډو تېره کړه. نور یې د دندې د ساتلو لپاره پیسې او مالي لګښت نه درلود، چې دی پرې خپله دنده وساتي. لغمان ته راغی او بیا یې د پېښور مخه ونیوله. په پېښور کې هم تر ډېرو انتظارونو او کړاوونو وروسته ورته د بي بي سي د روزنیزې ډرامې د لیکوال په توګه دنده وسپارل شوه. د کلداري معاش مزه یې لا څکلې نه وه، چې د مرګ پرښتو یې روح پر خپلو وزرونو د ابدیت پر لوري یووړ او بیا د بي بي سي راډیو له لارې داسې یو خبر خپور شو: ((په خواشینۍ سره مو خبر ترلاسه کړی، چې د هېواد نامتو شاعر اسحق ننګیال نن په پېښور کې د ٤٢ کلونو په عمر د زړه د دربدو له کبله په حق ورسېد)). ددې خبر په اورېدو سره د هېواد ټولو فرهنګیانو که په داخل کې وو او که په بهر کې داسې یو دردونکی ټکان وخوړ،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ټولو زړونو ته يې د غم لمبې ورسولې. دا د ننګيال د سرګردانه ژوند په باب څو يادونې وې چې دلته يې لنډيز راوړل شو. سره له دې چې ننګيال د ژوند په اوږدو کې له ډول ډول کړاوونو سره مخامخ شوی، خو د تېرو شپږو کلونو کړاوونو هغه دومره ځورولی او ټکلی دی چې نور پر هېڅ وخت هغه دومره روحي، رواني، سياسي، اقتصادي او نور فشارونه نه دي زغملي. د يو ليکوال په اند: ((غوره ادبيات د اختناق په حالت کې رامنځته کېږي)) او شاعر يا ليکوال د اختناق په مقابل کې له ادبياتو څخه د يو روحي او رواني غبرګون په توګه کار اخلي.

هر څومره چې دا فشار او اختناق پياوړی وي، عکس العمل يې هم هماغسې وي. د ننګيال د تېرو شپږو کلونو شاعري د همدغو ډول ډول ظلمونو او اختناق زېږنده ده، نو ځکه پکې سوز او درد دده تر پخوانيو شعرونو څه زيات دی.

د غم او درد په دې تېرو څو کلونو کې د ننګيال د شعر ښاپېری لا پسې سينګار شوې ده. دده د فکري تګلوري ليکې او ستنې محکمې شوي او شاعر د شعر د پوخوالي، فکري ثبات او د بشپړو انساني ارزښتونو په پېژندنه او ځلونه کې بريالی شوی دی. په حقيقت کې د ننګيال د وروستيو کلونو شعرونه د هغه د ښکلې او اوچتې شاعرۍ رنګين او مانيز ګلابونه دي. (ښکاري ته) دده يو ښکلی عاطفي او انساني شعر دی چې ده د ۱۳٦۵ل کال د غبرګولي د مياشتې پر لومړۍ نېټه ليکلی دی. دې شعر نه يوازې په هېوادنۍ کچه زيات منبت پيداکړ او ډېر اغېز يې وښينده، بلکې د شمالي کوريا په هېواد کې د ځوانانو د يو نړيوال فيستوال په ترڅ کې، چې د افغاني سندرغاړو له خوا د موسيقۍ په څپو کې په سندريزه بڼه ولوستل شو، نو د ټولو اورېدونکو او مينوالو د منبت وړ وګرځېد او دې شعر هلته لومړی مقام وګټه، خو د ننګيال د شعري بهير د پرمختګ په وجه، د مړينې پر نږدې وختونو کې هغه دا شعر ((پوره شعر)) نه ګاڼه او ويل يې چې د ((شعاريت)) نښې په کې ليدل کېږي. ننګيال د تېرو اوو اتو کلونو په موده کې ښه ډېر شعرونه وليکل، خو د ځانګړو مجموعو او يا مجموعې د چاپ امکانات ورته برابر نه شول. له دې کبله د هغه د وروستيو کلونو شاعري د شعر د زياتو مينوالو او لوستونکو له ليده لرې پاتې شوه. ځکه نو کله چې به کوم ليکوال او يا کره کتونکي دده د شاعرۍ په باب ناسم نظر ورکاوه، نو دی به ډېر په قهرېده او ويل به يې: ((دی نو زما له اوسنۍ شاعرۍ څخه څه خبر دی هغه خو ټوله له ما سره په کتابچو کې پرته ده...)).

د ده يوه ستره هيله همدا وه، چې د خپلو شعرونو ټولې مجموعې چاپ او په خپلو سترګو ووينې. د ننګيال په ژوند خو د هغه هيله پوره نه شوه، خو دادی د هغه تر مړينې وروسته، په جرمني کې د افغان فرهنګيانو او فرهنګپالو په مالي مرسته د هغه دا ارمان پوره شو. ما چې کله د هغه د ناچاپه شعري مجموعو د چاپ پر کار پيل وکړ، نو ننګيال مې يوه شپه په خوب کې وليد، خوله يې له خندا شنه وه او همداسې په خوشالۍ يې راته وويل: ((پيرجانه! زما مجموعې چاپېږي؟ بښکه والله...)) ما ورته ويل هو ستا ټول شعرونه چاپېږي. په هغه شپه له خوبه راويښ شوم، تر سهاره خوب رانغی، لاټين مې ولګاوه او د ننګيال په چورت کې لاړم- يو ځل مې د هغه ټولې خاطرې تر نظر تېرې شوې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې مې د هغه د شعرونو توري لوستل، نو په هر توري، هر شعر او د شعر په هره پاڼه کې راته د ننګیال تصویر تر سترګو سترګو کېده. زه ددې شعرونو تر پایه په دې پوه نه شوم، چې زه په کوم حالت کې یم، لکه یو څوک چې په خلا کې روان وي.

د ننګیال د وروستیو کلونو، فکري او عاطفي شخصیت کټ مټ د هغه د اوسنیو شعرونو له مانیزې او عاطفي خوا سره منطبق و. هره پاڼه کې ننګیال و، په هر توري کې ننګیال و، دا هغه ننګیال نه و، چې د خپلې شاعرۍ په پیل کې او یا تر هغه وروسته د څو کلونو په شاعرۍ کې ځلېده. دلته یو بېل ننګیال و. هغه د خپلې مینې او عاطفي پر سپین آس سور او د ښاپېریو ښار ته روان و او لکه له هغه ځایه یې د خپل ستي او ټپي ولس د درملونې لپاره د ښکلاوو ټکورونه راوړل. ما هره شېبه له ننګیال سره خبرې کولې او دومره خبرې، چې د هغه په ژوند به مې ورسره نه وي کړې او کېدی شي لوستونکي هم زما پر برخلیک اخته شي.

خو ددې سوچونو او فکرونو په منځ کې خوشاله په دې وم، چې د هغه د ټولو ناچاپه شعرونو غټ جونګ چاپېږي. کله چې دا مجموعه چاپ شوه، نو زه به یې د الینګار د ښکلې شاعرانه درې د بسرام په کلي کې د ننګیال پر قبر کېدم او مبارکي به ورته ورکړم. د هغه روح به څومره خوشاله شي او هغه ارمان چې دده پر ژوند پوره نه شو، وروسته تر مرګه به پوره شي. په همدې هیله مې د هغه شعري مجموعې چې په کور کې یې وې ترلاسه کړې. هغه یوه شعري مجموعه چې کاپي یې ده سره په کور کې وه انځور صېب ته هم لېږلې وه، هغه هم ترلاسه شوه. دا شعرونه چې ما وکتل زما په نظر کم ښکاره شول، ځکه ننګیال چې به کوم شعر ولیکه، نو د نورو شاعرانو په شان به یې خپلو ملګرو ته ضرور اوراوه.

حفیظ الله ګردش، صدیق الله بدر، نورمحمد لاهو او عبدالغفور لېوال ته مو د ننګیال صېب د هغو شعرونو په باب چې په دې مجموعو کې نه وو او په ځینو اخبارونو کې په متفرقه ډول چاپ شوي وو، وویل موږ ټولو په اخبارونو او نورو خپرونو کې د ننګیال صېب هغه شعرونه پیدا کړل، چې په تیت و پرک ډول چاپ شوي وو او په دې مجموعو کې نه وو راغلي، بیا هم ماته د خپل اټکل له مخې دا شعرونه پوره نه برېښېدل. د کتاب د تورو لوستل بشپړېدو ته نږدې شوي وو، چې یوځل بیا په لغمان کې د ننګیال صېب کور ته لاړم. د هغه مشر زوی (ارش) ته مې د ننګیال صېب د یو داسې عکس یادونه وکړه، چې تراوسه په خپرونو کې چاپ شوی نه وي او هم مې ورته وویل چې د ننګیال صېب کتابونه او پاڼې یو ځل بیا وګوري، ګوندې څه شعرونه یې ترلاسه شي. هغه ماته وویل: ((موږ څو ځله د خپل پلار کتابونه او یادښتونه واړول راواړول، څه چې وو هغه مو تاسو ته درکړل، خو موږ به یوځل بیا هم ټول کور وګورو)). په پېښور کې د مجموعې کار د بشپړېدو په وروستیو شېبو کې و، چې د ننګیال صېب زوی (ارش) په ډېرې بېړې له لغمان نه ځان راورساوه او د ننګیال د شعرونو یوه بله کتابچه یې هم راوړه. ما چې د ننګیال صېب دا شعرونه وکتل، دومره خوشاله شوم، چې د ټولو سترپاوو بار مې یو ځل له اوږو لرې شو. بیا مې دا ټولې کتابچې له اخبارونو او خپرونو او په متفرقه ډول راټول شویو شعرونو سره پرتله کړې، تکراري شعرونه مې ترې لرې کړل، دغه راز مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دده له دوو چاپ شویو شعري مجموعو (هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) څخه یو شمېر شعرونه ورسره یوځای کړل. اوس تر زیاته بریده پر دې باوري یم، چې د ننګیال نور شعرونه به نه وي پاتې. ده له خپل ناوړلي (نامنظم) ژوند دود سره سره د خپلو شعرونو د ثبت انتظام ته ډېره پاملرنه کړې وه. له دې څخه دا څرګندېږي، چې ننګیال تر خپل ځاني ژونده هم، له شعر سره ډېره مینه درلوده، ځکه چې هغه د خپل ژوند د ښېرازۍ مېړنی نه و، خو د ښکلې شعري شتمنۍ څښتن و. ده انځور صېب ته د یو لیک په ترڅ کې لیکلي وو: ((څو شعرونه مې له ((سپنتا)) سپین ږیري سره پاتې شول او له ماسره یې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې ولیکي، خو حالاتو وخت ورنه کړ، که چېرې مې بیا وموندل نو در وبه یې لېږم)). له ((سپین ږیري)) څخه یې مقصد (ښاغلی سلیمان لایق) دی چې ننګیال ورسره د شاعرۍ ښه ملګرتیا لرله. دا چې دا شعرونه به پیاوړي شاعر سلیمان لایق سره وي او که نه؟ زه خبر نه یم. د ننګیال صېب د شعرونو د کتابچو او د شعرونو د نېټه لیک له تسلسل نه داسې ښکاري چې د ننګیال صېب نور شعرونه به نه وي پاتې. دا لیک هغه انځور صېب ته له کابل نه د ۱۳۷۱ل کال د زمري پر ۱۲ نېټه لیکلی و. تر هغه وروسته د څو کلونو په ترڅ کې هغه خپل شعرونه له سره په نویو کتابچو کې لیکلي وو او د هغو شعرونو بل نقل هم ورسره موجود و، چې انځور صېب ته یې لېږلي وو، نو کله چې انځور صېب ته د لېږلو شعرونو نقل وروسته ترتیب شوی، نو دغه راز به ښاغلي سلیمان لایق ته ورکړل شوي شعرونه هم بیا له سره په کتابچو کې لیکل شوي وي. بیا هم که ښاغلي لایق سره دا شعرونه موجود وي او هغه ددې مجموعې له شعرونو سره پرتله کړي او کوم چې په دې مجموعه کې راغلي نه وي، ترچاپ وروسته د هغو د خوندي کولو هڅه وشي، نو دا به پښتو ادب ته یو ډېر ګټور کار وي.

د ننګیال دا مجموعه (سیندونه هم مري) د هغه د (ښېرې په مالت کې، نه جام نه ځادر، دا جل دا برسات، سیندونه هم مري، ځینې متفرقه شعرونو او د چاپ شویو دوو مجموعو هغه شېبې هغه کلونه او ځاځکي ځاځکي) له څو شعرونو څخه جوړه ده. ددې مجموعې چاپ د پښتو شعر په ځانګړي ډول ازاد شعر په برخه کې یوه ډېره په زړه پورې، درنه او ارزښتمنه ډالۍ ده. خو له دې درنې ډالۍ سره سره به مو دا ارمان تل په زړه کې پاتې وي چې: ((کاشکې ننګیال ژوندی وای چې داسې نورې ښکلې او ارزښتمنې ډالۍ یې خپلې ژبې ته وړاندې کړې وای)). ننګیال ته دعاګانې.

په مینه او درناوي

محمد اسمعیل یون

۱۳۷۷ل کال- لیندۍ

پېښور- پښتونخوا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

اسحق ننگیال

د پښتو د نوي شعري بهیر په یون کې

د پښتو د معاصرې او نوې شاعرۍ په یون کې ، اسحق ننگیال کله څوک هېرولی شي! ننگیال د پښتو دنوي شعري بهیر د ښایست یوه نښه وه، ننگیال زموږ د شعر د نوي کتاب یوه زرینه پاڼه وه، ننگیال هغه فقیر، هغه ملنگ شاعر و، چې په همدغه لنډ او غم ځپلي عمر کې یې هم موږ ته د هنرونو د ښایستونو دومره شته راپرېښودل، چې زموږ نوی ادبي بهیر پرې ویاړ کولای شي، خو که هغه مرگي داسې بې وخته، یو ناڅاپي او په ډېره بېړه له موږ نه وای اخیستی، په دې کې هېڅ شک نه شته، چې زموږ د ولس ادبي هنري پانگه به یې نوره هم درنه کړې او ښکلې کړې وای.

ننگیال د پښتو په اوسني شعري یون کې په عمومي توگه، د یولاس دگوتو د شمېر له نومیالیو او وتلیو شاعرانو څخه گڼلی شو او که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعرپه حدودو کې، یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي او دپاملرني وړ وي، یو یې اسحق ننگیال دی؛ دا یو ستر ویاړ دی، یو لوی ارزښت دی، یو خورا مهم هنري ادبي دریځ دی.

دننگیال شعر، په افغانستان کې په ډېرو کړکېچنو، کړلېچنو او غمجنو شېبو کې اوج او شهرت ته ورسېد. سره له دې، چې هغه د لمریزو پنځوسمو کلونو له پیلامې څخه شاعري راپیل کړې ده، خو د اوج کلونه یې د ثور له غمیزې او بیا د روسي سرو یرغلگرو، تر یرغل وروسته، را رسېږي، دا هغه کلونه دي، چې په شروع کې یې د افغانستان په شاعرۍ کې د هنري- ادبي ارزښتونو پرځای، دنظمونو او شعارونو بازار ښه گرم دی او دغو وچو شعارونو او نظمونو پر وړاندې د هنري- شعري ارزښتونو لپاره هلې ځلې، نه یوازې دا چې یوه لوړه هنري ادبي هڅه وه؛ بلکې د هغه وخت د حالاتو په رڼا کې په یو ډول سیاسي مبارزه هم بدله شوې وه. د سرو نظمونو او سرو شعارونو پلویان د گوندي او دولتي واکمنۍ د فرمانونو او دستورونو ناظمان وو او یوازې پر همدغه اړخ یې ټینگار کاوه، خو د دوی پر وړاندې د هنري-ادبي ارزښتونو لپاره هلې ځلې نه یوازې دا چې د یو هنري تقدس لپاره ټینگار و، دگوندي- دولتي دستورونو او فرمانونو پروړواندې یې، د یو ټولنیز- سیاسي (ملي) ملي تقدس په توگه هم ارزښت لاره، ننگیال، سره له دې چې د شعري ژوند په څولمړیوکلونوکې یې د شعارونو او نظمونو ځینې بېلگې هم وړاندې کړې دي، خو له شعارونو او نظمونو څخه د شعري-هنري ښکلاوو پر لوري د هغه د ورېښمیني لارې سفر وروسته، که هغه دمیني شعر لیکلی، که یې کومه عاطفي شېبه انځور کړې او که یې کوم بشپړ سیاسي شعر لیکلی دي، تر ډېره زیاته حده یې له هنري- ادبي ځانگړنو او ارزښتونو سره نغاړلي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسحق ننګیال په وروستیو شلو کلونو کې، د افغانستان د شعري بهیر له څو فوق العاده او استثنایي شخصیتونو څخه دی. که د وروستیو شلو خونړیو کلونو، غمجنو بهیرونو، موږ ته کومه ښه ډالۍ هم راکړې وي، ښایي یوه یې د ننګیال په څېر دیو شاعر ظهور وي، چې هغه یې هم یوازې یوه ورځ ورسته بېرته له موږه واخیست. داسې چې که ددغې خونړۍ غمیزې پیلامه د ۱۳۵۷ل کال د غویي له اوومې پیل شي، نو ننګیال د ۱۳۷۷ل کال د غویي پر اتمه ځوانیمرګ کېږي.

دلته به زه، پر هغو ټکو، هغو ارزښتونو څو خبرې وکړم، چې اسحق ننګیال یې، زموږ په اوسني شعري بهیر کې، تر نورو ډېرو، زیات ځلولی او د پاملرنې وړ کړی دی.

لومړي: د افغانستان د وروستنۍ شل کلنې غمیزې انځورګري، ننګیال تر بل هرچاڅخه په ښه ژوره، هر اړخیزه او شاعرانه توګه کړې ده. هغه غمیزه چې د ثور له اوومې پیل کېږي، د جدي پر شپږمه او ج ته رسي او څوارلس کاله وروسته د ثور پر اتمه یو بل نوی غمجن پړاو ته ور داخلېږي او د ننګیال تر مرګه هم لا دغه غمیزه پای ته نه رسېږي، ننګیال ددغې غمیزې په زړه کې پروت دی. همدغه غمیزه د ننګیال زړه خوري او ځاځکي ځاځکي یې د ویرژړلیو شعرونو په توګه څڅوي، ننګیال د همدغې شلکلنې غمیزې ډېر پیاوړی انځورګر شاعر دی. هغه د غم ددغو کلونو ډېره زیاته برخه د افغانستان په زړه، کابل کې، تېروي او د ټولو غمجنو شېبو شاهد پاتې کېږي. دغه شېبې که غمګینې او له ویر او وینو ډکې دي، خو شاعرانه کېږي. ننګیال د همداسې یو غمګین برخلیک شاعر دی او ځکه خو هغه د افغانستان د شلکلنې غمیزې د ویناوال په توګه راڅرګندېږي.

دماښام ډمې مې بولي په ژوندون د مرګ بدلې

ای د ویر پېغلې نغمه شه چې دشپو د جبل بندي یم

راته وژني خوب په ګوتو د شوګیر پیغمبر راغی

مه ځه راستنه شه چې د شپو دجبل بندي یم

غواړي ځان ته مې سجده کړي، زه په ټیټ سربلد نه یم

دغیرت ناوې شمله شه چې دشپودجبل بندي یم...(۱)

او یا داچې:

زما دکور هغه وره هغه بېباکه فضا

زما دکور هغه زاړه هغه ختین بامونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ډوبېدل به دماشومو خنداګانو سین کې

زما د کور وړه باغچه کې د سپرلي ښاپېرۍ

دسرو ګلانو د شو پاڼو جنتي تخت نه یې

چې شنو موسکاوو کې ډک جام د بدمستۍ راکاوه

زما د کلي هغه لویې، ها پراخې کوڅې

زما د کلي هغه شنه، هغه سمسورباغونه

زموږ د نجونو حرم

زموږ دسپین ږیرو دېرې

زموږ د سترو کروندګرو د غرمو ښېرې

د مرګ په ولو زانګې

اسمان د لویو خړو وریځو او باروتو لوګی

څمکه دوینو او دمړو له کوپړیو ډکه

انسان د ویر او د دردونو او مرګونو کوربه

کور مې د مړاوو بېګناهو امیدو هدیره

دنیا مو ټوله نړوونکو توپانو نیولې

نو عقله!

نو عقله ای د توپانو دغلوپه لاس تښتول شوې بېړۍ

وایه چې چېرته لاړ شم؟

او پردې ځان څه وکړم؟(۲)

او:

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپه ويالو کې د هيليو بچي وسوزېدل!

او زموږ د کلي ميندې

دميلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچيان زېږوي))

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاړه چاړه دی؟

خلک په نوکو او برچو د يو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درنا مورې!(۳)

ننګيال، په کابل کې د تنظيمي حکومت د ټوپکوالو د ځلورنيمو کلونو د وحشت تر ټولو اوځار شاهد شاعر هم دی. د ننګيال د ناچاپې شاعرۍ زياتره برخه د دغو وحشتونو شاعرانه انځورګرۍ ته ځانګړې شوې ده.

هغه د بدمرغيو په دغو بهيرونو کې د کابل ((مينې)) ته هم وايي، چې نور درځينې شرمېږم. د ((انسان)) په نوم له دغو (انساني)) اعمالو شرمېږي اود ((افغان)) په نوم له دغو ((افغاني ضد)) اعمالو:

مينې له شرمه در کتلای نه شم

نور مو د کلي د ګلونو په کاله کې

پېغلتوب دګل غوټيو چېرته هم نشته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې دجمال اودعفت

د لوټ کوځو کې د غارت کيسې ته خوب وړی دی

نور مو دباغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کړې)) شملې دښمنې ښکاري

مينې له شرمه درکتلای نه شم (٤)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او لکه چې هغه د ((کلي)) په نوم شعر په یوه برخه کې وايي:

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای دکلي مازیګره!

ها زموږ د کلي چم کې

هغه سپینه کېږدۍ څه شوه

هغه شنې څپرې څه شوې

ها لوګرې جېنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تاته یا د شي مازیګره!

هغه شنې دېرې دکلي

په کې هسک د شملو غرونه

په کې ورېځې د چلمو

⊠⊠⊠

نه نه وران دی

کلی وران دی

یوه ځاله په کې نه شته

ها دښکلو توتکیو

یو نغری هم اباد نه دی

د ابیو د لاس نښه

⊠⊠⊠

لښتي وچ شول

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ویالې وراني

سین د تورو کاڼو غرشو

اوس حیران یم چې د کلي

دا هیلۍ به چېرته لامبي.(٥)

ننګیال په خپلو دغه ډول شعرونو کې د جنګ هغه رښتینې وحشي څېره ډېره ښه تصویر کړې ده، چې زموږ وطن خوري، زموږ ولس وژني او زموږ د هېواد ټولو ارزښتونو ته ګواښونه کوي. ننګیال د دغو غمیزو په انځورګرۍ کې شاعرانه او هنري ارزښتونو ته بشپړه پاملرنه کړې ده او هېڅکله يې د ښکاره، بربنډ او ځرګندو شعاروي خبرو په څېر دغه مسایل نه دي راوړي، بلکې له شاعرانه ښکلاوو سره یې یو ځای کړي دي او همدا د ننګیال ددغه ډول شعرونو دارزښت بنسټیز ټکی دی، همدغه خبره ده، چې شعر له عادي او خبري مسایلو راجلا کوي.

دویم: د ننګیال د شاعرۍ یوه بله د ارزښت وړ ځانګړنه داده، چې دهغه شعرونه له عاطفي شېبو ډک دي. د هغه شعرونه لکه د عاطفې سیند، لکه د عاطفې سمندر، داسې دی. د هغه په زیاترو شعرونو کې د یو خواخوږي، د یو زړه سواند ((انسان)) عاطفه په خپل اوج کې ځان راځرګندوي. ډېرو شاعرانو او شعرپوهانو په شعر کې د ژورې عاطفې پر شته والي ټینګار کړی دی. عاطفه او په عمومي توګه احساسات د شاعرۍ له اساسي برخو څخه ګڼل کېږي او په دې کې د پاملرنې وړ خبره داده، چې څنګه دغه عواطف په شعر کې د انتقال ځواک پیداکړي؟ دننګیال په شاعرۍ کې دغه ځواک وینو. د ((دا کلی مه ورانوئ)) د شعر یوې کوچنۍ برخې ته پاملرنه کوو:

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ هلته چې لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ... (٦)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال ددغه ډول عواطفو په باب، له ((ډېوې)) سره په یوه مرکه کې ویلي وو: ((هغه چې ډېر عاطفي نه وي، زما په اند نه شي کېدلی، چې ډېر ښه شاعر شي. دخپل ژوند کیسه درته کوم: د اوړي یوه توده ورځ وه، په دېره کې ناست وم. یوازې او تنها له خپلو سوچونو سره لوبېدم، چې یو ماشوم چې په یوه لاس کې یې مړ ژواندی چرګ او په بل لاس کې یې تېره چاړه وه، راته راغی چې چرګ یې حلال کړم.نه مې غوښتل چې خپل لاسونه په وینو سره کړم،خو چرګ ناروغه و، مړه کېده او هلک زارې راته کولې، چرګ مې حلال کړ، خو اوس چې له هغې ورځې نه درې کاله تېر دي، هغه چرګ مې خوب ته راځي، وسله وال وي، په ټوپک مې ولي، چاړه ورسره وي، حلالوي مې، په اوونۍ کې یو ځل داسې خوب حتماً وینم...))(۷)

د ننګیال د عاطفې شاعرۍ یوه ډېره مشهوره بېلګه ((ښکارې ته)) د هغه شعر دی:

...ای ښکارې اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا سپینې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښکلې شي، ښایسته شي امېلونه شي

واخلې په وزرو کې تنکي بچي

ومونږي سینو کې ګلابي بچي

سپینې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه

پام کوه ماشې ته ګوتې مه وروړه (۸)

د اسحق ننګیال په شعر کې دغه ډول عواطف، د هغو احساساتو په بڼه نه دي، چې ((شېبه یې)) او ((موقتي)) ارزښت ولري، دننګیال عواطف د یو شاعرانه زړه د ډېرې ژورې (انساني))مینې ځرګندوی دي. لکه چې په همدغو عواطفو کې د شاعر زړه هم ځاځکي ځاځکي راڅڅېده او ځکه خو یې داسې ژر هغه شاعر زړه ودرېد.

دریېم: کوم بل ټکی چې دننګیال په شاعرۍ کې د پام وړ دی، هغه د اوچت شاعرانه تخیل لرل، د نویو مفاهیمو او شاعرانه ترکیبونو جوړول او د ښکلیو شاعرانه تصویرونو نوښت دی. هغه په شعر کې له دغو نویو شاعرانه ترکیبونو، ژبې ته یوه نوې ښکلا وربښې او د نویو تصویرونو له لارې زموږ د معاصرې شاعرۍ تابلوګانې رنګینوې او دپاملرنې وړ یې ګرځوي. کله کله خو یې په شاعرۍ کې د اسطورو راوړنه او پر ځای کارونه هم دهېرولو نه ده او دغه راز یې شاعرانه او هنري سمبولونوته غور په کار دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغه راز موږ وينو، چې د اسحق ننګيال د شاعرۍ دغه ګڼې ښکلاوې او دغه د نوي شاعرۍ بنسټيز ارزښتونه هم د هغه په غزليزه شاعرۍ کې ځان راڅرګندوي او هم په ازاده شاعرۍ کې. لومړی يې د ښکلي او روان بيان، خو اوچت تخيل ننداره، په دغو غزليزو بېلګو کې ګورو:

ويلي ويلي په درګاه کې د صنم مرم

پر سرو شونډو د ګلاب لکه شبنم مرم

د سلګو مزل مې خدايه چې لنډ نه کړې

سترې سترې يې په هر ګام او قدم مرم

پاڼه نه يم چې په تش لوګي لمبه شم

لکه شمع تر سبا قلم قلم مرم

وچو شونډو ته مې ست د خمار څه کړې

ساقي! دلته چې په څنګ کې د حرم مرم

د ځوانۍ شپې مې جنت ته نيسه مه ږدئ

زه سرکښه په لمبو د جهنم مرم (۹)

او:

روڼ مې مستقبل شو خو تيارو ونيو

رب دېسرليو مې اغزو ونيو

ماوی چې مړوند به يې زر پوشه شي

مات په کې بنګړي شول هتکړو ونيو

چېرته يوسم جام د شرابي عقل

ځای د مېکدو چې مې کعبو ونيو

نور مې نو اشنا په پلو مه راڅه

دلته هر قدم قصابخانو ونيو.. (۱۰)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او:

بیا رانغلې لېمو ته په پستو پستو وزرونو

زما د خوب کوترې ستا دسترګو له بامونو

څلو وهلې ګوره څه خواره واره پرې ګرځي

دشونډېو بوراګان مې ستا د شونډېو پرګلونو

په خپل شرنګ به ویده شمه په خپل شرنګ به روایښ شم

بنګړي مې کړه د لېچو، ګرځوه مې په لاسونو

زما مینه یو سیند دی او ستا زړه ورکوټی کلی

دا سیند چېرته جانان اوکېږدی د حبابونو

لا ښکاري چې موده د لېونتوب مې پوره نه ده

یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو (۱۱)

همدارنګه د ننګیال په ازادې شاعرۍ کې د نویو شاعرانه مفاهیمو او ترکیبونو او دغه راز د شاعرانه سمبولونو سیند بهاند دی. دننګیال شاعري، د پښتو د ازادې شاعرۍ په عمومي مطالعه کې هم دپوره پاملرنې وړ ده. په پښتو ازاده شاعرۍ کې د ننګیال هستونې ښکلې او پیاوړې دي.

دا د سپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

اود نرګسو دا موسکۍ موسکۍ رنګینې سترګۍ

د لاس په نوکو باسي...(۱۲)

اود یوبل ازاد شعر د بېلګې یوې برخې ته یې هم پاملرنه کوو:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

...))بېګاه شپونکی باد ستا د څنو له غرو راغی

په پګړۍ کې یو ټکی د یوګل نه و

له نرۍ ملا نه يې د لمرهغه زرين ومستنی نه وراتاو

چاپې په تشې او ريښې ريښې بخڅۍ يو د سنورو نارنج نه و ايښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها

څومره يوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ

بېګاه مې خوب ليدلی:

زموږ د کلي د چنارو تر شنو سيورو لاندې

پرهغو نويو پلنګي کټونو

يوڅوکارغان ناست دي

ږلۍ دلښتو وروي پرې،ګډوي ځانته زموږدکلي سپينې هېلۍ

زموږ دکلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګيو پر ځای

خورې ورې دي دښايسته ښايسته هيليوتکې سرې د پېغلتوب وينې

کلي کې يوسېوری دبرېتواويوشرنګ دسپينوتورو نه شته رښتيا!

دکلي په دېره کې

دزلميو څنورو

د اتڼ هغه سکڼی ماښام در ياد شي که نه؟... (۱۳)

څلورم: د اسحق ننګيال په شاعرۍ کې ملنګي، شاعرانه لېونتوب، باغيتوب او ياغيتوب ګڼې بېلګې هم راترسترګو کېږي. دغه شاعرانه لېونتوب او ياغيتوب، د هغه شاعرۍ ته يو جلا رنګ ورکړی دی. د مستۍ او باغي شاعرۍ نمونې يې د لېونيو شاعرانه ولولو څرګندونه کوي:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ملاخه مې د ورځې په دې ډکو کاسو ولې

د حورو لېونیه ماښامونه خومې خپل دي (١٤)

دا زه د توبو نه یم که توبو کې اثر نه شته؛

توبې مې زړه کې سوځي که توبو ته مې زړه سوځي (١٥)

ښکل کړلې ذاهدو دساقي ګوتې

ماتې شوې توبې په هوا والوتې

دې بحرنوشی خو دې حیران کړمه

شېخه زنګېدې په هوا والوتې

تاچې کړې ښکاره له لوپټې سترګې

خلکو نه شملې په هوا والوتې...(١٦)

د شاعر دغه ډول شعرونه کله کله د پښتني عنعنوي، کلتوري، اخلاقي ارزښتونو په پام کې ساتلو سره ، تر هغو هم پښه اړوي اود نمونې په ډول، کله چې د ((ګناه)) په نوم شعر داسې پیلوي:

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

اود لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

څومره نېکمرغه یم ګناه کومه...(١٧)

نوشعر په داسې ډول پای ته رسوي، چې د کلتوري، عنعنوي او اخلاقي ټکو په پام کې ساتلو سره یې یو لوی شاعرانه لېونتوب او یاغیتوب ګڼلی شو. د داسې څرګند او بربنډ بیان بېلګې به په پښتو شاعرۍ کې بېخي لږې وي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ننګیال بې وخته مړینه، د پښتو پر نوي شعري بهیر، د تندر له ګوزاره کمه نه وه او دغه ګوزار د پښتو یو ننګیال، یو بریال شاعر له دغه بهیره واخیست او دومره په بېړه لکه چې ترې پټ کړی یې وي. لکه تښتولی چې یې وي. ننګیال، یو ګل و، یو ملنګ و. دغه ګل لا بشپړ غوړېدلی هم نه و، چې پاڼې پاڼې شو، دغه ملنګ لا د خپل شعر کچکول د فطرت د ښکلا او رنګینو له ډالیو بشپړ نه و را ډک کړی، چې کچکول ترې چا پټ کړ.

ننګیال به د خپلو شعرونو په کرښه کرښه کې ژوندی وي، خو کاشکې هغه د پښتو د شعر د لا ښکلې کېدونکې ناوې د سینګار لپاره لږ څه نور وخت هم لرلای.

دا مجموعه:

زموږ نومیالي شاعر اسحق ننګیال د روان کال ۱۳۷۷ل کال د غويي (ثور) پر اتمه (۱۹۹۸م د اپریل ۲۸مه) د افغانستان د معاصر تاریخ پر دغه توره ورځ له نړۍ سترګې پټې کړې. د هغه په مرګ د افغانستان ټولې ادبي او کلتوري کړۍ غمجنې شوې شوې.د هېواد په داخل او د نړۍ په ګوټ ګوټ کې افغانانو د هغه یادونه ولمانځل اود غونډو او محافلو په لړ کې یې د هغه پر مرګ خپله غمشریکي څرګنده کړه.

په همدغه لړ کې د ۱۳۷۷ل کال د غبرګولي پر نهمه د ۱۹۹۸م د مې پر دېرشمه د جرمني د کولن ښار کې ((دافغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) له خوا د هغه په باب یوه درنه یاد غونډه جوړه شوې وه. یاد شوې غونډه کې د شاعر پر ژوند، شخصیت او اثارو ګڼ شمېر مقالې ولوستل شوې او یو شمېر شاعرانودهغه پر بې وخته مړینه د اوښکو ځاځکي توی کړل. په همدغه غونډه کې د ((د افغانستان د کلتوري ودې ټولنې)) غړیو وپتېیله، چې د ارواښاد ننګیال د ناچاپوشعرونو مجموعه د همدې ټولنې په لګښت چاپ شي او د همغه نېک کار لپاره پر هماغه ورځ یو شمېر دوستانو یوولس سوه مارکه سره راټول کړل.

څو کاله پخوا ګران ننګیال د خپلو ناچاپو شعرونو دوه کوچنۍ مجموعې زما په نوم له کابله پېښور ته رالېږلې وې او ورسره یې زما په نوم دغه لیک هم دخپلې مجموعې په پیل کې لیکلی و:

))ډېر ګران انځور صیب:

هیله ده، چې ژونددېر درته بد نه وي او لکه چې پر موږ چې یې وکړل، هاسې میرخې یې درسره نه وي کړې. زموږ خو ژوند څه ژوند نه دی او باید همداسې هم وي، ځکه زما په اند ژوند پوچ دی-ژوند رنځ دی، ژوند قاتل دی او ژوند له ژونده د غچ اخیستنه ده. حتا ډېر ښه ژوند هم د شرابو پیاله ده، چې د پېغمبرانو له ستوني نه تېرېږي. څښل، خوړل، کار کول او ویدېدل، دا دي هغه کلمې چې خدای (ج) د ژوند په نامه دژوندیو په څولیو کې اچولې دي او زما ژوند خو تاته تر هر چا ښه څرګند دی، ټول عمر مې له دوو نومونو سره ژوند وکړ:

ښیښه او شعر. سره مو وژړلې او پر ژوند مو ناړې تو کړې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښيښه يې رانه واخيسته او اوس زه او شعر دوه په دوه سره ژوند کوو. ډېر کله هغه له ما مرور وي او زه له هغه. ((درېيمګړی)) نه شته، چې سره مو پخلا کړي او که سره پخلا هم یو هغه تېره لېونۍ پخلاينه نه ده، ټوله ورځ راته د عقل او منطق نانديری غړوي...

ښيښه خو لاړه مګر شعر تر اوسه راسره شه. د وخت لوبي مې وېروي، چې له ده هم خلاص نه شم. پخوا به مو هره ورځ د مرګ ننداره کوله، اوس يې هره شېبه نندارې ته ناست يو، مرګ مو په وينو او رګونو کې ځاله کړې ده.

يوه شپه به سوچونو کې ډوب وم، چې يوه څه مې زړه ته راولوېدل، زړه مې راته وويل، چې دا خپل څو خام او نيمګړي شعرګوټي تاسو ته امانت درولېږم، چې که څه وشول ضايع نه شي. ښيښه خو تر ما دمخه مړه شوه، وېرېږم، چې شعر مې له ما وروسته هاسې نه شي او که هېڅ هم ونه شول، راته چاڼ خو به يې کړي! څو شعرونه مې ((سپينتا)) سپين ږيري سره پاتې شول او له ما سره يې اوس کوم نقل نه شته، هغه غوښتل څه پرې وليکي خو حالاتو وخت ورنه کړ. که مې چېرې بيا موندل نو در وبه يې لېږم.

يوه ورځ به که خدای(ج) کول سره له نږدې وګورو.

ستاسو لېونی

۱۲/۵/۱۳۷۱

کابل))

ما هغه وخت غوښتل چې دا دواړه برخې په يوه مجموعه کې چاپ کړم، خو دا به د خدای تعالی (ج) رضا وه، چې د اوږدو لارو مساپر شوم او اوس هغه مجموعه د ننګيال تر مړينې وروسته خپرېږي.

ما دخپل اوږد سفر په پيلامه کې هغه مجموعه خپل ګران ورور او تکړه شاعر او ليکوال لال پاچا ازمون ته د امانت په توګه وسپارله. له ښاغلي ازمون څخه د زړه له کومې مننه کوم، چې زما اود ننګيال هغه ګډ امانت يې، د يو ستر ادبي يادګار په توګه دغو څو کاله په ډېر کړکېچنو حالاتو کې له ځانه سره وساته او دا دی اوس دشعر مينه والو ته وړاندې کېږي.

دغه راز له خپل ګران ورور ، پياوړي ليکوال اود پښتو له سوې ستي خدمتګار اسمعيل يون څخه هم زياته مننه کوم، چې دغه مجموعه يې چاپ ته چمتو کړه، له هغو يادو شويو مجموعو سربېره يې د ګران ننګيال نور ناچاپ شعرونه هم ورسره يو ځای کړل، دغه راز يې دهغه چاپي شعرونو څو وتلې بېلګې هم ورسره ملې کړې اوداسې يوه ارزښتمنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مجموعه يې ترې جوړه کړه. له نورو ټولو هغو دوستانو څخه هم مننه څرګندوم، چې له ډولونو څخه په يو ډول يې ددې مجموعې په چاپ کې مرسته کړې ده.

په مينه او درنښت

زرين انځور

۱۳۷۷ل کال د وږي ۲۷مه

۱۹۹۸م کال د سپټمبر ۱۸مه

جرمني � د کولن ښار

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخځلیک

۱ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳٦۸ل کال (٦-۷)م،م.

۲ -همدغه اثر. (۱۸-۱۹)م،م.

۳ -همدغه اثر. (۹۲-۹۳)م،م.

٤ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،غویی(۱۹۹۵م ،می) ۱۷مه ګڼه (۲۱)مخ.

۵ -ازمون، لال پاچا، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله (دنارنج ګل د دودیزې مشاعرې په ویاړ) ننګرهار (اطلاعاتو او کلتور لوی ریاست) ۱۳۷٦ل کال، (۱٤٦-۱٤۷) م،م.

٦ -ننګیال، اسحق، څاڅکي...څاڅکي.. کابل، د افغانستان د لیکوالو انجمن: ۱۳٦۸ل کال (٦-۷)م،م.

۷ -ډیوه (مجله-لندن) ۱۳۷٤،وری،(۱۹۹۵م ،اپریل) له اسحق ننګیال سره د ښاغلي اسمعیل یون مرکه، (۱۵)مخ

۸ -ټکور، افضل، دا لیکوال دا څېرې(د اسحق ننګیال د شعري ښېلګو یوه برخه) کابل، ۱۳٦٦ل کال،(٤۲۹-٤۲۸)م،م.

۹ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (٤۷-٤۸) م،م.

۱۰ -همدغه اثر(۸-۹)م،م.

۱۱ -ازمون، پګړۍ کې کم نه یې له کاکله ګله. (۱٤۸)م.

۱۲ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۳۷) م،م.

۱۳ -ننګیال، کله چې لمر شین شي. ازاد افغانستان، جریده (د افغانستان د مطالعاتو مرکز) پېښور، لومړی کال، لومړۍ ګڼه، ۱۳۷۷ل کال، وری (۱۰)م.

۱٤ -ننګیال څاڅکي... څاڅکي (۲٦)م.

۱۵ -همدغه اثر (۳۹)م.

۱٦ -همدغه اثر (٦۹-۷۰)م.

۱۷ -ننګیال، ګناه، لیمه (مجله-مسکو) لومړی کال، ٤مه ګڼه، ۱۳۷٦ل کال سنبله (۱۹۹۷م کال، سپټمبر)، (۵٤)م.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګیال د نورو لیکوالو له نظره

اسحق ننګیال یو رښتینی، ریالست او هیومانیست انقلابي شاعر و او زه به یې د لارښوونې ویاړ د ژوند تر پایه په خپلو اوښکو ساتم. پوهاندډاکټرمجاور احمد زیار.

د اسحق ننګیال شاعري د ژوند شاعري ده، ژوندۍ شاعري ده، دموضوع او شکل دواړو له خوا د ځېړلو او ځیرلو وړ ده. حبیب الله رفیع.

ننګیال خپله شاعري په ژوندیو انځورونوکې پلې کړې ده، هغه یو لوی انځورګر دی، د غم دیوه شهکار تابلو یې کښلې ده، چې انځورونه په کې ژاړي. پیرمحمدکاروان.

ننګیال په غربت کې پیدا شو، په غربت کې لوی شو او په غربت کې یې ژوند تېر کړ، هغه هېڅ نه لرل، خو یوازې شعر یې لاره او دغه شعر د هغه ټوله شتمني وه. ننګیال زموږ د لومړۍ لیکې له مخکښو شاعرانو څخه و، چې په شعر کې یې صمیمیت، نوښت او خوږوالی و. هغه په خپل عادي ژوند کې هم ډېر عاطفي، صمیمي او خواخوږی و، یو انتقاد منونکی شخص و او هر څه به یې په ورین تندي منل. بریالی باجوړی.

ننګیال یوازینی عاطفي شاعر و، چې په شعر کې یې له ډېرو نوښتونو سره د ازاد شعر جنډه هسکه کړه او دهغې سیوري ته یې ډېر سترې دمه کړه. لال پاچا ازمون.

ننګیال یو نوښتګر او پر ښکلا مین شاعر و. نورالحبیب نثار.

اسحق ننګیال د پښتو په معاصرو ادبیاتو کې داسې یو روڼ او نه هېرېدونکی فصل دی، چې د بربښنا د یوه پړک په شانې وځلېد او ژر الونیا شو او د زړه اس یې ارمانونوله درانه بار سره د ((یوباد)) تر سر ځار شو او زموږ وطن یې له یوه لوی ویر سره مخامخ کړ. احسان الله ارینزی.

ننګیال هغه مجنون شاعر و، چې دخپل لیلی هېواد د ښکلا لپاره د خپلې ځوانۍ او ښایست بدرنګۍ ته هم تیار ولاړ و. بادام ظریفي.

ننګیال له ((بې ضرورته)) شعر ویلو څخه مخ واړوه، له تقلید څخه یې نوښت ته مخه کړه او دشعر اصلي جوهر ته یې پاملرنه وکړه. نورمراد.

ننګیال د ښکلي لغمان د شاعرانو د لویې کورنۍ د سرګل، د افغانستان د ځوانې پښتو شاعرۍ سر خېل او د ازاد شعر سالار و.ډاکټرمحمدالله رازق.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دننگیال شعري ځواک دومره پیاوړی و، چې کله ما دده یو شعر (خیبري تنده) چې د سر بیت یې دا دی:

ټول عمر درنه ده سپکېدوته یې چې پرې نه ږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته یې چې پرې نه ږدئ

ولوست له واره یې په ولولو راوستم. ډاکټر جاوید وردګ.

د ننګیال د شهرت او بریالیتوب یو راز په دې کې نغښتی و، چې ده د واکمن ګوند فرهنګي غوښتنو او سیاستونوته یې غاړه نه ایښوده او نه یې غوښتل، چې دستوري خبرو ته ځان تسلیم کړي او د ورځې دستور ته په پاملرنه شعر د شعار تر سطحې راټیټ کاندي. دی په واقعي مانا یو روښانفکر و. په فرهنګي، اجتماعي مسایلو کې یې له یکه تازۍ او یوګوندي استبداد ځخه کرکه کوله. سرمحقق زلمی هېوادمل.

که دافغانستان د پښتو د نوي نسل د شعر په حدودو کې یوازې دوه کسه هم تر نورو زیات ځلېدونکي، پیاوړي اود پاملرنې وړ وي، یو یې اسحق ننګیال دی. زرین انځور.

ننګیال د جنګ په ډېرو بدو شرایطو کې د خپل ټاټوبي په غېږ (کابل) کې فرهنګي او ادبي کارونه په پوره مینه او اخلاص پر مخ وړل، هغه شپه او ورځ پر ځان یوه کړې وه. که مبالغه ونه کړم، نو ویلای شم، چې ډېر کم وخت یې د ارام لپاره لاره. فرېدون.

ننګیال لکه څنګه چې په شعر او ادب کې یو روښانه ستوری و، همدغه شان د نېکو اخلاقو څښتن هم و. تل به یې له هر چا سره په ورین تندي چلندکاوه. دمشرانو درناوی دده پر طبعیت واکمن و. له کشرانو سره یې مینه ډېره زیاته وه او په نورو ټولنیزو خېرښېګڼو کې ډېر پیاوړی و. مولوي عیسی خان عالمي.

ننګیال د یوه لوی عزت سیوری و، چې تر دې سیوري لاندې د هر لاروي دمه جوړېده، هر چاتردې سیوري لاندې د ارام ساه اخیسته او بیا یې نود خپل منزل پر لوري د یون لپاره ځان جوړاوه. احسان الله الینګاری

ننګیال یو هڅاند او ښه انځورګر لیکوال او شاعر و، هغه دهېواد ناخوالې په ښه شان انځور کړې او هغه یې د تاریخ په پاڼو کې خوندي کړي دي. محمد حکیم.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه شېبې، هغه کلونه

دا چې لګیا یمه زخمونه شمارم

تورو کمڅو ته دې ګلونه شمارم

تا چې پرې ایښی نازولی قدم

هغه کوڅې هغه بامونه شمارم

ستاله رښتیا ستا له درواغو لوګی

څه دې وعدې څه دې لوزونه شمارم

حسن یې یو دی یې مغروره په څه

ته چې خالونه زه داغونه شمارم

ته لوبوه په ګرېوانونو امېل

زه د ګرېوان زاړه تارونه شمارم

حساب یې ورک شي راته راشي خندا

څومره ساده یمه غمونه شمارم

کله به راشې په مزار د ننګیال

هغه شېبې هغه کلونه شمارم.

۲٦/۱/۱۳٦

خیبري تنده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول عمر درنه ده سپکېدو ته يې چې پرې نږدئ

خاوره پښتنه ده او پردو ته يې چې پرې نږدئ

پرېږده خيبري تنده چې بيا په وينو ماته شي

ګرمه معرکه ده سړېدو ته يې چې پرې نږدئ

سره چې وړي اورونه په کمڅو کې د پښتو ناوې

ښه ده چې لمبه ده لوګېدو ته يې چې پرې نږدئ

زلفو د جانان ته چې څو سرې وينې غوټې نه شي

لاره تکه سره ده وچېدو ته يې چې پرې نږدئ

نن مې د خوشال توره چې بيا هوس د شرنګ لري

تاوه په شرنګ ښه ده چوپېدو ته يې چې پرې نږدئ

ګورئ چې اسمان کې وربخځ د ستورو د لار پل وهي

ورځ خو لا اوږده ده تورو شپو ته چې يې پرې نږدئ

وړي يې چې غرور ته ثريا په جام د سترګو کې

نېغه مو شمله ده کږېدو ته يې چې پرې نږدئ.

۱۷/۹/۱۳٦٤

طلايي مرغان

سهر اوچت شو

دتيارو لمن يې څيرې کړله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او سپرلنيو وږمو

ددې شينكي اسمان په دښتو كې

په سرو منګولو

باغ دنارنجو جوړ كړ

او،

ددې لوی درياب په غاړه كې

دحسن په كور

د شنو اوبو د سپينو سپينو آينو د پاسه

د سرو لمرونو

طلايي ماهيانو ولامبلې.

۷/۲/۱۳۶۵

ښكاري ته

ای ښكاري اشنا! درته سلام كوم

پرېږده چې دا سپينې مرغۍ والوزي

لاړې شي جوړې جوړې ګلونه شي

ښكلي شي ښايسته شي امېلونه شي

واخلي په وزرونو كې تنكي بچي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وموښي سينو کې ګلالي بچي

سپينې سرې مښوکې زرکني بچي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

⌧⌧⌧

اى ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده چې دا شنو جلګو کې وځغلي

پېغلې د هوسيو د دامان په لور

واړوي پيکي د شنه اسمان په لور

وخاندي راتاوې شي مستي وکړي

ورغړي نخرې وکړي خوښي وکړي

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

⌧⌧⌧

اى ښکاري اشنا درته سلام کوم

پرېږده د غونچو په لمن پريوځي

زموږ دکلي باغ کې د سپرلي بلبل

زموږ د خمارونو شرابي بلبل

پرېږده چې په سرو مښوکو وبولي

زموږ د بام د پاسه د سپرلو سرود

بڼ ته د غوټيو د ښکالو سرود

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځمکې ته د وريځو بارانو سرود

پام کوه!

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

☒☒☒

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

ګوره دا بې ژبې مرغان مه وله

نه يې چې کوم ووړ بچی بې موره شي

ته هم ګوره پلار يې او بچی لرې

پېغله لور شایسته زوی ګلالی لرې

درد لرې، ارزو لرې، زړګی لرې

نو!

ای ښکاري اشنا! درته سلام کوم

پام کوه ماشې ته ګوتې مه ور وړه!

۱/۳/۱۳٦۵، کابل

ځار

باده! لږ پام کوه

ورو، ورو چلېږه.

دوير ګلان مې د سهار له اننګو ټول کړي

د وريځو سيورو ته مې ايښي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې خوبه ککي

د شپو سارا کې د درواغجنو ستورو

لارې څارم!!!

٦/٣/١٣٦٥

کابل

ګناه

هېره دې جفا که نور دې نه درځم په کلي

دا ځلې خوله راکه نور دې نه درځم په کلي

مادرته نیازبین زړګی ټوټې ټوټې راوړی

ډېره دې ادا که نور دې نه درځم په کلي

نن راته ساقي د انګوري میو ست مه کوه

شونډې دې مینا که نوري نه درځم په کلي

خوله خودې شېرا نه غیر دعاته جوړه نه شوه

سترګو کې موسکاکه نوردې نه درځم په کلي

ټول عمر ډک نه شو تش کچکول د ګداسترګو

نن دیدن سېواکه نوردې نه درځم په کلي

زه ملامت نه یم صبر مات شو ته مې ښکل کړې

معافه مې ګناه که نور دې نه درځم په کلي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٦/٥/۱۳٦٥

کابل

غزل

زړگيه اوښکه د ليمو شوې دا دې څه وکول

تېر د قاتلو په کوڅو شوې دادې څه وکول

دلته د ښکلو مينه سرغواړي د عشق په بدل

راغلې مين په داسې غلو شوې دادې څه وکول

دلته خو لارې د جنون وې د هوس خو نه وې

تاو د جنون په زنځيرو شوې داد څه وکول

قدم چې خوشې دلته اخلې په اغزيو لگې

ته يې په خيال د پسرلو شوې دا دې څه وکول

ته خو پښتون وې سرټيټی دې چاته هم نه و زده

بې شرمه دلته په سجدو شوې دا دې څه وکول.

تشې هوجرې

گلونه شته خو له ورږمو خالي دي

جامونه ډېر دي له نشو خالي دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور يې نو شرنګ نه شته چې پا مې څوي

سپين مړوندونه له بنګړو خالي دي

نجونې سرتورې شوې بهر نه راځي

ځکه قبرونه له ډيوو خالي دي

چې يې پيزوبې شي زنګ وهلې کړۍ

دغه کوڅې له لېونو خالي دي

چې مې رقيب په کلي زغرده راځي

ښايي هوجرې له پښتنو خالي دي.

١٣٦٦

کابل

زما دلور (اوښکې)

د زوکړې په شپه

د سرو وينو دشپو څانګې...

د سپوږمۍ ټيک په وربل کې

دا له کوم لورې نه راغلې؟

د موسکا په ډکو شونډو

د ساړه ژوندون زندان ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مرگ دی، دلته وینې

مورې پر خپل ژوندون په تنگ یو

تا بې غمه جهان پرېښود

د ژوندو مړو مېلمه شوې.

⊠⊠⊠

دلته زمورِ د ژوند پر ولو

زمورِ د مېندو په سینو کې

د زلمیانو په ککو کې

د پېغلوټو په کمڅوکې

رازنگېږي، رازنگېږي

د سور وینو د شپو ځانگې...

۱۰/۲/۱۳٦٦،کابل

شپه

تاسو پر کمڅیو باندې تېره کړه

موره شپه اغزیو باندې تېره کړه

دا د ژوند مرورلې او ترخه کیسه

ټوله مو سپرغیو باندې تېره کړه

یوه شېبه رودل به وو د شپو له تې

دا شپه مو پېرېو باندې تېره کړه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاخو په سرور، ما د نشو ډولۍ

تورو ترورېميو باندې تېره کړه

ډېرو ستمګرو مو د وخت توره

څو ځلې مريو باندې تېره کړه.

۲۵/۸/۱۳٦٦

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیب

موږ چې له اره د شپو روږدي یو سبا دې نه شي

که په څو شمعوشپې رنړېږي نو رڼا دې نه شي

خیردی زموږ دباغ ګلونه که تالا تالا شول

ستا د ښایست، ستا د کمڅو غرونه تالا دې نه شي

د خپل تندي تیاور کې ډوب شوم ستا وربل مې هېر شو

ستادبېلتون خوب مې لیدلی دی رښتیادې نه شي

خوا مو اغزو،لاره اغزو،کلی اغزو نیولی

داسې سپرلي کې که راځې ګلونه رادې نه شي

موږ د تقدیر پر ماڼوپه وچ سمندر ټول لاهو کړو

دغه نصیب به وي زموږ خو د بل چادې نه شي.

۱۳/۱۱/۱۳٦٦

جلال اباد

انګازې

چوپه چوپتیا ده

لارې چوپې دي، کوڅې چوپې دي

چرګانو نارې نه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملا اذان ونه کړ.

❖❖❖

دا څه سهار دی؟

چې له يوه کوره يو غږ

د يوه ور د خلاصېدلو ونه خوت

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

❖❖❖

واټونه تش دي

د سوالګرو ماشومانو

پر نازکې چغې پلنې نه شوې

چرګانو نارې نه کړې

ملا اذان ونه کړ.

❖❖❖

خو يوغږ اورم،

يو غږ وينم،

يو غږ څښم

چې مې په ذهن کې ژړېږي

انګازې کوي

په ماته ژبه وايي راته:

کارغان راغلل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارغان راغلل

کارغان تورې غاړې راغلل

وای! زمورږ د باغ ګلونه

وای! دا ونې، دا فصلونه.

۱۳٦۷ل کال

کابل

ژوند ته ژړا

سترګې دې شته؟

ته راته ګورې؟

غږ مې اورې؟

ژوندونه! نن دې پټو سترګوته

یو غلی مساپر ناست یم

چې اسوېلیو ته مې

دباد او توپانونو

د کاروان اوښې ستمی کوي

اود غم اور ته مې

د غرونو

اود دښتو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېرينې پښتنې وسوځېدې

اوښکې مې بهېرته خو را.!

۲۸/۲/۱۳٦۷

کابل

درشل

چې پر اغزنو لارو ځو سبا ګلونو کې ځو

د عشق درشل ته په سکروټو په اورونو کې ځو

شپو کې دلمر زړې کړو وربځې په ستورو ولو

پاتې منزل پورې اشنا په سحرونو کې ځو

کړې کوڅې که د سفر ځو له تيارو ډکې دي

دوينو سور مشال په لاس کې تورتمونو کې ځو

له زړنو پرخې ووروو پر جل وهلې فصل

شپېې،شپېې لکه وږمې مړاوو باغونو کې ځو

د وصل لاره کې رقيب خير که کوهي کيندلی

سبا به غاړه غړۍ ياره! منزلونو کې ځو.

۳/٤/۱۳٦۷

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوونه

ګېشول هر خواته په کروندو لوونه
موږه کوو د خپل سرو لوونه
ته دې ګلان دلی دلۍ وږه پر سر
موږ ته راپېښ دي د غونچو لوونه
موږ د لونګو کرونده کړې وه
اوس پکې کېږي دا غزو لوونه
خواشیني نه یو پر بې سرو تنو
مګر چې نه شي د شملو لوونه
خیر دی که نور راکې څه پاتې نه دي
وطنه! ځار درنه د زړو لوونه.

۳/٦/۱۳٦۷

کابل

مات خوبونه

هېڅ نه پوهېږم،
چې سبا به مې دماتو ارمانونو
مړاوي شوي بڼ کې
د شنو اغزیو باچاهي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر کوم گل اوربلوي؟

هره شېبه، هره گړۍ مې

دخوږو خوږو خوبونو

دماتېدلو اوازونه اورم.

* * *

هره شېبه، هره گړۍ

له خپله ځان تښتم

هره شېبه، هره گړۍ مې

څوک له ځانه شړي

د يوه ځنگله پر څانگو ناست يم

يوه سيوري کې مې ځاله کړې

سيوری زما په هره ساه کې

ځغلوي د خپلې ساه تنستې؛

زه،

سيوری،

څانگې،

لاس په لاس د تور ځنگله له پاچاهۍ نه

دغريبې مهاجرې کورنۍ په څېر

په گډه تښتو.

* * *

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د مزل په هر يو گام کې

د پرون شاهدان وينم

او د نن شهيدان.

زه مې د غرونو او ځېړيو

د گونگۍ ژبې اورينو افسانو ته ناست يم

چې هره ورځ کې راته ښيي

په خوني ټکو دوينو

او اورونو تاريخ.

☒☒☒

زه يې په سترگو کې

د خپل نن او پرون

ماتې هنداري وينم.

زه په زړو هديرو لولم

د نيکونو په لاسونو کې

د نن د زېږېدلو کيسې.

١٨/٦/١٣٦٧، کابل

کوټنۍ

نور مې تر دې چت لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه نه راځي

نور له ختېنو دېوالونو

او بامونو سترې شوی یمه

ماته له دې ځایه نه لېرې

په ځنګله کې

یوه د غوړګو کوتېنۍ کوره کړئ!

٢٤/٦/١٣٦٧

باور

منم د ژمي چې اثر نه شته دی

خو پرسپرلي هم څه باور نه شته دی

ګودر به وي، نجونې به ډېرې وي خو

هغه د ښکلیو مازیګر نه شته دی

تنها که وم مګر اوبه چې نه شوم

د اتشي سترګو نظر نه شته دی

شپه سبا شوې له مودو ځنې پس

خو زور په زړه کې د سحر نه شته دی

لویې دېرې چې مو اغزو ونیوې

جګې شملې پګړۍ په سر نه شته دی

٣١/٦/١٣٦٧

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مسکو پېغلې ته

زه چې ګورم ستا د زلفو دمارپېچو غرونو باغ ته

ماته یاد شي

زمونږ د پېغلو وران پیکي، ځنګل سرونه

زه چې ګورم ستا د شونډو د شرابو سره لښتي ته

ماته یاد شي

پر وطن مې د سرو وینو ډک سیندونه

زه مې خپل او هم خو ستا بخت ته حیران یم

پر ماکانې وروي، پر تاګلونه

۱۹۸۸/اکتوبر۱۳مه

مسکو

سترې مور مې

هر څو زېښمه ورو ورو (د بلبل اوښکې)(

هر څو زېښم د ورېښمو شونډو څاڅکي

هرڅو خېږم د نشو پر مینارونو

لامې مینه تاوده نه وي چې رایاد شي

دا زخمي زخمي وطن مې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا سترګي مور مي

هر یو ګوټ شي د شرابو

پیمانه راته د زهرو

راته یادي کړي مچکي

د ملګرو سور ټټر مي.

ای زما وطنه!

ای د مرګ او وینو کوره!

لرې مي پرېږده، لرې مي پرېږده

چي مېلمه یم پس له عمره

د یورپ د ښاپېریو.

۱۹۸۸اکتوبر ۱۹مه

کیف

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زوی ارش ته:

سترې شعرونه

زه دې له لرې نه اواز اورم

زه دې له لرې ننداري کوم

چې لټوي مې سرګردانه نا اشنا کوڅه کې

چې لټوي مې ددې سترو میخانو غاړه کې.

خو زه

د شنو ونو د لاندې له خپل سیوري سره

شیښه د غم دمیو لاس کې

له هرګوټ نه وروسته

د اورلګیدو د کوچنۍ لمبې رڼاوو لاندې

سترې شعرونه لیکم.

هوکې!

د وینو شعر، د غم شعرونه

او ستا د ماتو مړاوو شونډو ارمانونو غزل.

٥/٩/١٣٦٧

کابل

راشئ او وګورئ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او وګورئ!

زما د ژوند دا((شنې شنې)) اود ((مستو)) شاعریو شېبې

راشئ او وګورئ!

زما دغزلونو د میلاد او کوچنیوالي دغه تنګې کوڅې

راشئ او وګورئ!

زما د شعر چغې مساپر ماښام کې

چې په سرو وینو لامبي

چې سترې ساندې بولي

چې تورتم کې د څو وچو اورلګیدو

دي کوچنۍ رڼا ته

وینه شي،وڅاڅي او ژاړي سربداله دې کنې ځمکې ته.

⊠⊠⊠

راشئ او وګورئ!

زما دمړو خوبونو د اسمان دا نړېدلي ځاله

راشئ او وګورئ!

زماد غزل سترګو کې

څپې، څپې د وینو او سرو اوښکو چینې.

راشئ او وګورئ!

زما د شعر ګلونه پاڼې پاڼې

الماسي برېښنده غاښو کې دخاڼو پاتې.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راشئ او ومې ګورئ!

راشئ او ومې ګورئ!

چې څنګه خلاص شم شوګيرونه د سهارله شنو بادونو سره

وايم چې نه يې ليکم

خو پاځم وخوځم او ګرځم

لا هماغسې له غمو ډکو شعرونو سره.

۱۰/۹/ ۱۳۶۷

شومه دم

راځه چې څه د ستورو د لالونو شومه دم دی

په څنو د سپوږمۍ کې د ګلونو شومه دم دی

کيسې خو په والله چې د شرابو زړې شوي

جانانه! د سرو شونډو د جامونو شومه دم دی

دشمعې په رڼا کې به مې ستا څېره ليدله

اوس راشه چې مې کور د مشالونو شومه دم دی

خيالونه شول څپې څپې په شنه سين د اسمان کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته ګوره چې اشنا! د غزلونو شومه دم دی

زماد انتظار شېبې او ستا نيم کښه سترګې

زما د شوګيرو، ستاد خوبونو شومه دم دی.

٦/١٠/١٣٦٧

کابل

اجمل ختټک ته:

شمشاد شمله، زيړې خبرې

ته رانه ځې او زه تنهاکې پر ځيګر ګرځوم

د ذهن باغ کې دې کرم ياد دې پر سر ګرځوم

اشنا! در تلی نه شمه لار ټوله اغزو نيولې

د زړه پر ګل دې لکه پرخه هر سهر ګرځوم

ځاځکی غزل به مې ليکه تابه تر جوړ کړ درياب

اوس به د شعر منګی خالي پرکوم ګودر ګرځوم

بې شکه کور د پښتنو کې لر وبر خو نه شته

چې مې دزړه ((دالان)) نه ځې خاورې پر سر ګرځوم

ستا دا شمشاد، شمشاد شمله او ستا زيړې خبرې

لکه روڼ ستورى په اسمان کې د خيبر ګرځوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګوره زاري درته کوم چې درنه نه شمه هېر

ستا د ((غیرت چیغه)) خو زه په لر وبر ګرځوم.

۳/۱۱/۱۳٦۷

کابل

د خاورین کلي ناوې

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه سپېڅلې ښېره

او یو تنکی ماشوم

چې پوست په غېږه کې نیولی دی د ځمکې ادې

تی ورکوي

او له خاورین زړه نه یې ورکړلې

دتورو تورو وینو لپې.

□□□

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه رنګینه پانه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه نازکه لښته

چې شنه بادونه یې خاورین کلي ته ځي

او ورته ساه ورکوي

باران یې زلفې مینځي

اوښې وږمې یې غوږ ته بولي

د ښایست او د شنې مینې کیسې.

☒☒☒

هاغه ده وینم یې تر خاورو لاندې

یوه د حسن ډیوه یوه ښایسته شهزادګۍ

یوه له شنو، سپینو او سرو رنګونو ډکه

نازولې انا.

☒☒☒

هاغه ده وینمه یې

چې له خاورین کلي نه راغله

د ښایست پر اوږو.

☒☒☒

ګوره سپرلی راغی

هلته یو ګل وټوکېد.

۱۳٦۷ کب

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فصل

د خزان رټلی ګل يم پر سپېڅلي بهار سوځم

د ګونګۍ شمعې رڼا يم د شپې زېږم سهار سوځم

ورته اوښکه شم د سترګو زما سترې سفر ګورئ

لاپې کوز پر شونډو نه يم چې په ښکلي رخسار سوځم

د کمڅيو د بڼ ګل وم لکه روڼ د شفق څاڅکی

ستاد تورو زلفو غره ته اوس تنهالکه خار سوځم

د ليلې زړه کې شوې هېرې د مجنون لېونۍ سترګې

ټولو لوزونه ځوانيمرګ شول د وعدو پر مزار سوځم

د وفا دانې مې کښت کړې د جفا فصل زرغون شو

د ژړا چم خو مې نه زده خو د زړه په انګار سوځم.

۱۳٦۷ وری

کابل

ښکاري نظر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زده که دې خواږه نه دي ترخه خو راته ووایه

مات مات دې منګی شه جنۍ څه خو راته ووایه

زه ساده په غورو د لېمو کله پوهېږمه

نیمه راته ووایه د زړه خو راته ووایه

نه وایمه نه چې راته وکړه د وصال کیسه

خیر دی یو غزل د بېلتانه خو راته ووایه

ما دې د الفت زېري د زړه پر سر کرلي دي

ته پرې د سپرغو د بارانه خو راته ووایه

سترګې مې باولۍ شوې ستاشکاري نظر ته کېناستې

اوسه یې هغه وخت د قتلېده خو راته ووایه.

۱۸/۱/ ۱۳٦۸

کابل

زړه سوی پر غوټۍ

نازولې غوټۍ راغله

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپوږمۍ امېل پر غاړه

د سپرلي وينې پر شونډو

او د ستورو د سرو اوښکو

په چينو مينځلې زلفې

☒☒☒

دا ډېرۍ د سپينو واورو

د جلګو سپين کفنونه

يرغلونه د ږليو

د يخجنو بادو کړيکې

توپاني خونړۍ وريځې

دترخو سيليو ژبې

د ګلونود مرګ چغې

د ويرجنو ورځو مينډې

د نېستۍ پر سين لاهو شول

راته سور پسرلی شين شو

زما زړه پر غوټۍ سوځي

☒☒☒

زما زړه پر غوټۍ سوځي

چې د مرګ له پولې راغله

له لوخړو ډک جهان ته

د شرابو جام په لاس کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خماري نشې په سترګو

خو شېبه پرې تېره نه ده

چې بې اور او توپان سوځي

د ثواب بنګړي پر لېچو

له ګناه تشه لمنه

دا زموږ د وینو سین کې

دا زموږ غریب سپرلي کې!!!

۲٤/۱/۱۳٦۸

کابل

د بې لارو لارو پل

تا وې درځم به

ما مې زړه درته باغچه کړ

زماد مړه امید انګړ کې

د نرګسو او زنبقو ګلان وغوړېدل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زماد ذهن د اسمان

د اجل وهلې دښتې

او وچې شوې چينې

لکه د شنه هسک کرونده کې

د سپوږمۍ

او رڼو ستورو د موسکاوو پټې

هاسې پر فصل راغلل

⊠⊠⊠

ستا دراتلو د شپېو ټال کې زنګېدم زنګېدم

ستاد راتللو هر قدم ته مې د شعر پېغلې مېنځې کړلې

ستاهر قدم ته مې د شعر نازولې وينې وپاشلې

خو ته رانغلې:

خو ته رانغلې د شينکې باد د کمڅيو

غورځېدلې غوټۍ

زماد بې ګله شملې ول ول کې تلپاتې شوله

او هر سهر راته په ذهن کې

دا ستا د قدمونو

دبې لارو لارو پل ښيې.

۲۹/۱/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ

توري سیلۍ دي په جونګړو کې رڼا نه پرېږدي

دلته دوینو لېوني چیرته خندا نه پرېږدي

چې د اشنا خورو ورو زلفو کې نه شته ګلان

ظالم وختونه د سپرلي ستوني کې سا نه پرېږدي

پرون په کاڼو نن چې داسې په سکروټو لګو

شپېې سلګۍ ته خو مو هېڅکله سبا نه پرېږدي

وینو کې زېږي، پکې لوی شي، پکې ومري بچې

قاتلې شپې دي دعا ګوی کور کې د چا نه پرېږدي

داسې مېلمه شو په وطن راته د مرګ سوداګر

چاته عزت، چاته شمله، چاته حیا نه پرېږدي.

۱۵/۲/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دشهادت کیسې

چا مې د مات، زخمي زخمي

او مړاوي شوي خوب تعبیر ونه کړ

چې مې د اوښکو د ګلونو ننداري ته

ددې لرې وطنونو له باغونو نه

د شاتو مچۍ ولې راځي؟

☒☒☒

چامې د زړه د وينو سين کې

وينې ځنبونکي کبان ونه ليدل

چې يې د مستو خنداګانو

او پيالو له کړنګهار نه يې

دې لوی کلي او ټول وطن ته خوب نه ورځي.

☒☒☒

چا د اسمان له چاودي زړه

زخمي سينې

اوله ويرجنو سترګو ونه پوښتل

چې د سپوږمۍ ناوې

د هسک د واټ په منځ کې

د شهيدو ستورو وينو نه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر مخ ولې خالونه ایښي؟

او شپو ته بولي

د اسمان د طلایي بڼ

دهر گل او سرې غوټۍ

د زړه چاودون او شهادت کیسې.

۱/٤/۱۳٦۸

دري نومونه

زما د شتو پوښتنه ولې کوئ؟

زه مې د ژوند لپاره

دري نومونه ښکلي

اوله هر څه نه سپېڅلي لرم:

شعر،

شراب،

اود شنو ولو د شنو څانگو غرمو سیورې.

۵/٤/۱۳٦۸

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماضي پاڼه

د سرو وينو پرون وينم

چې دنن شفق ته ګورم

راته تېرې کيسې ښيي

د ماضي پاڼه اينه شوه.

□□□

چې کې لوی سمندر وينم

په باغې ښچو کې لامبم

د زمان ګلونه مينځم

د ازاد ساحل په ښاخکو

د نجات پر بېړۍ سپور يم

کله تندر کله کله اور يم

ړنګوم د سکون ښلې

ويښوم د ماڼو کلې

هر محل راته ميوند دی

هره دښته تاتره شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

چې کې لویو غرو ته گورم

ټول جهان راته شمله شي

دا کرېږې ورېږې درې مې

راته رزم شي، جګړه شي

هره تیږه د وطن مې

د جرګو لویه دېره شي

هره چغه دبابا مې

پر ((لاتیانو)) زلزله شي

هر یو توغ، هره جنډه مې

دېرنګ پر سر لمبه شي

هره پېغله د وطن مې

ملالۍ شي، زرغونه شي

چې دا مسته برېښنا وینم

راته توره شي تیاره شي

د پرون غرور ته گورئ!

چې زموږ د لاس وسله شوه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لا د هسک څنو کې زانګې

دا اسمان اسمان خیبر مې

دا دننګ د کسو تورشو

دا جهان جهان سپین غر مې

لا د فتحې سرود بولې

دا میوند میوند سنګر مې

د دښمن پر مرۍ چورلې

د غازې ادې خنجر مې

لا د تورو ګوزار غواړې

د زلمې شهید ټټرمې

زېرې! زېرې! چې لا سره مو

د ننګونو معرکه شوه

دا په سرګټلې لاره

بیا زموږ په وینو سره شوه.

۷/٤/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

حاصل

بيا مو په کليو، کروندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونخېدې

بيامو د ژوند واټ

د سرو اوښکو دماښام شفق

په وينو سور کړ.

او په دې سترېو کروندو کې

د غنمو او ګنيو د هر فصل پر ځای

هره شپېه د ځوانيمرګ ژوند

اود سرو وينو حاصل اخلو.

۲٦/٤/۱۳٦۸

کابل

دا ستوري هم تويې شول

دا ستوري هم تويې شول

دا سپوږمۍ هم بوره شوه

او ددې شپو تورو ځنګلونو کې زېږېږي

او لوېږي د شرمښو

او د دښتو د بګوو بچي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ⲜⲜⲜ

دا ستوري هم تویې شول

دا رڼا هم مړه شوه

او د زړو کېږدیو منځ کې

دکوچنیو ماشومانو د خنداوو

او په غرو کې د زاړه شپونکي

د ((های های)) اوازونه پټ شول.

ⲜⲜⲜ

دا ستوري هم تویې شول

سبا به لمر هم مړ وي

او موږ د شپوبنده ګان خاندو

د رڼاوو د مرګونو

او شهیدو ښکلو ستورو

ډلوډلو جنازو پسې.

٤/٥/١٣٦٨، کابل

هغه ورځ...

بیا به سره لېچې د رامبېلو

زموږ د کلي د ګلابو

له شینکي قده راتاو، راتاو شي؟

بیا به د سرې غوټۍ ډولۍ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پسرلي پر مرمرينو اوږو

راشي زموږ د کلي باغ ته؟

بيا به د غرونو

د زاړه شپونکي

د بين د زړه

زخمي اسويلي ساه واخلي؟

بيا به زموږ دکېږدۍ مخه

د وريو له سپېڅلو او معصومو اوازو ډکه شي؟

هوکې!

همداسې به شي

غرونه به هست شي

او دا دښتې به

له ډېرو ترانو سترې شي

خوهغه ورځ چې:

زما پر قبر

د پولادو شناختې هم ويلې وي؟

۱۸/۷/۱۳۶۸

کابل

که سپوږمۍ نه وای

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

زموږ د باغ خوږو انګورو به

د چاله حسنه رنګ اخیسته؟

او د کوچیانو کاروانونو به

پر کوم لورې مزلونه وهل؟

☒☒☒

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د مساپرو سلامونه به له لرې وطنونو

د اشنا سترګو ته چا رسول؟

او زموږ کېږدۍ به

د تورتم له خونړیو لاسو چا ژغورلې؟

☒☒☒

که سپوږمۍ نه وای

زموږ د شنه ښکلي اسمان کلي کې

د شعر پېغلې به تنکیو اننګیو ته

د مینې خال له چاپوراوه؟

اود وختونو تروږمۍ کې به

د ژوند او دامید ګامونه چا اخیستل؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت دې سمسور سپوږمۍ!

ژوند دې زرغون،

ځواني دې هسکه او ښېرازه اوسه.!

۲٤/۷/۱۳٦۸

کابل

لمبې په دام کې

دلته غوټۍ له ډېرې تندې وسوې

دلته د باغ ډېوې سوې قتلې

د اغزو پر خونړيو لاسو

او دلته ځمکه شوه د سربو

او اورونو پر غرمو بدله.

☒☒☒

دلته په کليو کروندو کې

د ماتم د ماښامونو ډمې ونڅېدې

بيامو د ژوند واټ

د سرو اوښکو دماښام شفق

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په وينو سور کړ.

او په دې سترېو کروندو کې

د غنمو او ګنيو د هر فصل پر ځای

هره شپېه د ځوانيمرګ ژوند

اود سرو وينو حاصل اخلو.

⊠⊠⊠

دلته په سترګو کې

تنکۍ اوښکې هم وچې شولې

دلته سيندونه، ګودرونه

او وياله ترږي شول

))دلته ډوډۍ وږې ده.((

⊠⊠⊠

دلته د شنه سپرلي د ګلو د زېږېدا

او شهادت نېټه راغبرګه شوله

او زموږ په مينو او جونګړو کې

خواره لوګي

زموږ دژوند د پای ټکي شول.

⊠⊠⊠

دلته وطن په وينو سور دی

او لګيا دی زموږ د وينو پر مدار څرخي

دلته زموږ داوښکو سين کې ملايک او شيطانان،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوپرښتې او تور دېوان سره په ګډه لامبي

دلته غرونه غرور مات دی

او هر سين ته اتکړۍ دي پرتې

دلته د اورلمبې په دام کې نيسي.

⊠⊠⊠

دلته اوبه، دلته اورونه، دلته خاوره

او بادونه رانه غلو وړي دي

دلته د سترګو له ککيو نه قي شوی

د شملو او لوپټو انځور

دلته زموږ د لاس تسبې او س د لوليو

او لغړو فواحشو په غوږو کې زانګي

دلته وياڵې تړي دي

))دلته ډو ډۍ وړي ده.((

۲/۷/۱۳٦۸

کابل

ښېرې په مالت کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانانه! دلته مه راځه لمبې دي په مالت کې

زندۍ دي زولنې دي، غرغرې دي په مالت کې

چې ته به لوبېدې پکې اوس هغه ګلان نه شته

ایرې دي په مالت کې، هدیرې دي په مالت کې

د مینې ګودر وران شو د منګیو کتار مات دی

له سرو وینو نه بیا جوړې ویالې دي په مالت کې

سبابه وي منم خو په ماحول کې دکوډګرو؛

په موړه خو خورې ورې تیارې دي په مالت کې

ذره هم سترې نه شو پر موږ زور د ستمګرو

هر څومره که ژړا وې دي شېرې دي په مالت کې.

١٤/٨/١٣٦٨

کابل

اس (١)

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه

لکه دښکلي یار د سپینو غاښو سپینه برېښنا

لکه اوبو کې د ښایسته وو ښاپېریو د مړوندونو سیوری.

⌧⌧⌧

هغلته لرې یو سپین اس ولاړ دی

لکه د ستورو اوښکه

لکه د ټولې دنیا سپینه نازولې سپوږمۍ

ورپسې منډې وهم

چغې وهم

تښتي رانه

راځنې کرکه لرې

فقط همداسې لکه ته چې رانه کرکه لرې

منډې وهې

تښتي رانه

هلته یو اس ولاړ دی

هلته یو اس ولاړ دی

لکه د ګلو پرخه

لکه د قو بڼکه.

١٥/٨/١٦٨

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هيلۍ

پاڼې را ورژېدې

څانگې بربنډې شولې

کفن د سپينو واورو واغوسته

د ځمکې ادې

کنگل زمورِ په وياڵو کې

د اوبو له ستوني ساه واخيسته

او ځوانيمرگ شول د سيندونو

نازولې کبان

نو اى هيلۍ!

وزورنه پرانېزه ورځه

دغه ماحول

گرانې! دا ستا د اوسېدو کله دى؟

٢٢/٩/١٣٦٨

کابل

سلامونه

هلته چې شنه ښکلې بادونه

غوړوي پر شنو گنيو

د شنو پرخو امېل،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته چې ويالې دي

د جل په موسمونو کې

د سترړيو پرديسانو د غرمو ځېرې

اودوېالو رنې اوبه دي

د سپوږمۍ دپېغلتوب اينې

اشنا! همغلته زموږ کلی دی

زموږ د ژوند هغه ويالې

او کروندې هلته دي

گوره! که راغلې کله زموږ

دغه زاړه، دغه کوچني کلي ته

ماته پلو کې

زموږ پټيو نه د تلليو

((قځلاخو)) سلامونه راوړه.!

٨/١٠/١٣٦٨

کابل

غلا

نن مې مودو نه پس په سترگو کې

د خوب پر ځنگله اور ولگېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو سپین سهار رونـد شو

نن مې د کور په دېوالونو کې ځنګېږي

د ځوانۍ د زړه چاودون

اودګناه يو وېرووونکی انځور

کور مې لوټ شوی خوبه!

صدف په نارو باندې لوند دی

مرغلرې ورنه غلو وړې دي:

زما دمور دلاسو نښې ها سپېځلې تسبې

او په انګړ کې

د انګورو دتاکونو هغه ښکلې، هغه مستې شنګلې.

۲۳/۱۰/۱۳٦۸

کابل

ماڼو ته سرود

مورېه دې وينو ماڼو!

مورېه دې وينو بېړۍ!

ماڼو! زمورېه دلته يو ګودر اباد دی:

د زلميو او د پېغلو د تنکيو زړو د وينو ګودر

دلته زمونږ د وطن ميندې د کوډلو

اود ورانو کلاګانو انګړونه

هر سهار په خپلو سترګو اوښکو مينځې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⌧⌧⌧

زموږ بوختیا: ویر سره غاړه غړې

زموږ ((مېلې)) پر هدیرو، ټولېدل

او تېنګ ټکور مو: د ګولیو نڅا

ژوند مو د اور او د ایرو

او دسکروټو او سپرغیو

یوه تکه سره بټۍ ده مانو!

مړي مو کور کې مساپر

او د ځنګلونو شرمښانو خوراک.

⌧⌧⌧

خو موږ دې وینو بېړۍ!

موږه دې وینو د توپان او ګردابونو په سرونو

د ګلونو او عمرونو لالهاندې بېړۍ!

موږه دې وینو د یاغي سین په موجونو کې

چې اوړې او را اوړې

غورځې، پرځې

او را وخوځېږي

د څپو پر غرونو لارې باسي.

⌧⌧⌧

موږه دې وینو مانو!

موږه دې وینو چې ((سلام)) ته دې هر ګام کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وختونو لېوني پېریان

د شپو له ځنګلونو وتي

موږه دې وینو چې دې ښکار ته

هر څپک کې

دنهنګو وینې څښونکی لښکر ناست دی

له غاښونو نه اړې جوړوي.

□□□

موږه دې وینو چې د درد کومې کې ساه وباسې

موږه دې وینو چې یوه تناکه مره نه وي اوبله درځي

موږه دې وینو چې د ژمي باد دې ژامو کې ډېره شوله

تاوه را تاوه شوله.

□□□

موږه دې وینو مانږو!

چې هره ورځ او هره شپه، هره ګړی راته دا ستا

د سفرونو اومزلونو د ګامونو ښکالو

دلته راځي

موږه دې سوز، موږ دې ګداز اورو

موږ دې په لاس کې د ورغوي کرښې دلته لولو

مانږو ورځه!

مانږو وردرومه، سفرکم مزلونه لږ پاتې دي

د ستم زور اوبه دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

که چېرته تم شې ماڼو!

اود ساحل پر لوري لار ونه کړې

د وخت پر پاڼو به ورستې شي تورتمونو کې

د ستړيو قافلو ديون سپېڅلې کيسې

د ګلګڅونو شنې ريښې به چېرته هم

د شنه ساحل پر ازادۍ باندې باور ونه کړي

☒☒☒

موږه د مرګ او د ژوندون پر تمځای ناست يو

ستا هر ګام ته موله زړونو نه

د وينو مشالونه ايښي

موږ دې هر ګام او هر قدم

د خپلو اوښکوپه دې ماتو، تکو سپينو مرغلرو مينځو.

راته هادي شه ماڼو!

راته هادي شه ماڼو!

۱۰/۱۱/۱۳٦۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس راکوې او که نه؟

بیا د اسمان دروازې بېرته شوې

باران دی چې ورېږي پسې

خو د سرو وینو باران

ځمکه شوه ټوله سرترپایه پر چینو بدله

د سرو لمبو په چینو

دنیا مو ټوله په ناپایه سمندر واوښته.

⊠⊠⊠

((نوح)) بیا دعا د مرګ

دو خت د ګناه کارو کړې

مورې ګناه کار چېرته یو؟

نه خو مو چاته لېونی ویلی

نه موپېریان د چا د عقل غله ګڼلې چېرته

خوځو ډوبېږو بېګناه

د سرو اورونو د موجوو سین کې.

⊠⊠⊠

ای د ((جودي)) پر غرونو ناستې

زمونږ د ((نوح)) بېړی!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

موږه په خپله لېوني یو

او پېریانو رانه عقل وړی

لاس راکوې او که نه؟.

۱٦/۱۱/۱۳٦۸

کابل

موسم

بې له تا دوینوشپې شوې، مېلمنه مو شه د کلي

د (زیوس) د کال وړانګې ((اتنه)) موشه د کلي

ځو چې غار په وینو لوند دی، ګېوي لوګي د غوښو

ځویو سترګی دېو پاچا دی نو وسله مو شه د کلي

د تیارو اوښې ګونډې دي ژوندترې ساه ایستلی نه شي

د سپوږمۍ د روح اینه شه او ډیوه مو شه د کلي

ورته پوي لولۍ سترګک کړسکندرتخت دجمشید وسو

دا مرژواندی قوم راویښ کړه زلزله موشه د کلي

چې دژوند هره چینه یې تر هر پل لاندې کړه وچه

دا د مرګ په سره موسم کې ته قبله مو شه د کلي.

۲٦/۱۱/۱۳٦۸

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

زما لیلا

زما لیلا د شنو نارنجو د باغچو ونه ده

چې د سپرلي باد یې د ګلو د وږمو سپینو چینو کې

د خپل ټول عمر مزلونه مینځي.

⊠⊠⊠

زما لیلا د شنه اسمان د لویو کلیو

دا سپوږمۍ پېغله ده

چې تورو شپو کې ځانګه ځانګه شي

د دښتو او ځنګلونو تورو څنډوته

غونچې د مرغلرو وایي.

⊠⊠⊠

زما لیلا د چنارونو او سپېدارو

ښایسته مرغۍ ده

چې چېرته ښاخ له ونې وزېږي

نغمې ورته دعشق او دپاکۍ غږوي.

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لیلا د هسکو غرونو د سرونو

د کېږدۍ کوچۍ ده

لکه ګوربت یې پر ژورو اوپر ترو

کږېدل نه دي زده.

☒☒☒

زما لیلا د شنو بادونو د چینو

هغه رڼه سترګه ده

چې چېرته ګرد پر رڼا پرېوزي

پرې ورېمې د ازادۍ وروي.

☒☒☒

زما لیلا د خدای دکلي د شنه باغ

دهسکې ونې سره منه ده اشنا!

چې د جنت ورې یوازې د خپل حسن

او رنګونو په کاسو مړوي

او تویولو ته یې لاس د قدرت هم نه رسي.

۳۰/۱۱/۱۳۶۸

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مېرمنې ته مې:

ستا وفا

مادې په زلفو کې
یو گل د وفا کېښوده
تا مې شملې ته
د ځوانۍ شیبې
غونچې غونچې کړې...

کیسې

سوړ ژمی اوبه شو د سپرلي هنگامې چېرته دي؟
دا زموږ دتړیو هغه ډکې کاسې چېرته دي؟
شپو کې لگېدلې د زلمې شهید پر قبر چې
اوس موپرشهید وطن دا ورکې ډیوې چېرته دي؟
زموږه خو یادېږي دپردیو هم بېوسه مرگ
سرې جنډې رپېږي پرې؛زموږهدیرې چېرته دي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ د ټنګ ټکور هوجرې، زموږ د محبت کلي

زموږ د شمله ورو هغه لویې دېرې چېرته دي؟

شته دلوپټو غرور او هسک دی دېګرېو غر

اوف چې دپښتواوپښتونوالي کیسې چېرته دي؟

۱۳۶۸

کابل

لکه سپېڅلی لوګوس

ته د زنبقو د تنکیو اننګیو

د شبنم ځاځکو کې

دانه دانه د پسرلي ښکالو کې وټوکېدې

لکه سپېڅلی ((لوګوس))

لکه د وینې د زلمي شهید سوري ټټر کې.

ته د باران او سپیونو واورو

له معصومې او سپېڅلې بېګناه لمنې

زما دزړه پر جل وهلې دښتې تویه شولې

لکه ورمه د سهر

لکه کوچنی ماشوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیوې بېوزلې مور د وير او د دعا په بدل.

⊠⊠⊠

ته دلمرونو د کانونو

او سپوږمۍ له ځاه نه

لويه ډيوه شوې

په تيارو شپو کې مې وځلېدې

لکه دړوند لاسو کې سترې امسا

لکه د تږي مساپر په مخ کې لويه چينه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ږلۍ

په دې سپرلي څه وشول؟

سپينې وږمې څه شوې؟

سپېرو اغزوته

لکه سترګې بازينګر ګډوي

دا پسرلي څه شو؟

دا زرکې چېرته لاړې؟

چې زموږ د غرو په لاله يې درو کې

او دبادونو د پستو سينو تر سيورو لاندې

د ځوزو ډلې او دکاږو کاروان غېږې موښې

او داسمان غېږه کې

شفق راوسوځېد

په شنو پاڼو يې

ځولۍ، ځولۍ د سرو سکروټو ږلۍ وشيندلې.

داکلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته د شنو ولو د شنو سيورو لاندې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګورئ د شنې ویالې تر څنګه د جلګو د پاسه

یو کوچنی پروت دی

یو کوچنی ویده دی

او تر ورې لوپټې لاندې

دناز په غېږه کې کوچني شینکي خوبونهویني.

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

ګورئ چې هلته لکه زرکې زموږ د کلي نجونې

ګورئ چې هلته د بامو پر سر نورسې پېغلې

کتار،کتار

دلمر تر وړانګو خپل پیکي جوړوي

او په مینو ژبو

د پېغلتوب غوږ کې د ځوان هوس سندرې بولي

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه روانوی!

ګورئ چې هلته له هغو سپېرو کوډلو ځنې

ګورئ چې هلته ددې تورې تروږمۍ له غېږې

ساړه ځګیروي جګېږي

سوزمن اواز راځي

او امیداورې میندې

د انتظار د بڼ د سرو ګلونو لارې څارې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا کلی مه ورانوئ!

دا کلی مه ورانوئ!

د سفر په لاره کې

مامې د مينې نوبالغه څرېکه وليدله

چې مې دياس او دوهمونو دتيارو شپېې يې

د خپلو سترګود الماسو په تېغ څيرې کړلې.

□□□

مامې د مينې نو بالغه څرېکه وليدله

چې د سرو وينو له بسترنه يې دستورو نجونې

دشپو دزورله ګنهګارې غېږې خلاصې کړلې.

□□□

مامې د مينې نوبالغه څرېکه وليدله

دسبايې ددې ورېښمينې ورمې سيورو لاندې

چې د اسمان د ورېځو سين نه دسفرلاره کې

د باراني ګلو سلام ته غېږ د ځمکې نيسي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء زما سپین ږیري شهید پلارته:

د میلاد په شپوکې

ای! ددې شنه اسمان په غېږه کې خوب وړې سپوږمۍ!

ای! په دې شپوکې دپردیسو د سفر ډیوې!

ای! د ګلونو اود پېغلو، پېغلو وینو پرې!

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې د کړیکو او تیارو نښه شوم؟

او دساړه ژمي خوني او ګنهګار ابلیس

زما دګلانو او نرګسو باغ کې اور وکاره!

ته راته ګورې!

☒☒☒

ته راته ګورې چې محل مې له کارغانو ډک شو؟

اوپه ویالو کې د هیلیو بچې وسوزېدل!

او زموږ د کلي میندې

دمیلاد شپوکې ((بې لاسو اوپښو بچیان زېږوي))

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته راته ګورې؟

ته راته ګورې چې مې ټول کلی چاره چاره دی؟

خلک په نوکو او برچو د یو بل سترګې باسي

او دمالت نجونې

په خپلو تورو تورو څڼو کې ځوزان ټک وهي

آه،

آه نازولې سپوږمۍ!

آه درڼا مورې!

د چړې په څوکه کې

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د سپوږمۍ شونډو کې تورو ورېځو ځاله کړې

اود شیطانې شپې په لومو کې د ستورو نجونې

د مرګ له نوکو نه کترې، کترې راتوپې شولې.

☒☒☒

دا دسپرلي د شینکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې د تیارو په جهنم کې د اغزیو لښکر

د بلاربو بوټو له شیدو نه ډک تیونه شکوي

او د نرګسو دا موسکۍ، موسکۍ رنګینې سترګې

د لاس په نوکو باسي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

دا د سپرلي د شينکي باد وزرونه چا تړلي؟

چې زموږ د کلي دبامو د سر سپينکۍ کوترې

د زهرجن غبار د زهرو د باران له لاسه

له ډېرې وېرې د ښکاري ګوتو کې ځاله کړې

او دچړې څوکه کې

سپينې دانې لټوي.

د رڼا کلي ته

زه به د سترګو تخم

دغه رانه کسي ته

د وچې ځمکې په تبجنه غېږ کې وکرمه

او،

د سينې له باغ نه

به مې د وينو ځراغ

تورو کوڅو کې

د لارويو مخ ته، ونيسمه

څوڅې په ګډه سره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دې لويو شپو کې

د رڼاکلي ته ټول ورسو.!

د شپې پر بام

نن مې کور له پنجرې نه

د مغرب له لوري

يوې مرورلې

خوسا شوې وږمې سر اخيستی

او دګلانو په چوپتياکې

دکارغانو ډلو

تيارې پر سر

دسبايي په شبنم ولامبلې

سهرله شرمه

ځان ته ونه کتل

ګلانو خپلې سرې مچکې پرې کړې

او لمر خولې، خولې

دشپې پر بام ويده پاتې شو.

د رڼا مرګ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاد نرگسودموسکاپه سپرلني پاڼو کې

غرمو خوړلې،

جل وهلې کربلا ویده ده

د شپو په څنوکې

د تورو، تورو وریځو خمار

د سپوږمۍ زړه نه

د سرو وینو پیمانې اخلي

او اطلسي باغونه

د سرو ګلابو

د غوټیو جنازې پر اوږو

د پرهرونو

د باغچو داغي ګلونه پر سر

د تور خزان خوني سیلیو ته سلام کوي

او د سپېدو له باغ نه

د تورې دښتې

پر اغزنې چاودې، چاودې سینې

یوه رڼا ولوېده

یوه رڼا مړه شوه

)چې رنګ د لمر یې درلود.(

پوهاند دوکتورمجاور احمدزیار ته د هغه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پنځوسمې کليزې په مناسبت:

ته لکه لمر

ته لکه لمر

دخپلو وړانګو

طلايي لمبونه

ذره، ذره

پر مړاووو شويو

(ګلو) وشښېدې

او،

د شينکي ذهن

د هسک له رڼو ستورو نه دې

زموږ رڼېدلي

اوسرتور (بڼ) ته

سالو وګنډه.

سپرلي ته

سپرليه راشه پردې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې د ساړه ژمي قاتلو، خونړيو شپېو

زموږ دباغ د کشماليو وينې وچې کړلې

اوماښامي سيليو

بيا دسپوږمۍ دزړه چاودون

د مړو سلګيو شپو کې

د پېغلو ولو او سپېدارو ملاوې ماتې کړلې.

***

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

چې زموږ د کلي د پېغلوټو ګودر ونړېده

دلته د شونډو په خيالي باغ کې موسکا مړه شوه

او زموږ دميندو مهربانو مورنۍ غېږو کې

شونډې پرتيو دا کوچني ماشومان وسوځېدل.

***

سپرليه راشه پر دې کلي راشه!

چې تورو دربلو کې زموږ د سفرونو سپوږمۍ

د رڼو ستورو دګلونو دميلاد په ماښام

کترې، کترې له اسماني دښتو راولوېدله

اود شنو وړو د ځوانۍ او پېغلتوب خوبونه

د وحشي باد په قهرجن ستوني کې ونښتل.

***

سپرليه راشه پر دې کلي راشه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زموږ د پېغلو او تنکیو سرو غوټیو سترګې

دڅانګو بڼ نه د خزان په سیلۍ تویې شولې

د تورو شپو د تورو ورېځو تر لمنې لاندې

د سرو رېدیو د مور بلاربه ګېډه وڅیرله!!!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځاځکي...ځاځکي

بیا ددې تور اسمان په غېږه کې

د ورېځو هادي

په تورو شپو کې

دسپوږمۍ په وینو ولمبېده

او اورني بادونه

د شنو پستود پېغلتوب د وخت

شینکې خوبونه

تنکي، تنکي سوځوي

او په دې شنو شنو دامانو کې

د هوسیو بچي

اود زیتونو

دتنکي ذهن بې ژبې پاڼې

د خپلو وینو په بدل

ځاځکي د لمر غواړي.

پسرلی، ږلۍ، باران

سږکال به هېڅکله سپرلی را نه شي

غوټۍ به چاته شنه موسکا ونه کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه دا کلی، داکورونه

اودا وراني کوڅې

خپله سپرلی، سپرلی دی

او راڼوکېږي

هره ورځ په کې دښتي ګلونه

زموږ دوینو غوټۍ

سږکال به هېڅکله باران ونه ووري

ځمکه به هېڅکله محتاجه داسمان نه شي

ځکه: هر ګام او هر قدم

راته باران نیولي

یوه ترېدلي باران

یوي ترېدلې ږلۍ

داسې باران چې زموږ دپېغلو د بنهو له وریځو

له دې یتیمې ځمکې

ان په اسمان ووري.

استاد واصف باختري ته:

لیک

ته يې سپېڅلې لکه وړانګه او اروا د مرغلرو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه يې

ته يې سپېڅلی لکه د روح د ((ادم))

او د جنت د ښکليو حورو اننګيو او ککيو کې يو روڼ

دانطهور څاڅکی.

☒☒☒

زه دې په پاکو بې ګناه سترګو کې وينم

د دنيا دبېګناهو او سپېڅلو ارواګانو فرياد

يو ګونګ شوی، يو بې ژبې، يو بې وينې، بېګناهه انځور

زه دې د زړه په دې ناپايه سمندر کې هر ساعت

هره شيبه د يوې ياغي ببرۍ د ستر ماڼو د سترېو شپېو

ليکي وينم،

چې لا خوځېږي پسې، لاړې وهي، منډې وهي ځي او دارمان

غاړې ته نه رسېږي.

☒☒☒

کله چې خاندې

ستا مالګيني خنداګانې ماته وير، ماته فرياد

ماته فغان رابښي

ژړا دې نه پېژنم

کله چې ژاړې نه ژړلی نه خندلی شمه

خو دومره پوه يم چې کاتب د مخلوقاتو زماوستا

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژوندون پاڼه د خپل ((قار)) او له ((مستۍ))

ډکو شېبو ليکلې

چې ژړا نه پېژنو

خندامو هم نه ده زده.

ته يې سپېڅلی لکه وړانګه او ارواد مرغلرو

د صدفو د سپېڅلو رڼاګانو د ښکلا کعبه يې

ته يې سپېڅلی لکه روح د ((ادم)).

۲۸/۱/۱۳٦۹

کابل

سيوری (۱)

دا څو ونې

دا څو ولې

دا څو ځانګې

دا زموږ د وطن نه دي

دوی نه بوی ځي د پرديو.

⊠⊠⊠

دا سپېڅلې خاورې وايي:

دوی زما د غېږې نه دي

دا دباد د مور اواز دی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ما تی ورکړي نه دي.

د لمر وینې وهي کوکې:

چې دوی ما لوی کړي نه دي.

□□□

کاڼي، غرونه راته وایي

دا سیندونه راته وایي:

پام چې ځنګ له يې ورنه شې

یو ساعت شي درته سیوری

بل ساعت درنه ساه اخلي.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

شناختې

یه ښکلې، ښکلې

یه سپېڅلې ملایکې!

دي مالت او په دي چم کې

ګناهونه هومره ډېر دي

چې تا هېڅ

د خپل وبال اودګناه غاړه کې

څوک نه وینې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وایه! په دې لار چې راتلې

هغه زموږ د پلرو

اود نیکونو قبرونه څه رنګه وو؟

نښه یې وه؟

خاوره یې وه؟

شناختې یې وې او که نه؟

موږ خو دپلار اود نیکه هغه سپېڅلي

اودرانه قبرته نه پرېږدي څوک.

۹/۲/۱۳٦۹

کابل

گامونه او قدمونه

سیلۍ! د کومو اورنیو غرو له څوک دي

زموږ کلي ته لاره کړي؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

ستا دغېږي د اورونو پر سکروټو

او سپرغیو لګو.

چې د غنمو فصل شین شي

او دغوږګو نازولي بچي قد وباسي

ددنیا ټولې سرې لمبې مو مېلمنې شي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کبلو او کبانو د سپېڅلو خنداګانو

د معصومو څپو وينې زبېښي.

▯▯▯

سيلۍ، له کومې نا سپېڅلې او بدبختې لارې راغلې

د ګناه اودويرونو ساز پر شونډو

زموږ د ژوند او ددعا او عبادت کلي ته؟

موږ چې قدم پر قدم اخلو

هر قدم مو د کربوړو پر قدم او پر پلونو لګي

قدم زګېروي کوي

ګامونه چغې وهي

لارې له شرمه لارې نه راکوي.

▯▯▯

سيلۍ، قدم چې دلته اخلې باغ له شرمه

خپل ورمېږ غوڅوي

موږ له غوټيو او غوټۍ له موږ مخونه نيسي.

وايه ته څوک يې؟

د کوم ځای يې؟

او له کومه دې زموږه د دعا او عبادت کلي ته پېښه کړې؟

۱/۳/۱۳۶۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

توپیر

دا دشنه اسمان ناوکۍ
ځومره مینه ګر کې ده!
شپې چې د ګناه شي
هر خو ځان په خیرو ولړي
دا راته موسکۍ شي
د خپل ځان په سپینو پیو مې ځادر مینځي
دلته مې د ځمکې
دا سپین سرې نیا میره شي
هر ساعت راته قبلې
د شنو ډنډونو په اوبو ولي.

۹/۳/۱۳۶۹

کابل

کلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتې وچ شول

ويالې ورانې

سين د تورو کاڼو غر شو

اوس حيران يم چې دکلي

دا هيلۍ به چېرې لامبي؟

⊠⊠⊠

نه پوهېږم، نه پوهېږم

ای د کلي مازېگره

ها زموږد کلي چم کې

هغه سپينه کېږدۍ څه شوه؟

هغه شنې څپرې څه شوې؟

ها لوګرې جنۍ چېرې؟

⊠⊠⊠

تا ته ياد شي مازېگره!

د گودر د غاړې ليکې؟

لکه باغ د ښاپېريو،

لکه لارې د کوترو؟

⊠⊠⊠

تاته ياد شي مازيگره!

هغه شنې ډېرې دکلي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پکې هسک د شملو غرونه

پکې وريځې دچلمو.

□□□

نه، نه ودان دی

کلی ودان دی

يوه ځاله په کې نه شته

ها د ښکليو توتکيو

يو نغری هم اباد نه دی

دابيو د لاس نښه.

□□□

لښتي وچ شول

وياله وراني

سين د تورو کاڼو غر شو

اوس حيران يم چې دکلي

دا هيلۍ به چېرې لامبي.!!

۲۵/۳/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چغه

وخت د دیدن اور شو د لمبې پر سر ولاړ یمه

څه وکړم پښتو ده د وعدې پر سر ولاړ یمه

څاڅکی څاکی راغلم ستا د حسن پر بام پرېوتم

اوس چې پر ځان پوه شوم د ناوې پر سر ولاړ یمه

ته خو به تندی دشپې نن بیا پر کاسو وولې

زه څومره کمبخت یم د توبې پرسر ولاړ یمه

لرې خودې کاږه واږه بانه راباندې سیوری کړه

خیر دی مساپر یم د غرمې پر سر ولاړ یمه

اوښکه د غزل مې د ساحل د غاړې چغه شوه

ډوبه مې ببرۍ ده د څپې پر سر ولاړ یمه.

۱٤/٤/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماته انکار تاته د هو خبرې نه دي زده

تا ته د راتلو ماته دتلو خبرې نه دي زده

ته خوبه مانۍ د وعدو بیاراته ودانه کړې

ماته له دروغجنو د ګیلو خبرې نه دي زده

ستا خوبه امېل لکه سپوږمۍ په ټتر وزانګي

ماته دناڅیرو ګرېوانو خبرې نه دي زده

ته دخم مېلمه شه، سر تر پښو د مستې څانګه شه

ماته یې د اوښکو دنشو خبرې نه دي زده

زه بې له پښتو نه په ټول ژوند پر بل څه پوه نه شوم

ستا لکه مغله دپښتو خبرې نه دي زده.

۳۱/٦/۱۳٦۹

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوير مالت

ته راته خانده زه سلګوسره خوشاله يمه

ته پسرلی شه زه اغزو سره خوشاله يمه

د وير مالت کې دهوس د ادا نه شته قدر

د غم موسم دی له غمو سره خوشاله يمه

ستوري دې اوري پرخې پرخي پر خوب وړي نظر

زه لکه شمعه شوګيرو سره خوشاله يمه

دزلفو وريځې وورو بلې دې نه شي ډيوې

د ژمي شپه يم له تيارو سره خوشاله يمه

نادان قاتل راته په لاره کې کرلې سپرغۍ

زه لکه دود لويو لمبو سره خوشاله يمه

ښومره خوړه شوه په دې چم کې د وحشت ارتقا

چې يې ښاغلو لېونو سره خوشاله يمه.

۳۱/۹/۱۳٦۹

کابل

پسرلی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پسرلي شو، پسرلی شو

پسرلی مې مساپر پر کاله راغی

پسرلی مې چې کري

گلابي حورې

پسرلی مې چې دخدای

له مهربانو سترگو ووري.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

هره لوېشته د وطن مې

دنرگس ډکه کمڅۍ شوه

هره لښته مې دکلي

تکه شنه د جنت څانگه

غنمي ورېمي په زلفو

غرنۍ کوترې راغلې

د هوسیو لونې ناخې

د شنو دښتو پېغلتوب ته.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

د لمر سرې تورې یې ښکل کړې

لمبوې درنا ناوې

غوڅوې دشپې رگونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کري دښتو داسمان کې

د انځرو شنه باغونه

سپوږمۍ سپین رباب اخیستی

رانه ستوري نڅاګر شول.

⊠⊠⊠

پسرلی شو، پسرلی شو

تودوي مې سږې مینې

زوړ خمار پر عقل ولم

سدمې اخلي د تاک وینې

ګناهکار ساقي ته ناست یم

راکوي جنتي ((پیینې))

هره پاڼه د هر ګل مې

دې یاغي سرته پګړۍ شوه

هر یوکانۍ مې ګلاب شو

هره پرخه مې غوټۍ شوه.

۲۱/۱۲/۱۳٦۹

کابل

کلیزه

نن مې دښکلې لور د حسن پر سپرلیو

یو بل ګل وټوکېد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن يې دژوند پنځلسم ستورى رابرشو

د کمځو پر ماښام

نن يې د تاند عمر د لښتې پېغلتوب ته

بل ګهيځ شين شو

لور مې نن پېغله شوله.

⊠⊠⊠

نن مې وعده وه، چې دزړه دوچې دښتې

دسمسورې غوټۍ جشن لمانځم

نن مې وعده وه چې به ناوې کړم

د کور پنځلسمه سپوږمۍ

نن مې وعده وه چې سلګۍ ورته

د شمعو دودوم

او بلومه ډيوې

خو نن د خپلې بدنصيبې سرې غوټۍ

موسکا ته کېنناستم

مايې د باغ د پېغلتوب

ددې تنکۍ ښېښې سلام وانه خيست

ما شمعې ونه شواى راوړاى

ورکې ډيوې بلې نه شوې

مايې ترخو شونډو ته

رنګ د خوږو هم ور نه کړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مايې پر زلفو يو کوچنی پوړنی

نه کړو راخور.

⌧⌧⌧

او نن ماښام چې ټوله ورځ

روژه په خوله

دلوی الله پر عبادت بوخته وه

په دې ګناه چې

په نغري کې

ماښامي ټيپر ترې وسوځېدل

مور يې له شپې نه

تر سبا ورته غمبوري

په ځېږو شنه کړل.

هو!

مورِ دبچو کليزې داسې لمانځو

زمورِ د ستور داسې دی.!!!

۲٦/۱۲/۱۳٦۹

کابل

عبدالباري جهاني ته(۱)

دهغه د شعر په ځواب کې:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر خیالونه راغلل

مساپر له لرې غرونو

مساپر له لوی سفر نه

یادوي ((دماضي پاڼه))

رانه پوښتي دنن وینې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

اوس به څنګه ورکړم ((زېرى))؟

چې یه سترېه مساپره!

هر لوېشته دددې کلي

چې د خدای (ج) له خوبه شنه وه

اوس ېوازې د کارغانو

او زاړه شېطان کېږدی ده.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د غرونو څنګل لوټ شو

د ځېرېو ځنې پرې دي

ځالې ډکې له کربوړو

د چنارو په سینه کې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دنن مینزو کړې ماتې

د پرون ښکلې هندارې

زموږ بوډۍ مورې یې کړه بوره

ټول وطن شهید شهید شو

دلته مرې د ماضې فصل

دلته مرې دسبا زړې

شمله ور غرونه مات شوې

را میراتې لوټې دې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې مې مرې دمستۍ کلی

دلته ویر دې خندا نه شته

د مرګې لوبه جارې ده

چا خنداراته وژلې

چامو کور پر انګار وویشت

چا مو پخو چړو باندې

دبچیو مرۍ پرې کړې.

☒☒☒

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې د نجونو تور وربل کې

سپرلی شین شو د ځوزانو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته اوس دگودر لاره

د اغزو لښکر نیولې

اوس د ښکلو دسرو شونډو

هغه شنې موسکاوې مړې دي

اوس د ښکلي ریبار ژبه

د اغیار پر نوکو وتې

دلته لویې دېرې نه شته

د هجرو تږر تږول شوی.

◊◊◊

اوس به څنګه ورته وایم؟

چې شهید پلو پر سترګو

د وطن ادکۍ ژاړي

ږنګوي ددعا ځلي

هسکوي دښېرو غرونه

((زور)) له لوړ ګرېوان نه نیسي

د سرو اوښکو په لاسونو

ترېنه غواړي د خپل فصل

ددې شنو دانو مرګونه

چې نامردو بزغلیو کې

دمور څه قدر نه شته.

◊◊◊

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته دې ورک سیوري ته ژاړې

زه له خپل سیوري نه ستړی

ته له ځان سره په جنګ یې

زه فلک سره په جنګ یم

راته وایي:

ژمی درومي

توتکۍ به بېرته راشي

لکه وړانګې د سپرلیو

په وربښمین وربښمېن وزرونو.

⊠⊠⊠

زه وایم:

ای د ټولو ربه!

که ته چېرې توتکۍ وای

ته راتلې زموږ پر کلي؟

لکه وړانګه د سپرلیو

په وریښمین وربښمین وزرونو؟

=۱/۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاک

چې یې دنیا ته سترګې راکړې

او غونچې غونچې شوې

پرهغه ورځ مې د مور سرې سترګې غوټۍ شوې

بېرته ونه غوړېدې

چامې پر ترږیو او ماشومو شونډو تی کېښود،

پر هغه ورځ هم دلمر سرې وینې شوې وچې

او یوه شپېه راونه ورېدې

شپه شوه، شپونکۍ، سپوږمۍ د ستورو درمو

وږیو وریو پسې هم ونه وتله

تمامه شپه د مږو سلګیو پرزانګو ویده شوم.

☒☒☒

سهارچې پاڅېدم

زموږه د کاله د سرو انګورو نرۍ ونې راته ایښې وه

غولانځه پر سپېرو او جل وهلیو شونډو

ما ورته مور وویل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس هغه څاڅکی د انګورو مې پر زړه باندې

نیالګی ولاړ دی

څوچې لوېږم ښاخور تاک مې

له ژوند سره سم لوېږي

زه او تاک دواړه له یوې ریښې یو.

۱۰/۳/۱۳۷۰

کابل

دلبرې

هرڅومره چې پې مخې دې او ښکلې دې دلبرې

هغومره ستمګرې او قاتلې دې دلبرې

پوهېږم څو خونخوره مېلمنې وې درنه لاړې

زړګیه! خپه نه شې نازولې دې دلبرې

نه لوز، نه یې وعده، نه یې رښتیا ده چا لیدلې

دې چم کې د وفا له غرو لوېدلې دې دلبرې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ که ځواني اورشوه د دوی ګل له څڼو پرېوت

دا هسې پر خپل حسن غولېدلې دي دلبرې

توبه! لکه دخوار فقیر دې خپلې غوسې وسوم

درنې دي، پښتنې دي اوښاْغلې دي دلبرې.

۲۹/۳/۱۳۷۰

کابل

ازادي

دلته څوک نورد پسرلیو

دګلونو او وږمو په سوچ کې نه دي

دلته چاته نور زموږه د کورونو

دبامو سپینو کوترو ته

دانې ورکول نه زده.

☒☒☒

دلته دښتوکې د باد له کوچې هېر دي

چې بیا ښکل کړي

په پردېسو وچو شونډو

د لوګرې پېغلې څڼې

دلته چت پر کاله نه شته

چې دا سترې توتکۍ پکې دمه شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⊠⊠⊠

دلته وينه، مينه مړه ده

دلته فصل د لمر وچ شو

دلته قتلې دي دعشق اود ځوانۍ

او پېغلتوب ددې سپېڅلو ګناهونو

د جنت ښکلې هندارې.

⊠⊠⊠

دلته ساه په باغ کې نه شته

دلته مات د ګل انځور دی

دلته بڼ کې زرغون شوې

د ساراوو د زړو بګوو چغې.

⊠⊠⊠

موږ د مرګ کام کې ژوندي یو

د ښکاري ګوتو کې ناځو

دسبا کښت يې رالوټ کړ

دا دنن شپبو دېوانو

د پرون پاڼې ورستې شولې

دمړو اودخاپو په لاسونو

ازادي خو وي همداسې

ژوند خو داسې وي کنه!؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱٤/٥/۱۳۷۰

کابل

څو منثور شعرونه

مصطفی جهاد ته:

زموږ مړینه

-۱-

پرېوزه،

ارام ویده شه!

زموږ مړینه داسې ده

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړینه مو چې ده.

☒☒☒

هغوی چې د خپلو کورونو

پر دسترخوانونو

ډوډۍ خوند نه ورته ورکوي

ژوندي وي.

پرېږده!

هغوی چې د پردیو د کاروبار

د افیونو او الکولو په چینو کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لغړو فواحشو

دپستو او مرمرينو غولانځو پر غرونو

يوه شپېه خوب

زموږ د ټولو په ژوند نه ورکوي

ژوندي وي.

او پرېږده!

هغوی چې وياړ گڼي

دخپلو ناوو پېغلتوب

له هغوی نه

په پرديو کټونو کې واخلي

ژوندي وي.

او،

زه او ته

چې ژوندي وو مړه وو،

نو،

پرېوزه

ارام ويده شه!

زموږ مړينه

لکه زوکړه مو چې وه

او زوکړه مو

لکه مړينه مو چې ده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۳۰/۵/۱۳۷۰

کابل

درد

-۲-

د پلار مړینه مې ولیده

اودورونږو زړه چاودون هم

لوږې مې ډېرې وزغملې

او تندې هم

خو یوه یې دومره دردوونکې نه وه

لکه:

نشه چې نه وي پوره

او ښیښه پای ته ورسي.

۱۷/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغمبران هم ژاړي

-۳-

ونې! ولې ژاړې؟

ښاخونه يې رانه غوڅ کړل

چا؟

ښاخ مې،

ومې روزه، ومې روزه

چې رالوی شو

تبر ته لاستی شو.

⊠⊠⊠

-مورې! چېرته ځې؟

-دخدای کلي ته.

-مګر دا لويه نړۍ؟

-نړۍ خو د دېوانو ده.

-مېړه دې شته؟

-رانه ورک شو.

-او زامن؟

-لرم يې: قابيل او هابيل.

⊠⊠⊠

-مسيحه! ته او اوښکې؟

-اوښکې نه، وينې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-دچا له لاسه؟

-د یهودا له لاسه.

-ومې روزه، ومې روزه

-چې رالوی شو

-دښمن ته یې وسپارلم.

⊠⊠⊠

-وطنه! ته؟

-او دا دی زه هم ژاړم.

-څوک دې ژړوي؟

-ملت مې.ملت مې دوه برخې شو:

-قاتل او مقتول

-درییمګړی نه لري.

۱۸/۳/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه

-٤-

هغه ورځ مې چې غوښتل

کمڅۍ يې ورته له ګلونو ډکې کړم

د دښتو او بڼونو ګلان

سيليو يووړل

او نن چې، ګلان بيا راوغوړېدل

هغه نه شته.

☒☒☒

هوکې!

زموږ برخه همداسې ده

تېر کال مو چې وىالې

له اوبو ډکې وې

زموږ دکلي ژرنده ورانه وه

او اوس چې

د کلي ژرنده بيا ودانه ده

په وىالو کې اوبه نه شته.

١٢/٦/١٣٧٠

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دنیا

زما زړه تر جهان لوی دی د حهان تنگه سینه ده
چې زه نه په کې ځایېږم دا دنیا څومره وړه ده؟
زه د جل د غرونو تږی پرواگیر نه یم د لپو
ساقي! چم مې د گوټ نه زده زما بحر پیمانه ده
ما مسیح حیران لیدلی د خپلې مور دعفت سوال ته
ما چې نوم دعشق اخیستی راته لښته زمانه ده
موږ یې څنگ ته د گورناست یو پوکوو په کې ساه گانې
گنې دا دژوند ډیوه خولا پخوا تر ازل مړه ده
د تقدیرکچکول پرغاړه مرگ نه خیردهستۍ غواړو
دا دنیا څومره لولۍ ده، دا دنیا څومره سپېره ده.

۳/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مساپر

څه د ښکلو اوښکو ستورى مساپر پر خاورو خوريم

د چا سترګو نه لوېدلى يوټوټې ټوټې انځور يم

اوس به چېرته پسې لاړ شم نا اشنا کوڅې دي ډېرې

دا دزړه تير به مې څوک وي چې يې زه د شګو کور يم

چې يې ټپ په سترګو ړوندکړم ترې سړو بادونو يووړم

دا د چا د نظر دوديم؟ دا د چا د نغرې اور يم؟

قتلوې مې چې خوبونه، لېونى خيال مې چې وژني

دادکوم پښتون شملې ته د مغل دخولې پېغور يم

ځغلوم اس په درياب کې، ګرځوم بېړۍ په وچه

دا دکوم جنون امسا يم، دا دچا دعشق شبکور يم؟

۸/٦/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پياله

دا ځواني مې صدقه شه، خو پياله مې تشه مه شه

د زړګي لېه چپه شه، خو پياله مې تشه مه شه

ښه پوهېږم چې مې وژني دا بربنډې دتاک پېغلې

عمره! يوڅاڅکی نشه شه، خو پياله مې تشه مه شه

څو يې ښنم نه تمامېږي راته څه د زهرو سين شو

دا دژوند وچه چينه شه، خو پياله مې تشه مه شه

دا د دوه کاڼو دنيا چې دومره ګرانه پر مورِ پلوري

لکه دود پر اور خوره شه، خو پياله مې تشه مه شه

نه په بر د عمر خوښ يم، نه په ګز د ژوند خو شاله

ټول دلوڅو پښو ناره شه، خو پياله مې تشه مه شه.

۷/۷/۱۳۷۰

کابل

لاره

د ژوند مزي خو لنډشول هغه شپه قراره چېرته ده؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یاران د لارې ډېر دي خو ملګرو لاره چېرته ده؟

کاروان مو د سپوږمۍ تر څنګ برشو، خو زموږ مینه

چې تاویل ځاروانه! اوس دخدای لپاره چېرته ده؟

ساقي! راځئې وچې شوې ډالۍ ورته دزړه لپې

زموږ د وینو ترې دا ویده خماره چېرته ده؟

موږه ساده ګان یې د دوکو پر ژرنده دل کړلو

ای عشقه! د دروغجن دیدن هغه ریباره چېرته ده؟

دا دومره پېرۍ شپه کې دسبا سبا نارې چې دي

شیمه مو د نیمزالو ډیوو تر سهاره چېرته ده؟

۳/۸/۱۳۷۰

کابل

کب

سیندلا همغسې

ځپاند روان دی

او ا سپین ږیری جاله وان

خدای زده

پر کومې دې شګلنې غاړې

خوب وړی دی نه ویښېږي

سترګه مې ورپېده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ستا دکور کوتره راغله

ستا راکړی ګل یې

زما شملې نه یووړ.

زه پوهېدم چې

نن به داسې وشي

او نور به هېڅکله

در ونه رسمه:

بېګاه مې خوب کې

له لاسونو څنې

کب لوېدلی!

۳/۱۰/۱۳۷۰

کابل

مینه

نیمه شپه، نیمه شپه ده

د سپوږمۍ خانګو ته ناست یم

یو ځوسیوري راته ناځي

لکه ډمې عربانې.

ΧΧΧ

د جنت پیالې یې راوړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه وربښمينې پرښتې دي؟

رانه اخلي تاج د عقل

دجنون جوغه يې راکړه.

☒☒☒

اوس د زړه پر پاڼو ليکم

ستا د دوه سترګو غزلې

لکه خدای چې مينه ليک کړه

دا دحورو په لاسونو.

۱۹۹۱ جنوري

مسکو

خانګه

د کومې شپې بله ډيوه يې ځانګې!

چې مې د زړه پر کور خوره يې ځانګې!

لږ صبر وکړه چې وزګار خو شمه

څنګه بې صبره پيمانه يې ځانګې!

شېبه د ژمي د راتلو خو نه ده؟

داسې چې بيا کړه وړه يې ځانګې!

نه چې ياغي شونډو مې وکړ تېرى؟

له شرمه بيا چې تکه سره يې ځانګې!

څنګه د عشق پر قيام نه کړم باور؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې راته سیورې او شمله یې څانګې!

د وخت سیلۍ دې رانه وړای کله شي

د ښتني کور مېلمنه یې څانګې!

۱۹۹۱ جنوري

عشق اباد

زه او غر

تاسو مې پېژنئ؟

زما دتن هډوکی

اود خاورو په رنګ مسته وينه

زما د غرونو د هستۍ نښې دي

ما مې د غرو له تيو پۍ رودلي

زما دکور دبامبوتۍ له پاسه

غر ولاړ دی

او په انګړ کې

هر قدم ته د خېړيو ونه،

په هره يو ښاخ کې يې

د لمر د زېړدلو کيسه

او شين اسمان يې

خپلو سترګو ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

له پاڼو نه

رانجه پوروي.

ماته د خوب او سترېا

چم نه دی زده

تيارو ته ستوري،

د سبا بربنډو پېغلو ته

لمنې ګنډم

او کړی ورځ سترګې په لار تېروم.

سترګې په لار يم

خو دڅه لپاره؟

نه پوهېږم!

وه چې زما تر سيوري هاخوا

دا دنيا نن ښومره ښکلې ښکاري

دريغه!

له شرمه راته پاس

د کتو وس نه لري.

۲/۱۱/۱۳۷۰

کابل

لوی احمدشاه بابا ته:

د غمنو وږی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-۱-

د غنمو وږی زما د پګړۍ څانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

☒☒☒

د غنمو وږی زما اوښکو ټکی

د غنمو وږی زما د موسکا پاڼه

د غنمو وږی رنګ د ښاپېریو

د غنمو وږی زما دیار سندره

☒☒☒

د غنمو وږی لمر دشپو د تیو

د غنمو وږی سیوری دغرمومې

د غنمو وږی ورم د سپرلیو

د غنمو وږی تن دشنو څېریو

☒☒☒

-۲-

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غنمو وږی پاس پر شملې شین شو

طلايي تاج يې نسکور کړ له سرونو

د غنمو وږی شنه دوياړ جنډه شوه

لکه سره وينه ايت د پاني پت شو.

☒☒☒

د غنمو وږی توره د برېښنا شوه

د دښمنو ورېځو ګېډې يې کړې څېرې

د غنمو وږی زما د غرونو باد شو

له هيبت نه يې زمرو ګيدړې راوړې.

☒☒☒

د غنمو وږی وينه د غيرت شوه

په ککرو کې يې اور د ايمان پو کړ

د غنمو وږی زما دپلار شمله شوه

ټيټېدل يې لکه ستوری چېرته نه زده.

☒☒☒

د غنمو وږی اور شو پرنامردو

هره لوېشته يې تنور کړه پر بګوو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لمر بڼ يې له لويديزې سيلۍ خپل کړ

د شمال د باد ترخه ژبه يې پرې کړه

☒☒☒

د غنمو وږی ټول هېواد شو

د غنمو وږی ټول ولس دی

د غنمو وږی زما د وطن هسک شو

چې تر غاړې يې د بلا لاسونه لنډ دي.

☒☒☒

د غنمو وږی زما د پګړۍ څانګه

د غنمو وږی زماد غرونو ژبه

د غنمو وږی زماد ماضي درمند

د غنمو وږی زماد سبا توره.

۳/۱۱/۱۳۷۰

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کښت

دزلفو شپې دې راوړې خونسکورې درنه نه شي

ته گوره هغه کړې وعدې نورې درنه نه شي

بلد نه یم په غېږ کې د سپېڅلې گناه چېرې

داشونډې وچې روږدې دې سمسورې درنه نه شي

ما څښلي کله نه دي ساقي تور شراب په جام کې

ستاسترگې تکې سرې ښې دي چې تورې درنه نه شي

کمځې دې راته دارکړه چې منصورشمه ژوندی شم

وېرېږم له هغې نه چې منگورې درنه نه شي

له وريځو نه خير نه شته کښت مو هم له سينده لېرې

سپرليه! څو غوټۍ دي چې کمزورې درنه نه شي.

۱٤/۱/۱۳۷۱

کابل

عبدالباري جهاني ته (۲)

د هغه د شعر په ځواب کې:

مادرته نه وې چې یاغي شو اولس؟

مادرته نه وې چې ژړېږي وطن؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادرته نه وې چې نړېږي غرونه؟

مادرته نه وې چې ورانېږي وطن؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې د کارغيو سيورى

تاج د شيطان شو لوټوي پرښتې؟

مادرته نه وې چې د حورو حسن

پر ډمو پلوري، خرڅوي پرښتې؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې دنن سندره

غريبه اوښکه شوه په اور وسوه؟

مادرته نه وې چې ډيوه د سبا

ماته هنداره شوه په کور وسوه؟

⊠⊠⊠

مادرته نه وې چې هادرنې لوپټې

د اور او وينو پر ګودر زانګي؟

مادرته نه وې چې هاسپېڅلې تسبې

د څو لوليو پر ټټر زانګي؟

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مایو زخمي تن د وطن ژړلو

اوس له وطن نه وطنونه جوړ شول

ما یې لا یو درد دواکړی نه و

اوس یې له هر ټپه ټپونه جوړ شول

◘◘◘

تا ویل مه ژاړه جوړېږي وطن

زه ویم چې نه یې ناخبر شه یې

تا ویل اور دی بیا ګلان دي پسې

زه ویم له دې اوره بهر شه یې.

۱۵/۱/۱۳۷۱

کابل

وینې پر کاله

اوښکې د شپېو که دکلو وې په سر واوښتې

لپه وې اوبه،که په نېزو وې په سر واوښتې

ټول عمر باران و، یوه شپه مو رڼه ونه لیده

پوه نه شوودژمي که سپرلو وې په سر واوښتې

نه به وایي ژبه دغه ګونګ زړګی شاهددی خو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لښتې د کمځوکه توپانو وې په سر واوښتې

خیرکه مو سر لاړ دپښو پل مو ژوندی پاتې دی

څوورځې کانې په قافلو وې په سر واوښتې

سترې نه شوې غاړې زموږ اوداپځې چړې ددوی

وینې پر کاله د پښتنو وې پر سر واوښتې.

۱۸/۱/۱۳۷۱

کابل

بیدیا

سپېره بیدیا ده په کې پل د بنیادم نه شته

یو څو پېریان دي له پردیو غرو راغلي

بربنډېږي، ناځي،ناځي

چې تیاره شي بیا سینې پر خپلو میندو سروي

پر خواږه خوب پرېوزي.

☒☒☒

د زهرو ونه ده ولاړه

پر بیزو ادي يې سیوری کړی

بیزو د زهرو پرګي خوري هره ګړۍ ورځنې حمل اخلي

د ورځې دېرش،څلوېښت بچیان زېږوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دورځې دېرش، ځلوېښت ځوانان شي

بیا قتلېږي

خو بیزو ادې پرګي خوري

او لیګا ده هره ورځ نوي بچیان زېږوي.

پېریان ګډېږي

د بیزو ادې په ویر اوپر خواریو خاندي

چې شپه تیاره شي

بیا سینې پر خپلو میندو سرېوي

پر خوارِه خوب پرېوزي

سپېره بیدیا ده په کې پل دبنیادم نه شته.

۱۹/۱/۱۳۷۱

کابل

ګیله

زه دې د کومې ښې ځوانۍ په خاطر؟

ستاد نیمګړې مینې

د سمسورتیا په هیله

پیالې په سر اړوم؛

او زه دې کومو مهربانو سترګو

ته شین غزل ولیکم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیالو ته شونډې

د غزل زلفو ته لاس نه ورځي

کله چې زړه کې مې یې.

۲۲/۱/۱۳۷۱

کابل

شیخ

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د جومات کړکۍ ترلې د واټونو دېوالو ته ناځي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له ټپونو نه شراب څښلي دي.

☒☒☒

شیخ لکه سپینه پاغونده

بادونه یوسي،

بېرته راشي

او خپل مست سیوري ته ښه وخاندي

شیخ د کوکنارو ګلان وټومبي په تورو څڼو

شیخ توره شپه شي

په غلا غلا د زلیخا دمخ پوړني پسې لاس غځوي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شیخ بې نغمې ګډېږي

شیخ د خپل عشق د باکرې مور

له تیونو شراب څښلي دي

شیخ تورو څښو کې ټومبلي

د کوکناروګلان.

۹/۳/۱۳۷۱

کابل

ګړۍ

ګړۍ پېړۍ ده چې د نیمې شپې له ټکې څنې نه خوځېږي

ستوري سوځېږي،

شمعې مري،

د تړېمیولېونۍ د زنداني شپېو دژوندځړې آینې ته ناځي

کاږه په لارکې د مېږیود راتلو شپېو ته غوږ ایښی دی.

□□□

د دوو وروستیو د کمڅو پر سر سپوږمۍ بندي ده

او مساپرې پښې د غوړګو دکاله پر لوري لاره باسي

متې زخمي دي،

بې نوکانوګوتې څښوکې د شپې پاتې دي

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی.

□□□

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګړۍ زموږ د ژوندسپېڅلی او محکوم کلام دی

ګړۍ، پېړۍ ده چې کړه ملا سمولی نه شي

ګړۍ غریبه

د پېړیو د سکون پېټی په سر ګرځوي.

☒☒☒

کانه په لارکې د مېړیود راتلو شپېو ته غوږ ایښی دی.

ړونددګلونودرنګونو تماشې ته ناست دی

۱٤/۳/۱۳۷۱

کابل

پوښتنه

دومره قدری یادشي چې یوځه خو دې په تله ووې

پوه نه شوم قسم دی چې تا څه ووې ما څه ووې

ټوله شپه رښتیا دې پټ د زړه کور کې ساتلی وم؟

یو غلچکی خوب و په کاله مې تېرېده ووې

ستا دنظر تندر ته مې ټول خوبونه درمند شول

چاراته له وربځو نه خبر د بارانه ووې؟

ویښ وم که ویده وم خدای زده ډېرې مودې تېرې شوې

مینه دې له زړه وه او که هسې دې په خوله ووې؟

کړې مې وعده وه چې دې بیا په کلي نه درځم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هېره وه له مانه خو رېښو دګرېوانه ووې

وپوښته رښتياترې کوم مغل دې چم کې شته که نه؟

څومره سپکې سپورې مېلمانه ته پښتانه ووې؟.

١٤/٥/١٣٧١

کابل

دا کلی، دا وطن

کلونه تېر شول، څواني مرې

او درنګونو پسرلې

زمونږ پر سوې اوغريب مالت

ګذر ونه کړ.

ورمو د سترې شپون

دځېو په ځنګلونو کې نڅا ونه کړه

دتورو دښتو دکېږديو د وريو ژبې

بياوچې شوې.

☒☒☒

بيامو دکلي د چنارو

پر نيم سويو تنو اور بل شو

د شنو غنمود وربښمين فصل کمځيو ته يې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

رنګ بيا د لوګيو ورکړ

بيايې د ستورو سره ټوکرۍ

د تورو وربځو

د شيطان مريي ته وبښله.

⊠⊠⊠

کلی، وطن

بيا دڅپليو دمېخونو جنګ کې ساه وباسي

کلی، وطن مو

دڅو تورو تجمل ته

بيا له سره قربانېږي

هر قاتل يې

د زخمي ځان له هډوکو ځنې

لاستی د ((ببرغ)) اخلي.

⊠⊠⊠

زموږ سرونه،

زموږ وينې

دشنو چرسو اود بنګو هغه شنې داني دي

چې دودوي يې ((باباقو)) ملنګ

دغم اود سترياشيبه کې.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۵/۳/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

جنازې

وريځو د ستورو جنازې ښخې کړې

بيا پر دې غرو

د رڼو ستورو د نارنجو ګلان نه وريږي

رانه د سترڼو مساپرو پښو پل ورک شو.

⊠⊠⊠

هره شپه مې ځوانې مېړې تندورنه وژني

هره شپه دځوانو مېړو جنازې ښخوم

خدای زده

دې لار کې چېرته روغه څېرۍ شته او که نه؟

چې راته غبرګ پرانيزي

څادر مې باد وړی دی.!

٢٦/٤/١٣٧١

کابل

کلی- ديره

ماته دکلي مازيګر يو ځلې بيا وخندل

دمرورو وړمو پيغلو مې د شونډوجل وهلې پاڼې بيا ښکل کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کلی مې بیا لکه د وینې د زړګي پر فصل وبهېده.

☒☒☒

د پلار هوجره لکه کنډکپر پرته ده

نور ترې د سترو بزګرانو دچلم دودونه نه راخېږي

نوریې انګړکې دښاغلومساپرو د څپلیو د ګل مېخونښې هم نه شته

له ماتې ملا یې نړېدلي د سنځلو نازولې څنې

اوپلار یوازې دکابل په هدیرو کې مساپر پروت دی.

☒☒☒

بیا مې دکلي د اذان اواز له خوبه وینښ کړم

اذان پر کلي باندې خور دی خو په غبږ کې یې هماسې

د سپین ږیري ((بلال)) سوز نه شته (۱)

ټول د پکول شاته لمونځونه کوو

اود جومات محراب له مانه د((بلال))سپینه پګړی غواړي.

☒☒☒

کلی هماسې له دېرو ډک دی

دکلي لارې د زلمیو تردرنودرنو ګامونولاندې ساه اخلي

خو ګودرونه ړنګ دي

د کلي پیغلې انګېرونوکې د نیا زړې څرخې تاووي

او زه لګیا یمه دپلار زړه دېره چلوم.

۱۸/٦/۱۳۷۱

۱-د شاعر منظور مشر تره مشهور دیني عالم مولوي عبدالحی دی.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

گلونه

کړلي مې جانان دي په اوروونوکې ګلونه

زه هسې لټومه په ګلونوکې ګلونه

زاهده رانه کېږي چې ماښام کې قضاګانې

ليدلي مې د زلفو ماښامونوکې ګلونه

وېرمې وي نابلدې د کمڅيو له غرونو راغلې

زرغون مې شول دکلي په خوړونوکې ګلونه

هر ګوټ سره ګلاب شي تکې سرې دپيالو مورګې

جامونه په ګلونو کې، جامونوکې ګلونه

په شونډو کې موسکا خو يوه وکوه جانانه!

سپرلی شه غوړوه مې په زخمونوکې ګلونه.

۲۵/۷/۱۳۷۱

کابل

د ((آدم)) وصيت

زه ((آدم)) يم، زه ((آدم)) يم

له جنته شړل شوی

پر دې ځمکې بادشاه شوی

ورور دې ورور پرکاڼي وويشت

نازولی زوی مې مړ شو.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زویه! زرکاله پوره شول

یو ځو ورځې دې مېلمه یم

ځو خبرې درته کړمه

نن به یم سبا به ځمه.

☒☒☒

دغه سپین مزی در واخله

دپستو پستو ورېښمو

پکی حک مخ د نبیانو

د جمله ووبادشاهانو

پرښتو وو دی اودلی

له جنته دی راغلی.

☒☒☒

خو وېښته زما د رېرې

اوهمدا جنتي مزی

په یوه تابوت خوندي کړه

ورته جوړ قفل او کلي کړه

څوچې ته او دنیا ده

پر دښمن غلبه ستا ده.

☒☒☒

دا ګوتمی مې هم درواخله

ورته وبه ښيې لارې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ((میمون)) اس مې هم ستا دی

ورسره برېښنده توره

هر بری د ستا بری دی

هر زورگیر دستا مریی دی.

◻◻◻

زما نښې دستا نښې

زما لکړه ستا لکړه

زما لاره د ستا لاره

زما چاره دستا چاره

خو وروستۍ خبره واوره

وینه توی زما د زوی کړه

دمظلوم زوی په بدل کې

زویه ځه ته هم قاتل شه!

د ((آدم)) د غاړې گل شه!

٦/٩/١٣٧١

کابل

د احمق په لټون

اورېدلي مې کیسه ده خدای زده کله

له ملانه، له عامي نه که له بله

یو سپین ږیری چې یې وخت دځنکدن و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په هوښیارو کې هوښیار اوعزتمن و

خپل زامن یې کړل پر ځان باندې چاپېره

وې خبره درته کړم چې نه شي هېره

څه یې چې شته نیم یې په ما پسې خیرات کړئ

څه وېش، څه یې پخه او څه یې سقات کړئ

نیم یې ورکړئ دکوم ځای نامې دله ته

کوم احمق، نادان، رذیل، حرامزاده ته

چې په نوم د حماقت تر څوک بر نه وي

دغه نیمه برخه ټوله دې دده وي

سړی مړ شو دخیرات کټوې بار شوې

ګېډې ډکې شوې د دار او د نادار شوې

زامن ټول شول مصلحت یې سره وکړ

د احمق سړي لټون ته یې زړه ښه کړ

وې فرض کړی موبابا پر موږ دا کار دی

پسې ګرځو په دې ښار که په بل ښار دی

ګوندې وي چې په دې کارکې کوم حکمت وي

د سپینږیرو خو په نیکو مصلحت وي

زامن لاړل نیمه برخه یې تر ملا کړه

په شپو شپو یې خپل زاړه کلي ته شاکړه

د احمقو پې ځارله هره لاره

پسې تلل له یوه ښاره تر بل ښاره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لټوه هغوی احمق چې ښه شاخدار وي

احمقان خو ګڼې هر چېرته بسیار وي

خو شاخدار احمق هېچېرې پیدا نه شو

څو چې سر یې د پایتخت پر کوڅو وشو

دوی له ورځو یوه ورځ لیدل په ښار کې

چې راجوړې دي مېلې په هر بازار کې

هرې خوا نه راټول شوي ښه ځوانان دي

څوک یې پېغلې،څوک زاړه، څوک هلکان دي

دچا شونډو کې موسکاوې دي غوړېږي

څوک تندی پر زنګنو وهي ژړېږي

یو خوا ساز دی، پایکوبي ده او خندا ده

بله خوا چغې دي نارې دي او ژړا ده

چا کړه شمله پر سر اېښې خوښې کړې

چاله برېتو نه تار ایستی زبونې کړې

ورونه ګرځي په مېلو کې هورې دورې

دوی لیدل هغه کاڼي چې نه وې چېرې

دوی لیدل چې د مېلې په هغې خوا کې

تخت ځلېږي د رنګونو په رڼا کې

په کې ناست یو عزتمن سړی دی ګوره

چې ورېږي پرې ګلان له هره لوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

طلايي تاج يې پر سره لکه دلمر دی

تیارسۍ ورته سردار دی که لښکر دی

جوړ ټولګی ورته ولاړ دی د ساقیانو

ښکلې پېغلې او په کې دي دزلفانو

دمېلې پرې بله خوا بله کیسه ده

دوی لیدل چې هلته بله هنګامه ده

دوی لیدلو یوسړی چې عزتمند دی

له یوې پښې له ونې نه ځوړند دی

څوک یې سر وهي په سر څوک په سوکانو

نه زړه سوی د جنکو نه د ځوانانو

له ماشوم نه هم خیرات د خپل سر غواړي

خو وهي په کې هر څوک د لاس سوباړي

د سپین ږیري زامن ډېر ورته حیران شول

بیا په لټه د دلیل اود برهان شول

له یو چا ځنې یې وکړل تپوسونه

چې راښیه د خدای پار دی دلیلونه

د یوه مو ولې دومره هرکلی کړ؟

او له بل ځنې مو جوړ د کوڅې سپی کړ؟

وی هغه چې اوس د تخت پر سر مستي کړي

پس له دې نه به پرموږه پاچاهي کړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دا بل چې تالیده سر په ژړا و

یو ساعت مخکې زموږ پر سر پاچا و

موږ دنوي هرکلی کړو څه چې غواړي

بیا چې زوړ شو نو وهو په کې سوباړي

د بابا زامنو ووې چې مو وموند

ها احمق چې موپه ټول جهان کې نه موند

د شاهي په باغ کې ناست نه ګوري مني

ښه پوهېږي د سبا سوباړيویني

نیمه برخه دبابا یې رابهر کړه

بیایې ټوله د بادشاه په لاس کې ورکړه.

۷/۱۰/۱۳۷۱

کابل

بادشاه او معشوقه

تېره هېره زمانه کې یو بادشاه و

نازولی په هر ملک ددې دنیا و

خدای ورکړې دبدبه دتاج اوتخت وه

په هر ځای ورته ګونډه اوښه دبخت وه

خزانې یې وې د شتو وتې له شماره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر خزان يې ښايسته و له بهاره

نه کمی و د لښکرو نه د زرو

نه کمبود په کې د مينځو او نوکرو

شمار يې نه و په حرم کې دبيبيانو

نه د ښکلو معشوقو نه دساقيانو

هر محل يې د دنيا پر سر جنت و

رب ورکړی له ازله دا عزت و

د بادشاه په دلبرانو کې يوه وه

چې په ټولو کې ښايسته لکه ډيوه وه

لکه حوره هسې ښکلې نازولې

ته به وايې له جنته وه راغلې

چا ليدلی داسې حسن چېرې نه و

ډېر شاهان يې په ليدو پسې ړانده وو

د بادشاه ټوله هستي ددې هستي وه

دشپې ورځې پايکوبي وه بدمستي وه

دغه نورې معشوقې، نورې بيبيانې

ورته ټولې د پښو خاورې وې خوارانې

يو وېښته ددې او دا ټوله دنيا

بدلوه کله دداسې عشق بادشا

يوه ورځ يې په شپږو د بدمستۍ کې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوندونو او رنګونو په ځولۍ کې

سرې د ناز شونډې راپرانيستې ادا ته

څو خبرې وې چې وېې کړې بادشاه ته

وې پلانی حاکم دې ډېر درته خاين دی

ته پوهېږې نه خو ما ته مبين دی

⊠⊠⊠

چې خېمه د مستۍ ټوله شوه سهارشو

دمظلوم حاکم تيارې خونې ته لار شو

پس له څو ورځو پوښتنو احوالونو

پس له ډېرو تحقيقونو، تپوسونو

شوه معلومه چې تقصير د حاکم نه دی

تش تومت د معشوقې د ترخه زړه دی

پس له هغې بادشاه ډېر ورنه خفه شو

سلطان لاړو درباريانو ته جرګه شو

وې که څه هم ډېر پر دې شکلې مين يم

خو والله چې پر هغې پېښې غمجن يم

زه وېرېږمه که بيا هم داسې وشي

خدای خبر چې ددې ملک چارې به څه شي

درباريانو ورته وويل سلطانه

نورېې مه منه خبره عاليشانه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بادشاه ووې ناممکنه ده ملګرو

چې ځان منع کړم دهغې له خبرو

▯▯▯

یوه شپه بادشاه دربار نه رابهر شو

معشوقې سره ملګری په چکر شو

پر بېړۍ سواره روان وو په دریاب کې

معشوقه یې کړه ګوزاره په تالاب کې

معشوقه لاړه خو اور یې د عشق بل کړ

لګېدلی د بادشاه پر تش ګوګل کړ

بیا بادشاه شپې پر اوښکو لندولې

اوښکې څه چې یې سرې وینې بهولې

بادشاه هسې خواروزار او تورکمندشو

چې ګوزار د عشق او مینې له سمند شو

درباریانو ورته ووې ای امیره!

ای زموږ د سرو سیوریه ای زهیره!

اوس چې مرې ورپسې ولې دې غرقاب کړه

خپله مینه دې لاهو په دې دریاب کړه

بادشاه ووې ورته ای عالیجنابه

زه خراب نه یم نه ملک خانه خرابه.

۲۹/۱۰/۱۳۷۱

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر قبر مې

ما مې دا خپل قبر په سترګو ولید

قبر،

زما د سفر نوې بېړۍ

د وچې ځمکې سمندرکې غړوې د مساپرو مساپرې شپېلۍ

او قبر کښونکي

سترې سترې رانه پښو ځنې ځپلۍ وباسي.

□□□

بربنډې پښې، سپینې جامې پر غاړه

زه مې دخپلې جنازې پر سر ولاړ یم

د ملا غږ ته مې غوږ نیولی

چې بلوي مې پرګناه د ثوابونو څراغ

زه ورته سرې سترګې ژړېږم

وایم دروغ دي

ملا مه يې وایه!

□□□

له کور او کلي نه مې ساندې خېژي

ادې د زوی چیغې وهي

بچیان دادا بېرته له خدایه غواړي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چاپه خوله کې چېرته نه شته چې شاعر مړ دی

او دلته زما په جنازه کې

یو شاعر

خپلې مېرمنې سره ناځي او سندرې بولي.

۵/۱۱/۱۳۷۱

کابل

بزګر

څنګه سرې ږلۍ په سر واخیستم؟

زما دلاس د خولو فصل نه یوشین بوټی راپاتې نه دی

چېرته یو ژېړ وړی هم نه شته چې یې پاس پر پټکي کېدم

له ګودر ځنې په برېتو کې موسکی تېرشم

په مخه لاړ شم، شاته وګورم

پر ښکلې اشنا بیا د یوې بلې وعدې زېری وکړم

ږلیو څه ونه کړل؟

بزګر لګیا دی تر خپلې

لور سره خبرې کوي

بزګر ژړېږي

او وریو ورته غوږ نیولی.

٦/۱/۱۳۷۲

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لغمان

بنګړيواله

بنګړيواله توړۍ بيا پر کلي راغله

بنګړيواله شرنګ پر ولو،

دښايسته رنګونو ځانګه

بنګړيواله زموږ دکلي

دزلميو د ((طالعو)) د نازکې غوټۍ وږم

بنګړيواله زموږ دکلي

د پېغلوټو د اختر د شپېو زېرى.

◻◻◻

بنګړيواله توړۍ راغله

ړنګه بنګه ساه نيولې

په پستو پستو زګېروو يې

دهر کاڼي تپوس وکړ

خو زموږ د کلي لارو

د پرديسې بنګړيوالې

تش د خولې سلام وانه خيست

وې يې: هو! رښتيا زړه شوم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دغو سترګو رب وهلو

خدايزده چېرته

بيا پرکومو نابلدو کوڅو سر کړم؟

⊠⊠⊠

بنګړيواله توړۍ تم شوه

حک حيرانه پښېمانه

بنګړيوالې په لستوني

دبڼو دوړې جارو کړې

هر دېوال يې ددې کلي

له خواږه نظره تېر کړ

وې يې: نه،کلی همدا دی

دا کوڅې هغه کوڅې دي

خو حيرانه يم چې څنګه

نن مې پل په کې پردی شو؟

⊠⊠⊠

بنګړيواله ړنګېدله، بوګنېدله

چې له لرې زموږ دکلي

پخوانۍ ښارو ښکاره شوه

يو اشنا سلام يې وکړ

اودانه يې دانګورو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بوډۍ په خوله کې ورکړه

وې يې: څه نو بنګړيوالې

څه ورځه پر مخ دې ښه شه

اوس نو هغه کلی نه دی

او د ښکلو مړوندونه

ډېر کلونه شول چې پرې دي.

۱۱/۱/۱۳۷۲

غچ

...خويو تريخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپينه

نه يې رنګ شته

نه يې خوند شته

نه يې پاتې شته نه مړينه.

ﮇﮇﮇ

عجيبه ډالۍ يې راوړه

پرښتو، د جنت حورو

شپېلوي راته هډوکي

قتلوي سر توره مينه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سین د زوو دی ترپ ځاخي

وریتوي د زړونو وینې

⊠⊠⊠

اوس پوهېږئ؟ څه یې وکړل؟

ها لوبګرو د باغونو؟

یوه وښوده په ګوته

بل یې دل کړه پر غاښونو.

⊠⊠⊠

اوس یې غچ له موږه اخلي

ږدي مو ژرندې پر سرونو

ورشه غوځه دې کړه ونه

راشه وادې خله غنمینه

نه یې رنګ شته

نه یې خوندشته

نه یې پاتې شته نه مرینه

قتلوي سرتوره مینه

وریتوي د زړونو مینه

...خویوتریخ د زهرو جام دی

نه څه سره لري نه سپینه(!)

۱۲/۲/۱۳۷۲

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښاپېرۍ

دغره په لوړه څوکه ګورئ

چې د ستورو د هیلیو تر ښکو لاندې

زما دمینې ښاپېرۍ ناسته ده

چیغې وهي

تندې اخیستې پرې باران نه ووري

په تور وربل یې

د چندڼو پاڼو اور واخیست

غزل وسوځېد.

☒☒☒

څومره درنه او ښېتنه ده اوښکه

اوښکه دزړه له نازولې کوره راغله

زما په لپو کې راپرېوته

او زه لګیا یم لوړې څوکې ته

په لپو کې اوبه خېږوم

څوکې ته ورسم نږدې شم

بیا د ځمکې تل ته ولوېږم

اوبه اوبه شم

ښاپېرۍ تنده وژني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او زه اوبو وړی یم.!

١٦/٢/١٣٧٢

سیلاني بلبلې

سیلاني بلبلې لاړې

نور دباغ د خوب په سین کې

د بلبلو سرود نه شته

د شنو چیغو تصویر تت دی

نور دباغ د سرو ګلونو

د بلبلو دسرو شونډو

نازولې مینه مړه ده

نور دپاڼو پر کمڅیو

سهارونه دسپرلیو

چېرته پرخې پرخې نه شول

))سر له سره پالنګه هسک کړه فتح خانه

لویه خدایه، سیلاني بلبلې والوتې له باغه((.

سیلاني بلبلې لاړې

نور پر اس د ننګیالیو

د پګړیو د شملو

د لوړو لوړو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

اسماني غرو پته نه شته

نور د برېتو پر سرونو

هغه تاوه

د پښتون

اسرافيلي شپېلۍ کنه ده

نور هغه ډگر مات شوی

او پرغاړه د پردیو

هغه مستي

سپيني توري لښتي نه شوي

((رابیا)) بله ناره وکړه:

))سره له سره پالنگه هسک کړه فتح خانه

رابیاگلي پونده ورته کړه سپره شوه.((

۳۱/۳/۱۳۷۳

کابل

روږده

زړه شړلی یم له کوره اور مي بل دی په کاله کي

لړ مي پردېږده چي ويده شم ستادزلفو په ځنگله کي

سترگي ستا سترگو کي لامبي ملامت راباندي مه کړه

تنده کله ماته شوي د کبانو په وياله کي؟

ما دمات زړه له هرشرنگه د شنوچيغومالت جوړکړ

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه دي نوم وځي له زړه نه،نه مې شپه کوي په خوله کې

دسينې پرباغ دې تلم ستادسينې قراول تم کړم

اوس نوپرې چې مې زندۍ کړې ستا دغاړې امېله کې

چې په پټه دې خوله راکړه تاپه خپلو لاسو غل کړم

نن ستړۍ وې سبا درمند رووړده داسې کوي غله کې

۳/٤/۱۳۷۲

کابل

تنده

د فردوس د عيش کوربه دی

غرقوي دنيا دترکو

خو لا تشې مرۍ غواړي

د سوالګر ساړه نغري نه.

☒☒☒

د سوما جامونه لاس کې

زمونږ دوينو لامبوزن شول

نه سرېږي، نه ماتېږي

دمړو شومانو تنده.

۲۱/٤/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د دوه ویشت کلن ځوان وراره شفیق الله متین شهادت

ویرنه

خلکو ګورئ چې پر کور مې د غم اور لکه غر پرېوت

د فلک خونړی لاس مې لکه تبر پر سر پرېوت

هر یو کاڼی مو قاتل شو راته بېل بېل پر در پرېوت

د سرو وینو په کاله کې بیا د وینو ګودر پرېوت

څه درانه چنار ته ناست هم دمرګي پر خنجر پرېوت

یو روڼ لمر مې دکاله و، سهر وخوت سهر پرېوت

مرګه څومره ګناهکار یې ورانوې د عزت کلي

له بې پتو ځنې تښتې ړنګوې د عفت کلي

⊠⊠⊠

خدایه څنګه به شم صبر څنګه اور مړ کړم په زړه کې

زېړېدلی یم لویېږم دا دویر په زنګانه کې

چېرته اور چېرته توپان وي راته سم ووري کاله کې

غم زما دکور کوربه دی، مرګ مې ناست په دالانه کې

نه په غېږ کې د نیا لوی شوم نه په غېږه د نیکه کې

پرون پرې دپلارمرۍ شوه نن ساه قتله په وراره کې

څه د غم په ورځ پیدا یم څه دغم په ورځ به مرمه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویه خدایه لویه خدایه! دا څه یمه دا څه یمه.

ٽول کهول مې جارجارو وای خو((شفیق))راته په کور وای
دا زلمی ستوری د کور مې د نیکه پر درګاه خور وای
تل دقام د پګړۍ ګل وای د ټبر د پت انځور وای
غم یې تل زماپرسر وای دا دژوند پر نیلي سور وای
دده درد وای زما مرګ وای دده کور وای زما ګور وای
زماخونه وای خرابه خو ودان نغری د ورور وای
تولعنت زماپه غم شه زه یې زوړکړم دی زوړ نه شو
کال په کال رانه کښت ربېي خو ورِ سترګی دی موړ نه شو

لایې سیوري ته ناست نه وم ځوانیمرګ شو بهار وسو
سم چې ګل جوړشوشلمې ته، شمله وسوه ګلزار وسو
چې راخوت د سهار ستوری، ستوری وسوسهار وسو
هغه رنګه ځواني وسوه هغه دنګ سپېدار وسو
ځارېدي چې ورنه ښکلې ها دښکلیو سردار وسو
ګلالی لالی مې وسو، وطن وسوځېد ښار وسو
پر هر سربانديې اوربل دی سر دې پورته کړه ((شفیقه))
پر مزار باندې دې سوځي له (یمینه))تر ((عقیقه.((

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروره ته خو د ګور نه وې ستاځواني دګل ځواني وه

ستاښایست د ګل ښایست و، ستاثاني دګل ثاني وه

ستا د خولې د تکبیرچیغه ددې کلي ودانې وه

ته دسرو یاقوتو کان وې خو وطن کې ارزاني وه

ورور د ورور په لاسو وژني دلته دا مسلماني وه

دلته داسې ناداني وه، دلته داسې ناداني وه

مګرته یوازې نه یې دلته دنګ غرونه قتلیږي

دلته سیند پرچړو وژني دلته ټول وطن نړیږي.

۲۲/٤/۱۳۷۲

کابل

داسې لور داسې لوونه

وربځې بیا لامبې پر اور ووري پر ګلو

دا زلمی سپرلی خو نه دی د سوځلو

له اسمانه د سکروټو غر راپرېوت

سوځوي مې ښکلی کلی د سنځلو

بیا د ګلو د حیا پرناموس جنګ دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځانګې سترې شوې د ځان پر قتلولو

دباغ سپین مرونـد رېبلی دی اغزيو

پرې يې نه ښود چېرته جوړ ګرېوان د ګلو

د سيندونو مست اوښان وسول له تندې

د هيليو پېغلې بيا لاړې له کلو

دسپوږمۍ پر وربل مري غونچې دستورو

لمرد ځان جنازه وړي پر خپلو ولو

موج دوينوګلان و کول سپرلی شو

څه حاجت شته؟ دګلاب اود سنبلو

بيا لنده نه شوه ډوډۍ د ((عيسی)) جام کې

پاتې نه شول هغه سره شراب د څښلو

دپيالو پر شرنګار يو ويده ويښ نه شو

نه ساقي شته نه کنډول د کړنګولو

يوې شمعې د شپو دېو پرتندې ونه ويشت

يو پتنګ نه شته لمبو کې دلامبلو

دا ويدې سترګې دبڼ پرې رڼې نه شوې

چيغې پرېوتې رانجو کې دبلبلو

فلک اور پسې اخيستی سترې نه شو

ددې مستو چتو ستورو په رېبلو

نازولې غوټۍ نه شوې په کې بلې

تور لوګې دې چې ټيکرې شول د وربلو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دماتم ډمو بنګړي دښکلومات کړل

غوڅوي ورنه نکریزې له منګولو

په پرهر زړه مې لاس مه وهه جانانه

دا خوسا لوپټه نه ده د ګنډلو

زرغون شوی چم په چم برسات د اوښکو

قتل شوي موسمونه د خندلو

دا چمن چمن وطن دار ته بس نه شو

نه یو شین ډډ دچنار شته نه د ولو

مني بیا ورته له سره سیخان سره کړل

دا لاله دي له ازله د داغلو

ددې خوارو پر قسمت به باران نه وي

چې لمبې ووري په کور د جل وهلو

یو پرې شوی رګ مو ښخ لکه تاک نه شو

یو سر نه شته په دې ښار کې د ښندلو

نه د عقل پر اس سور نه لیوني شته

نه شته ژبه د زنځیر نه دویلو

څه ایرې د بې قدرۍ ورباندې شنې شوې

دا درنې شناختې خو نه دي دکتلو

ددې کلي ښاریان مړه له سره وژني

غشي ولي بیا پر زړونو د بسملو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه یومتې د تیارو جنګ ته چېرته پاتې

نه یولاس د خپل ګرېوان د څېرولو

د لمبو ترخېمو یو ((ابراهیم)) نه شته

پیدا نه شو یو ((منصور)) د دارختلو

بیالوېدلی دی((رستم)) د((شغاد)) څاه کې

لاره نه شته دې ګړنګ نه دوتلو

نه يې ګرد په تورو دښتو کې د اس شته

نه ناري د شهسوارو د دانګلو

بیایوشین زمری دې غرونوکې لوی نه شو

یوه تشه جنډه نه شته پر مورچلو

د شنو چیغو له کاروان سره سفر دی

ژبه نښتې په تالو کې د غزلو

سرله توروخاوروپورته کړه ((خوشاله))!

لا خو غچ د ((هجري))پاتې پر ((مغلو)).

۹/۵/۱۳۷۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه جام، نه څادر

څو تور سرې

څو سپين سرې

))يو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غريب سترې کاروان دی؟

باد راوړې پاڼې رېږدي.

⌧⌧⌧

((قاف)) لمبو پرسر اخيستی

ښاپيرۍ شوې مساپرې

خدای خبر دی چې به دمه

بيا پرکومو غرونو کېږدي؟

⌧⌧⌧

څنګه رنګې ميکدې دي

څنګه ښکلې شونډې سوځې

جانه بيا به دې ساقي شم

))که مې غم د ډوډۍ پرېږدي.((

⌧⌧⌧

نه ترانګې د کېږدۍ شته

نه څپلۍ، نه څادرونه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوټوي دجام ناموس مې

پر شهیدې پګړۍ پښې ږدي.

***

څو تور سرې

څو سپین سرې

))یو څو اوښې((

))څو پسونه((

څه غریب سټرې کاروان دی؟

باد راوړې پاڼې رېږدي.

۹/۷/۱۳۷۲

کابل

سیوری (۲)

ماخوټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچې لوګې،

کوچې بادونه،

کوچۍ پیغلې

او کوچۍ کیږدۍ

ماخو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-کله چې باد

زما دکور پر رژېدلو او ختېنو بامو

د خپل ناپایه منزلونو سفرونه وهي

زه ترې مدام

د خپل ورک شوي سیوري

د ټوخي غږ اورم.

-کله چې

ما د شوګیرو د تورو غرونو ترشا

د خوب کوچۍ

زما دسترګو په رڼې کېږدۍ راپېښه وکړي

زه دکوچیو د کاروان

د هغه مست

خو ددې سترې اوښ

دغاړې له زنګونو ځنې

د خپل ورک شوي سیوري

سترې غزل اورم.

-کله چې

د کوچۍ پېغلې د رنګین وربل ماښام

اودکمڅیود غځېدلو غرونو شپو ته ګورم

زه ترې مدام

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل ورک شوي سيوري

د پرهرجنو وينو

د شنو غوټيو شين سلام اورم.

-کله چې

تر سترېيو سترېيو منزلونو وروسته

د هغو دنگو غرو تر غاړو

د وږو وږو وريو

د خندا تمځايونه گورم

زه مې خپل سيورى وينم

چې ورته لېو کې اوبه ورکوي

او له شنو سترگو يې سترياوې مينځي

ما خوټول عمر له کوچيو سره مينه کړې.

☒☒☒

اى د بې نښو

اوبې کوره شنو بادونو په څېر

زمورږ د کوچيو

لالهاند کاروانه!

-اى ددې دنگو دنگو غرونو

او د لويو دښتو

په سپينو سپينو او سپېڅلو پيو

را لويه شوې کوچۍ!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

-ای ددې غرونو د څېړیو

او چندړو دباغونو

پر لندو لښتو ویده کوچیه!

_او ای د غرونو د شپونکیو

د شپېلیو په وزرونو کې

راتاوې کېږدۍ!

سیورۍ مې بېرته راکړئ!

زه مې یوازې د غم غر

او د خنداوو جنازې

پر خپلو سترو

او بې کسو اوږو نه شم وړلای

سیورۍ مې بېرته راکړئ!

زه پر دې ارتې او پراخې نړۍ

ایکې یوازې

همدا سیورۍ لرم

سیورۍ مې بېرته راکړئ!

ـــ

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې

کوچې لوګې،

کوچې بادونه،

کوچۍ پېغلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کوچۍ کېږدۍ

ما خو ټول عمر له کوچیو سره مینه کړې.

۲٦/۸/۱۳۸۲

لغمان

مېرمنې ته لیک:

کورمې

شپې شي، شپې ومري

او د ورځو اوښې بیا وزېږي، بیاقتلې شي

خو زه ژوندی یمه د شپو، ورځو د قتل انتظار ته ناست یم

ویې خښنم، ویې خورم،

ګړۍ، ګړۍ ویده پاتې شم، بیا پاڅېږم

پورته شم، بیا یې وخښنم، بیا یې وخورم، بیا ویده شم

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بیا وزېږي

بیا قتلې شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د ځانګې یخ وهلي ګلان لاړل

چې د ښکلي مشرق زلفو نه

په ځنو کې د لمر ښکلي ګلونه کېږدي

او زه یوازې د پنجرې په څنګ کې ناست یم

له خپل ځانه سره ((ګاتي)) کوم

کله نانځکو ته لمنې اوبم

کله انګړ کې له خپل سیوري سره پاڅم په ((موسیيو)) سر شم

خو د ((موسیيو)) چم مې هم نه دی زده

کله د خدای له ویرې پاڅم

ستا لمن مخې ته واچوم پرې لمونځ وکوم

سترې ستومان شم پر لمونځونو

خو لمانځه نه وروسته

خولې ته دعا نه راځي

خدای ته دعا هم پښتنې ژبې ته سوال ښکاري

او زه د سوال او د سوالګر له نامه کرکه لرم.

شپې شي،

شپې ومري،

او د ورځو اوښې بیا وزیږي

بیا قتلې شي.

☒☒☒

زما د کور ښاپیرۍ تللې د مالت د کوه قاف په سفر

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مې د کور له دېوالونو نه

د عطرو ګلان نه وربېږي

هره شېبه

د سرو ګلونو د غوټېو د عطرونو پر ځای

د ورور د چرسو او د شنو بنګو دودونه څښمه

څوک د ډوډۍ پر سر لګیا دی

نامینځلی لاس ګولۍ تاووي

بل د یو بل د خولې مږۍ شماري

بل پخلنځی د شنو نسوارو په شنو لاړو ډک کړ

نور ددې کور د عادتونو په ښینبه کې خپل مخ نه شم لیدی

ښاپېرۍ ببرته راشه!

ګلونو راشئ!

زما تشه ځانګه بیا ډکه کړئ!

۳/۱۰/۱۳۸۲

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل (۱)

منم چې وطن وران شو مګر وران نه شو دا غر

اسمان يې په سر کېوت خو ستومان نه شو دا غر

حاجت څه د ببرۍ شته دا مې کلی دا مې کور

خبر دې چېرته نوحه په توپان نه شو دا غر

هر کاڼی يې رهبر دی هره پرخه يې قيام

بې تورې بې شملې نه شو حيران نه شو دا غر

وربېرې دې اورونه پرې دا غاړه دا يې سر

سوزېږي خوله هوډه پښېمان نه شو دا غر

قربان يې شم له ضده چې يې هېڅ نه کړو بدل

هماسې چې افغان وبل افغان نه شو دا غر.

۳/۱۲/۱۳۸۲

لغمان

رحمان

وچې خاورې نه بهر شو

هومره لوی شو لکه غر

هغه روند سترګې پيدا کړې

هغه ګونګ شو ژبور

په بې پوندو پښو ګرځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا سپوږمۍ ده که دا لمر

لویه ځمکه یې پیدا کړه

هسک په تله برابر

دا شنې ونې دي که ځانګې

ورته ټولو ایښی سر

هر څه پړمخې پراته دي یادوي نوم د رحمان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

څوک یې جوړ کړ له کودړې

څوک یې پاڅوه له اوره

څه خوږې، تروې اوبه دي

ځي بهیږي لور تر لوره

تکه شنه هره دانه ده

هره ونه یې سمسوره

لکه غرونه بېړۍ ګانې

په دا شنه دریاب کې ګوره

څوک پیدا کړي څوک فنا کړي

څوک تر کوره څوک تر ګوره

یا خو وباسي له سینده مرغلرې او مرجان

تاته چا وې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

⊠⊠⊠

وخت د تلې رانږدې دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه بقا شته نه مهلت شته

که پېرى دى که انسان دى

نه يې زور نه يې همت شته

بې لوګيو سرې لمبې دي

نه ارام شته نه راحت شته

دا اسمان به چوي له وېرې

داسې غم داسې هيبت شته

له اسمان او ځمکې ووځه

که دې توان که دې طاقت شته

چې کرل دې اوس يې رېبه دا ده ورځ د امتحان

تاته چاوې چې درواغ دي نعمتونه د سبحان؟

دا شعر له سوره رحمان څخه په الهام ويل شوى دى.

١٤/١٢/١٣٨٢

لغمان

سيند

پېرۍ يې تېرې شوې هوښيار نه شو

چا وې د کلي سيند مهار نه شو؟

زه به رسوا کړم بې ننګي د څپو

که جاله وان راته په قار نه شو.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

٦/١/١٣٧٣

کابل- ماهیپر

کرونده

ځمکه هېڅکله د سینې د سر شین شوی نازولی زړی نه هېروي

زړی هم مور غواړي.

□□□

باد ددې غره له تالا شوې کلې راغی

زموږ د ښکلې کروندې په سپینو تیو کې یې پښې وچې کړې

زړې له لوړې مړه شول

او زه تنها پاتې شوم

د کروندې پر وچو تیو د ماشومو شهیدانو سرې جنډې شنې شوې

کرونده بوره شوله

کرونده زړه پر شا پرته ده

د اسمان د مور پر سپینو نازولو بچو نارې شیندي

کرونده باد نه دا د خیرې لمن پور غواړي.

□□□

کرونده ژاړي راته چیغې وهي:

زویه! فقیره او ناکامه شومه

سبا به سره اورونه مړه وي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د کلي دغه سوړ تنور به ژاړي

او له لوږې به مري

لاړ شه! د بلې کروندې د سینې زړی شه او وغوړېږه

زه به دې هله مور شم

چې ها بزگره او نهره پېغله راشي راته وخاندي

او ووایې چې ای مورې!

دادی نن بیا مړه شوم

وچه ډوډی مې بیا له لاړو سره تېره کړله.

⊠⊠⊠

تنور لگیا دی رانه اور غواړي.

۱۵/۲/۱۳۷۳

کابل

کچل

یو سړی نوم یې حسن د کونډې زوی و

د کچل په نوم مشهور پر کلي، کوی و

پیدا کړی رب تنبل او هم بېکار و

همېشه به دی د مور پر اوږو بار و

یوه ورځ یې ابۍ ویوسته له کوره

څه په چل، څه په تدبیر او څه په زوره

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کچل لاړه له خپل ښار څنې بهر شو

تر هغو چې پر یوې دښتې برابر شو

خوار او ستړی یوې ونې ته دمه شو

چې له لرې یو ټولی ورته ښکاره شو

یو هجوم و چې پرې راغی د مچانو

سره جګړه وه چې پرې جوړه شوه یارانو

کچل دم ساعت پر ټولو بریالی شو

له غروره هسې مست لکه زمری شو

بیا یې ولیکل پر غټو تورو باندې

چې ویده و د هغې ونې د لاندې:

))شل مې مړه، سل مې زخمي، سل مې ازاد کړل

دښمنان مې په یوه ګوزار برباد کړل((

په دې وخت کې یو لښکر چې د سلطان و

پر همدې لاره په کوم مقصد روان و

دوی لیدل چې یو سړی دلته ویده دی

او ترپاسه یې یو لیک په رېبده دی

لیک یې ولوسته لښکر ورته حیران دی

وې یې دادی چې رښتینی قهرمان دی

لښکر وخوځېد په منډو خپل سلطان ته

وې یې راشه شاها! ګوره پهلوان ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سل ازاد، سل یې زخمي، سل یې وژلي

اتلان نه شته تر ده چې موږ لیدلي

ددې شاه چې له بل شاه سره جګړه وه

د برې او ماتې وېره ور سره وه

په لیدو ددغه ځوان هومره خوشال شو

ته به وا چې د برې یې شین نهال شو

حسن راغی د دربار د غاړې ګل شو

د عیشونو تود باران وربانديې تل شو

بله ورځ هغه د جنګ چغه خپره شوه

اول ټولو نه حسن باندې ناره شوه

د جګړې کالي یې واغوستل کچل ته

اوس یې بیایي د مېړانې تود مورچل ته

وې یې زین کړه هغه اس چې دې خوښېږي

مېړني پر مېړنو اسو سپرېږي

خو کچل چې لا د خره سپرلي یې نه زده

د جګړو پر مېړنو اسو یې څه زده؟

کچل هغه اس راخلاص کړ له رسۍ نه

چې بېزار وله ازله زنده ګۍ نه

هغه اس چې نه مردار و، نه ژوندی و

پرې سپور شوی د سلطان دا مېړنی و

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو ووې په رښتیا چې قهرمان دی

پر همدې اس د جګړې پر لور روان دی

کچل ووې اوس مې وترۍ په پرې

چې چارپېر مې شي تر اس د بدن غړې

د کچل خو دا کارونه و له ډاره

چې ګوزار یې نه کړي اس په سمه لاره

خو پادشاه وې چې دا کار دی د نرانو

نه وېرېږي په تش لاس له دښمنانو

کچل لاړه د جګړې په لور وان شو

سر لښکری ګډ د رزم په میدان شو

چې یې ولید د دښمن د لښکر سیوری

هلته جوړ شو له کچل څنې کربوړی

دی روان و چې تر مخې یې شوه ونه

هغه ونه چې له بېخه وه چینجنه

بیا له وېرې یې ترې غېږه کړه چارپېره

ونه ووته له خاورو نه تر زېره

پر اس سپور، ونه په لاسو کې کچل

ښکارېده هغو دښمنو ته اجل

دښمنانو چې یې نوم و اورېدلی

خو پر سترګو یې هر ګز نه و لیدلی

وې ترلی پر اس سپور پر موږ روان دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ونه باسي په لاسونو دا څه ځوان دی

موږه نه يو پر رښتيا د ده د زور

داسې برېښي لکه تندر، لکه اور

دښمنانو د جګرې له لوري شاکړه

فتحه داسې رب پر برخه د پادشاه کړه

پادشاه وويلې کچل ته پهلوانه

مبارک شه لور مې در کړه درته ځوانه

بيا کچل سره له ناوې راغی کور ته

شهزادګۍ يې کړه نوکره خپلې مور ته

اوس مېړه د مېړنيو حسن خان دی

هم باتور دی، هم اتل دی، هم ښه ځوان دی.

۱۹/۲/۱۳۷۳

کابل

عبدالله پويان ته!

يو رنګ- يو باد

زه د دردونو رسېدلی فصل

زه مې د ځوانو ارمانونو شهيد

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه مې د پېغلو سهرونو قاتل

زه مې د سترېو منزلونو شهيد.

⊠⊠⊠

زه له خپل ځانه سترې شوی سيوری

زه له خپل ځانه سترې شوی شاعر

زه هغه هېر، هغه نيمګړی غزل

هغه له سترګو غورځېدلی شاعر.

⊠⊠⊠

زه رالوېدلی د موسکا له غرونو

اور راکې مړ دی هسې سکور يمه زه

زړه کې هنداره د سبا قتله ده

لکه حباب هسې يو کور يمه زه.

⊠⊠⊠

زه ددې تورو شپو کېږدۍ ته ناست يم

مانه د ورځو تاج محل هېر دی

زه د تيارو د ډمو رنګ وهلی

مانه د سرو شونډو غزل هېر دی.

⊠⊠⊠

زه د ابليس ناوې په ښکار وړی يم

زه د بدرنګې ګناه اور کې سوځم

زما يې خوله د شپې پر تيو ايښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د کمبختو ستورو کور کې سوځم.

□□□

زه ددې ورېځو سمندر کې لاهو

او ته ساحل راته د لمر ښيې

زه د لوليو شپو په غېږ کې ستړی

ته راته غېږه د سهر ښيې.

□□□

ما د زړو بگوو چيغې وژني

رانه پېښې څه د بلبلو غواړې.

زه د بلا ژامو کې شپې تېروم

ته راته عزم د خندلو غواړې.

□□□

زما يې چيغې په زنځير تړلي

لکه فرهاد راته تېشې راکوې

زما يې شونډې په توبو گنډلي

ته گنا هکار راته نشې راکوې.

□□□

گوره زه مړ يم ته آيت د سبا

راځه راځه اشنا يه هير مې که

رنگ مې وانخلې له دې سوي دردمند

باد يم راوړی په باد تېر مې که.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۲۸/۳/۱۳۷۳

کابل

غزل(۲)

غر ځومره ښکلی دی؟

د تیږو دارام سین

د موسکا

ویښو ځپو کې ویده،

غر

ددې شګو په ټوکریو کې

د لمر د سرو انګورو

د باران هادي.

☒☒☒

غر ځومره ښکلی دی!

د لارې د کاروان د تږیو اوښو

هر قدم کې

د شنو پرخو ګړی

غرمو د مینو د کیسو

سمسوره ژبه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ښکلو ښاپېریو

د کمڅو د سرو ګلونو

د باغچو مالي.

غر

د ښارونو

او کوڅو

او د بامونو

له تورتمو زندانونو نه د وتو

شنو یادونو

د سفر او ازادیو ډګر.

غر

د هوسیو او بازانو

ددې ستړیو ستړیو منډو

او خویونو

دغه ښکلی

زړه راکښونکی انځور.

غر څومره ښکلی دی اشنا

دا څومره ښکلی دی غر!

۲۷/۵/۱۳۷۳

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل او خنجر

یو روڼ د سبا باد یم تکل شته خو وزر نه شته
دا څنګه پسرلی دی؟ سهر شته مازیګر نه شته
ای شپې! ته دې له ستورو نه دا وړې پلو ډک کړه
زموږ د ورځو برخه کې خو ځاځکی د لمر نه شته
جنډې نه شوې دېرو کې هغه شنې د چلم وریځې
وطن مې د شملو دی، خو یوه هم پر سر نه شته
یو ګل چېرته کمڅو کې لکه ستوری زرغون نه شو
منګولې پر نکریزو او منګی پر ګودر نه شته
راشنه نه شوه پر ژبه د چا بیا میوندي کړیکه
شپېلۍ پر کړو برېتو، یو غمی پر خنجر نه شته
ننګیاله چې دې خوا کې نه ((خزان)) شته نه ((ټکور شته))
والله چې په دې ښار کې غزل نه شته، هنر نه شته.

۱۳/۷/۱۳۷۳

کابل

کجاوې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دی؟ د کوم ځای دی؟ او چېرې درومي؟

نه پوهېږم!

چې د سهار د شنو وږمو د شنې زېږدا شېبه کې

د جامو غر په اوږو مات کړم

د شنه خوب د شنو اوبو په سین کې ولامبم او سترګې شمه

دی شي نږدې

سپینې جامې راځنې وتښتوي.

او د غنمو پر ورېښمینې پولې وخېږي او چیغې کړي چې:

ای لامبوزنه،

ای د سین سپینو کبانو،

ای د باغ مرغیو!

ما درته سرې، تورې جامې راوړې

راشئ دا سپینې او خیرنې جامې وغورځوئ!

څه شېبه وروسته ددې کلي د مرغیو

او کبانو جامې نوې شي

سین تور شي

ونې تورې

کلی سور

او کلی تور غوندې شي

بیا کجاوه پر اوږو بار کړي

خدای زده چېرته به ځي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

کله چې پاڅم

هغه وینم چې روان دی

او د دښتو پر نویو لارو منډې وهي

او کجاوه یې زما له تکو شنو خوبو ډکه ده

بیا د کوچیو د کاروان مخې ته تم شي

او هر خوب مې

موتۍ موتۍ پر وریو او اوښانو ویشي

کجاوه بیا تشه شي

بیا درمو له مخې شنه واښه راټول کړي

کجاوه له سره ډکه شي

موسکۍ شي

بېرته وخوځېږي

شپه شي، تیاره شي

نورو وربځو سره یوځای شي

باران شي

او له سترې کجاوې سره راوڅڅېږي

بیا د غنمو پر وربښمینو زلفو وخېږي

او چیغې کړي چې:

جامې مو سرې

جامې مو تورې،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او خویونه مو ژیړ!

داسې یو زیږی راته وکړي

او روان شي

خدای زده چېرته به ځي؟

۱۸/٦/۱۳۷۳

کابل

چوپتیا

زما د کور څراغ ماښام نه تر سبا سوځي

او له ماښامه تر سبا

د خپلې ښکلې تنهایۍ له تورو زلفو سره مینه کوم

ما یې د زړه پر دښتې کور کړلی

ما د چوپتیا له سپینو تیونه

د ژوند د چینې غړپ کړی دی.

☒☒☒

زما د کور څراغ ماښام نه تر سبا سوځي

خو به مې خیال

لکه یتیمې مرغلرې

د غزل له یاقوتي شونډو راونه څڅیږي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور به د سترګو له هنداره نه د خیال

او د غزل شنه انځورونه ټول کړم

نور مې د خیال واګې چوپتیا ته بښم.

۲٤/٦/۱۳۷۳

کابل

د عبدالقهار عاصي پر شهادت

یوه منثوره ویرنه:

زه هم درځم!

مورې چې سترګې غړولې

او مورې چې دادی سترګې غړوو

د مینې کیسه مو نه ده زده

مورې مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمونږ برخلیک دی

وینه او مړینه زمونږ تاریخ دی.

مورې لا مینه نه ده لیدلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه هغه کوچی باد دی چې پر غولي مو هېڅکله شین نه شو

مورې مینه نه پېژنو

زمورِ نوم یې له وینې او مړینې سره تړلی دی

رښتیا،

د((حسین)) او ((یزید)) کیسه دې زده ده؟

پېړی پېړی کېږي چې

د ((یزید)) په لاس کې توره شنه ده

یوه توره توره

یوه سره توره

هغه توره چې ((حسین)) پرې هره ورځ وژني

او د ((حسین)) پر مری یې راکاږي

مګر تا د ((حسین)) مړینه لیدلې ده؟

مګر دا ((یزید)) نه دی چې هره ورځ مري؟

))مګر دا ((حسین)) نه دی چې هره ورځ زېږي؟((

هو،

مورِ مینه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زمورِ برخلیک دی

وینه او مړینه زمورِ تاریخ دی

_خو څرنګه برخلیک؟

د ((حسین)) برخلیک؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو څرنګه تاریخ؟

د ((حسین)) تاریخ!

رښتیا،

زموږ نوم یې د ((حسین)) له نامه سره هم تړلی دی.

⊠⊠⊠

ای تاته وایم!

موږ دې په یاد یو؟

زموږ جونګړې دې په زړه دي؟

اوکله دې زموږ پر جونګړو

هغه بې ییبرې لوګي نه دي هېر؟

هلته چې خاوره یې یوازې یوه لویشت ده

نیم یې زندان او نیمه یې هدیره

هغه زموږ کلی دی

او هلته زموږ جونګړې شنې دي

هلته چې د نغریو پر سرونو لوګي له لوږې مري

او اوبه له تندې جل وهي

هلته زموږ کلی دی

زه او ته هلته پیدا یو

زموږ د کلي لاره پر ګلونو نه

پر اغزیو ده

پر دغو لارو زموږ یېلې او تڼاکې پښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پر لوټو

پر کاڼو لګي

زموږ لارې قاتلې دي

زموږ لاروي قاتلان دي

دغه سترې او قاتلې لارې

زموږ ستړيو کاروانونو ته

اوبه نه

وينې ورکوي

زموږ د ستړيو منزلونو وينې

زموږ د ستړيو ارمانونو وينې

هوکې!

موږ مينه نه پېژنو

وينه پېژنو

وينه او مړينه زموږ برخليک دی

وينه او مړينه زموږ تاريخ دی

رښتيا،

کله دې د سيندونو مړينه ليدلې ده؟

ګوره! سيندونه هم مري

او زموږ نوم يې

د سيندونو له نامه سره هم ترلی دی.

☒☒☒

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ای! کله چې ټپي پرښتې

لکه د وینو ځاځکي

دانه دانه له اسمانه ځاځي

تا د اسمان د زړه چاودون شېبه

ای! کله چې وریځې

د سپوږمۍ د سپین کمیس تنې پرانیزي

تا د ستورو په سترګو کې

د وینو چغارې لیدلې دي؟

او کله چې ږلۍ

د غوټیو موسکۍ شونډې

په غاښونو ځیري

ته د ونو او ګلبوټو د ویرجن غزل کاږو

پر زړه ویشتلی یې؟

هوکې،

سپوږمۍ مري

او ستوري هم مري

خو ته یې چېرې هدیرو ته ناست یې؟

دا تیارې دي چې هره ورځ مري

او دا

سپوږمۍ او ستوري دي چې

څو مري هومره زېږي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

⌧⌧⌧

موږ چې رازېږېدلي يو

او موږ چې دادی ژوند کوو

له غزل سره زېږېدلي يو

او له شعر سره مو ژوند کړی دی

غزل مو د ډوډۍ مالګه

او شعر مو د کور چت دی

زموږ ژوند شعر دی

يو تريخ شعر

او زموږ شعر ژوند دی

يو تريخ ژوند

خو تا کله د غزل مړینه لیدلې ده؟

او کله د شعر مړينې ته ناست يې؟

موږ مينه نه پېژنو

وینه پېژنو

وینه او مړینه زموږ برخلیک دی

وینه او مړینه زموږ تاریخ دی

رښتيا،

زموږ نوم يې د شعر له نامه سره هم تړلی دی.

⌧⌧⌧

پوهېږې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته دواړه له يوې ونې يو

ته لاړې

خو باور لرم چې زه هم درځم

څو دا شلېدلې ريښه يوه شي

باور لرم!

باور لرم!

۲٤/۷/۱۳۷۳

کابل

مور ته مثنوي

مورې دا غر د غمو چېرته يوسم؟

دا هديرې پر اوږو چېرته يوسم

راته ميراث يو سور ګرېوان خو نه دی

دا يو يعقوب او يو کنعان خو نه دی

هره لوېشت څاه ده هره څاه کې يوسف

د هر کاروان د پښو درزا کې يوسف.

☒☒☒

مورې په وينو کې خوټېږي چړې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه باران پر موږ ورېږي چړې

دا پر یوه ((حسین)) ژړا خو نه ده

دا یو څو ورځې کربلا خو نه ده

راغی په سر راته بادشاه شو یزید

زموږ د کلي شهنشاه شو یزید.

☒☒☒

مورې په زړه کې یو پرهر خو نه دی

مورې تنها قتل د لمر خو نه دی

دلته هر ستوری او سپوږمۍ قتله ده

دلته هر ګل، هره غوټۍ قتله ده

مورې لوګی شو او سوزېږي وطن

مورې په سرو تورو قتلېږي وطن.

☒☒☒

مورې یو ویر او یو ناکام خو نه دی

دا یو خوشال او یو بهرام خو نه دی

دلته یوازې مسیحا خو نه دی

دلته یوازې یهودا خو نه دی

دلته هر کاڼی او انسان شو قابیل

هر یو لستوڼی هر ګرېوان شو قابیل.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

موري يو غر دلته اباد خو نه دی

هغه پامير، هغه شمشاد خو نه دی

دلته کبان دلته سيندونه سوځي

دلته له تندي بارانونه سوځي

د باغ ناموس راته اغزيو لوټ کړ

پت د کېږديو مې پرديو لوټ کړ.

☒☒☒

موري شملې شته خو سرونه نه شته

ديرې مو شته په کې کټونه نه شته

بادونه راغلل چلمونه مات شول

هغه د کلي چنارونه مات شول

موري زخمي دی موري وران دی گودر

يو جل وهلی بيابان دی گودر.

☒☒☒

موري يو غم او زړه چاودون خو نه دی

موري د وينو يو جيحون خو نه دی

دلته هر کاڼي کې جيحون دی موري

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته په خپل کور کې بېلتون دی مورې

مورې یو تندر دې پر کور ولګېد

ستا پر سپېځلې لمن اور ولګېد.

مورې زړګی دې را چې ویې ژاړم

دا مات منګی دې را چې ویې ژاړم

زه دې د مړې ونې بلبل نه شومه

سویو کمځیو ته دې ګل نه شومه

سترګو ته اوښکې څو پیالې خو راکه

دعا دې نه غواړم ښېرې خو راکه.

۱۹/۸/۱۳۷۳

کابل

زېرى (۱)

زړګیه زېری زېری چې وږمه د سبا راغله

زما د تیارو کلې ته ډیوه د سبا راغله

باور مې کله نه شو چې به بیا پېښنه راوکړي

دې قتلو پسرلیو کې غونچه د سبا راغله

حیران وم چې ماشوم غزل به کوم غوږ کې ویده کړم؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاږه کاږه مالت ته مې نغمه د سبا راغله

کلونه پس به بیا پر جل وهلې دښتې ووري

له سپینو پرخو ډکه لوپټه د سبا راغله

نه مړ نه یې ژوندی کړم دې مغول یوازېتوب مې

ای وړیو هوجرو زېری پښتنه د سبا راغله.

۲۵/۹/۱۳۷۳

کابل

نیمګړی غزل

ولول زلفې خورې کړه غوړوه راباندې شپې

له تورو شپو دې جار شم ووروه راباندې شپې

ږمنځ دې کړو کاکل کې اخر زړه راته زخمي

هر ځاځکی یې شو ستوری څڅوه راباندې شپې

ما ستا د خیال یو سیوری کړ د شپو له سپوږمۍ پور

سپوږمۍ شه لکه خیال مې بلوه راباندې شپې

هر خوب مې وړی وړی دی هر خوب وهلی جل

کېږدۍ مې د لیمو شه خوروه راباندې شپې

ستا سترګې پښتنې دي زه یو سترې مساپر

د سترګو په هوجرو کې تېروه راباندې شپې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس دومره چې سپرلی شم او یو گل شم د کمڅو

خړوب مې په دې شپو کړه بهوه راباندې شپې

ارمان مې د نیمگړي غزل هېڅ نه شو پوره

په لېچو مې سر کېده زنگوه راباندې شپې.

۲۷/۹/۱۳۷۳

کابل

شپېلۍ (۱)

د غره په ذهن کې خوره شوه شپېلۍ

په سرو مماڼو مېلمنه شوه شپېلۍ

دا د کېږدۍ پلو خو واړوئ لږ

تللې کوچۍ وه راستنه شوه شپېلۍ

وري زلمي شول، اوښې پېغلې شولې

لکه خېرې په غرونو شنه شوه شپېلۍ

ستورو جامې د اتڼ واغوستلې

د هسک د دښتو ترانه شوه شپېلۍ

پښتني غرونو په کې ساه پو کړې

ځکه درنه او پښتنه شوه شپېلۍ

راته یې ښکل کړلې غمبورې د خیال

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا د غزل د کور ډیوه شوه شپېلۍ.

۳۰/۹/۱۳۷۳

کابل

د زرتشت خوب

زرتشت تروني لاندې پروت دی

د سترګیا او د خولو دا خونړی سېلاب یې باد ته اینښی

زرتشت جل وهلی

زرتشت له ډېرو مودو پس د سترېو سترګو تورو څمڅو کې

د خوب له پرښتو سره تر غاړې وتی

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی.

☒☒☒

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

زرتشت د خوب د پرښتو د وربلونو د ماښام پر څنګله نه مړېږي

زرتشت د ښکلو پرښتو د اننګیو په هندارو کې خوبونه ویني

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرتشت ویده دی

زرتشت جل وهلی

ای د ځنګلونو

او د غرونو لویه خدایه!

نه پوهېږم

هغه مار چېرته دی؟

۱۸/۱۱/۱۳۷۳

کابل

راته وناخه هنداري!

نن مې اوښکې

دا د سترګو له صدف نه ځځېدلې مرغلرې

زما د خېرې اوبو وړې ګرېوانه خړې ډولۍ کې

لکه ناوې سرې منګولې د بڼو پر ځنګله ایښې

د پښتون کور ناوکۍ ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ژاړي

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې!

⊠⊠⊠

نن مې کب د سرو ويرونو

د غمونو د ويرجن سيند

د تورتمو، لېونيو او ياغي څپو د زړه پټې کېږدۍ نه

د ښکاري خندا د جال مزو کې کېوت

نن مې لوند ګرېوان وچ شوی

خو يو ځاځکی په کې شين دی

ته به وايې د لمر کور دی

ته به وا د سپوږمۍ شپه ده

نن مې اوښکه ناوې شوې

راته وناڅه هندارې!

۲۷/۱۱/۱۳۷۳

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درځنې لاړم کليه!

ځومره ښايسته دي

زموږ د کلي چم کې

دا د شنه سين په شنو اوبو کې

د کبانو بچي.

ځومره ښايسته دي دې ويالو کې

د هيليو دغه سپينې لونې

د دوی نازکې منډې

د دوی نازکې چيغې.

☒☒☒

ځومره ښايسته دي

زموږ د کلي

د سپېدارو ترټيکريو

غرمنې خوبونه

او مازيگر په شنو چينو کې

د کرۍ ورځې ستړياوو مينځل.

☒☒☒

ځومره ښايسته دي

زموږ د کلي په چېلو کې

د انگورو ښيښې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او د ګیلاسو د وړو وړو نیالګیو

ګنې، ګنې شنګلې

چې سرې مرۍ یې دي

زموږه د باغو

د ښاپېریو یاقوتي غوږوالۍ.

⊠⊠⊠

ځومره ښایسته دي

زموږ د کلي

د غوزانو هسکې، هسکې ونې

او د ښاخونو په هر رګ کې یې

د مست زړګي د وینو لپې

چې ترې غریبې پېغلې اخلي

خپلو شونډو ته

د حسن خدایي رنګونه.

⊠⊠⊠

ځومره ښایسته دی

دې ګودر کې

زموږ د پېغلو د شینکیو منګوټیو

د چاودون

او ماتېدلو اواز.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ښایسته دی

دا زمونږ د کروندګرو

د خپرو کلی.

ځومره ښایسته ده

دا زمونږه د لوګرو

دا هاړ دېره.

زه درنه ځم

د خدای پامان

درځني لاړم کلیه!

مادې د حسن په مالت کې

ددې وخت د سوداګرو

وینې څښونکې سترګې چېرته پرېږدي؟

دروغ

ډېرو ډېرو ښکلو مې

پر دښتې د سینې، د تورو زلفو شپې زرغونې کړې

ډېره د اورنیو اننګیو د لمبو د سیند څپو کې

زما د شونډو ببړۍ تاوه شوه راتاوه شوه

شپه د تورو زلفو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او وږمه د اننګو شوم

خو دا ګل

او دا شاعر زړګی د چا نه شو

ډېرې مودې وشوې چې مې زړه

د ستا د زلفو په ځنګله کې

د ماښام د شپبو ستورى دى

زه د هیچا نه شومه

یوازې ایکې ستا شومه

تا هم راته دروغ ووې دروغجنې،

درواغجنې!

درواغجنې!

هغه ګل، هغه شاعر زړګی مې بېرته را.!

۱۳۷٤ل

کابل

غزلبولې

ما يې په سترګو کې کېږدی وهلې

خدايه! ګرداب کې مې بېړی وهلې

چې يې په شپو کې خپل غر هم شي ترې ورک

هغو کمځو کې مې غوټې وهلې

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې يې نن لاره کې سم شين شومه

نيمو شپېو کې مې پېرۍ وهلي

دا د باران څه زړه چاودون خو نه و

ما يې پر بام باندې سلګۍ وهلي

ترې غزلبولې چغې هم نه وري

بيا يې پر ټپ راته پټۍ وهلي.

سيند ته غزل

رژېږي پاڼې پاڼې تش ګرېوان شولې ای سينده!

يو ښار وې د هندارو ولې وران شولې ای سينده!

يوه مسته نغمه نه شوې په ورا کې د کبانو

نه دې سپينو هيليو ته جانان شولې ای سينده!

پرون خو د شپېو د ناوې پېغله ښکلا ته وې

خو نن يې لکه زلفې پرېشان شولې ای سينده!

سپين ږيرې جاله وان د کلي نه شته مودې وشوې

دا اوس ولې په سترګو کې حيران شولې ای سينده!

اشنا ګوره چې بيا دې د څپو زمرې ګونګې دي

ارامه غلو وهلی يو کاروان شولې ای سينده!

يو لور وې د شنو ولو خو اوس ښکارې چې په خپله

کېږديو غونډې ونه د بيابان شولې ای سينده.!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷٤

کابل

غزل

د غره تر غاړې ناست يم شپه سپوږمۍ سره کومه

خبرې دې جانانه! له شپېلۍ سره کومه

ستا سترګې خو کوچۍ شولې ايلبند په ايلبند ګرځي

اوس جنګ د هغو سترګو له هوسۍ سره کومه

نازونه خو تا وکول پر ما باندې زوال شول

د خال پر ځای دې مينه تروږمۍ سره کومه

ماخوب درځنې وړی دی خپه چې نه شئ ستورو!

ګيلې يې لکه وربځې له سيلۍ سره کومه

يو غر دی او ځو کاڼي يوه شنه کبله نه شته

باران شوم ژړاګانې له کبږدۍ سره کومه.

۲/۱/۱۳۷٤

لغمان

شپېلۍ (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو وري

شپېلۍ د سترې شپنې لارې ته کېږدی وهلي

شپېلۍ په للمو للمو غرو اوري.

☒☒☒

شپونکیه! ماته دې شپېلۍ مه شه

د جل موسم دې،

د جل شپې دې

او د ورېځو اوښې بیا شنډې دي

راته یو ځاځکی د باران خو شه!

باران پښتون شو

د خپل کور پر بامو نه ووربږي

باران ورغلی په پردیو ووري.

☒☒☒

شپېلۍ پر للمو للمو غرو اوري

شپېلۍ د سترې شپنۍ لارې ته کېږدۍ وهلي

شپېلۍ د پرخو پرخو شونډو په غرمو اوري.

۸/۱/۱۳۷٤

کابل

غوښتنه

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مادي د تن سپينې ښيښې نه هغه سره شراب لا نه دي څښلي

ما دي يوازې دوه غوټۍ د اننگو ښکل کړي

خمار دي کړمه خو نشه دې نه کړم

د بيسدۍ هغه شيبه دې نه کړم

تندې اخيستى يم

شراب قطره قطره خو راکړه

د مرغلينو ښيښو منځ کې

د خوږې گناه کاله ته

اجازه خو راکړه!

١٤/١/١٣٧٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وینو غزل

ماديٖ اوړدې لارې څارلې خو اشنا مه راځه

قدر دې نه شته پسرليه پر دې خوا مه راځه

موره د شپې د تيو روړدې يو سبا څه کوو

وړانګې دې ټولې کړه ورځه دلته سبا مه راځه

موږ د مرګي غشي پر زړه هر مازيګر خوړلي

د نظر غشيه پر دې سوې کربلا مه راځه

دلته سارا د ديدن قتله ده، هر کاڼى قتل

دلته يو پل د مجنون نه شته دى ليلا مه راځه

د وير په چم کې خنداګانې اوربدى کله شم؟

يو اسويلى شه راته ډکه له خندا مه راځه

د ذهن وران يو کور مې شته په کې د وينو غزل

دې بې قدرۍ کې د ښايست غزلې بيا مه راځه.

۱۵/۱/۱۳۷٤

کابل

غر (۳)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د زړه پر هره پاڼه لکه ګل شين دی

غر مې چې زړه سمسورې دښتې کې کېږدی وهلې

لکه د ستا چې کشماليو کې کاکل شين دی.

◻◻◻

زړه مې کوچی دی

وينه مينه په کې غره کرلي

کوچی بوډا شو،

کوچی مري،

خولا دغره په مينه موړ نه شو

کوچی دغره پر شګو ناست دی

دغره کاڼو ته لمونځونه کوي

کوچی چنار دی پاس د غره په تور وربل شين دی

غر مې د زړه پر وطن ټوله لکه کابل شين دی.

۲۵/۱/۱۳۷٤

لغمان

غر (٤)

ماته د غره د لاسو بوی راځي

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته به غر دشنه سپرلي د دسترخوان پرسرلګيا وي

د باران پر رڼو څاڅکو به لاسونه مينځي

غره به د ځانګو پر ورېښمينو تيو خوله ايښي وي

او ګلورينې پې به ځاځي ځاځکي ځاځکي له ګرېوانه د غره

هلته به سپين سهر ساقي وي

د غوټيوکنډوليوکې به وېشي دوړ موشراب دغره پرجل وهلوکانو

هلته به سيورو د ځېريو ته شپونکی اشناشپېلۍ غږوي

ماته د غره د لاسو بوی راځي.

مېږې وېدې دي زما ړوند سفر په خوب کې ويني.

۲۵/۱/۱۳۷٤

کابل

آس (۲)

آس لکه بوت هسې حيران ولاړ دی

نور يې له پوندو نه ګردونه د زلمو پر څنو نه وورېږي

آس لکه مست ښامار،

دغاړې هسک ببرغ پرخپلوشلواوخوب ورو اورو نه شي ورلای.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

آس لکه بوت هسې حیران ولاړ دی

نوریې د تورو غزلونه د ګامونو تندرونو کې زرغون نه شول

نوریې د لوړو غرو له څوکونه ارنه وړلې دشنوشنوتوپانونوکیسې

دا آس بې تورې،

بې جنډې

څومره بدرنګ ښکارې!

۱۰/۳/۱۳۷٤

کابل

خوب

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه

⌧⌧⌧

بېګاه مې خوب لیدلی

له سرو ګلابو پرښتو راته جامې اودلې

ستورې مې زانګې دګرېوان په لیکو

دلاس غل مې رانه ورک دی

ستا دزلفو توروشپو نه راته شپې راوړې

اود غنمو نارنجې فصل کرې راته په سترګو کې

د وړو نارنجې خوبونه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېږده یوه بله پیاله هم په سر واړومه.

۱۰/٤/۱۳۷٤

کابل

غر (۵)

غر،

سیند،

ځېږی،

زه له همدغو جوړ یم

غر مې هډوکي

سیند مې وینه

او هر رگ مې د ځېړیو ځانگه

زما يې نوم د غره او سیند اودځېړیو په لاسو لیکلی.

غر د ځېړیو شنه شمله په سر د کلي پر دېرو خور دی

د خدای له شنه تخته پرې ووري لکه سپین باران

د پېغلو پېغلو ستورو حورې

سیند تر غېږې لاندې ناځي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او ځپې ځپې تیونه یې اوبه اوبه شول.

⊠⊠⊠

سیند،

ځېرې:

زه له همدغو جوړ یم

مور مې د غره د سرو لمرونو د توپان هغه زړه ابۍ ده

تږوله ورځ

د لمر په سرو وړانګو ډوډۍ پخوي

پلار مې دغره هغه ګوربت دی

چې تر سیورو د وزرونو یې

د وربځو د کاروان د توپاني او ښانو پل وچ دی.

⊠⊠⊠

غر،

سیند،

ځېرې:

زه له همدغو جوړ یم

چې د ګناه او ګناهونو میندې لنګې شي،

له خولې د جبرائیل نه د غضب ځګونه لارې وکړي

نوح مې د غره پر سره کېږدۍ غوړوي

زموږه غرونه توپان نه پېژني

د ازادۍ او عشق نومونه ملایکو ته زما د غرو شملو ښوولي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

☒☒☒

مورمې د سنيد څپو ته ناسته ده

په لمر راته ډوډۍ پخوي

پلار مې ګوربت دی

راته بولي د څېړيو د شنو څانګو

اود لوړو لوړو غرو د شملو سرود.

۲۰/٤/۱۳۷٤

کابل

دا کښتونه- دا بادونه

دا ترخو باران د اوښکو؟

دا ترخو د تورو وربځو چپاوونه؟

دا ترخو قتل د لمر، قتل د سيورو؟

داترخو زما کښتونه، ستا اسونه؟

☒☒☒

دا ترخو زګېروي د باغ، د سپوږمۍ چيغې؟

دا ترخو د شپو په موټو کې قمچينې؟

دا ترخو د بې حيا پردې په تورو

راته وژني پښتنې پښتنې مينې؟

☒☒☒

دا ترخو د مينې تور سفر ته لارې؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترڅو نېزې د باد، کمڅۍ د ګلو؟

دا ترڅو پر دې هوجرو يرغل د واورو؟

دا ترڅو تبر په غاړه کې د ولو؟

☒☒☒

دا ترڅو دا خوارې ځمکې، خوارې سپارې؟

دا ترڅو دغه نهر نهر فصلونه؟

دا ترڅو زخمي ورغوي د لوګرو؟

دا ترڅو يې له تنګاکو نه باجونه؟

☒☒☒

دا ترڅو د ريا سپين ښادر پر ولو؟

دا ترڅو په رڼا ورځو کې لمونځونه؟

دا ترڅو تسبې په بنګو کې لړلې؟

دا ترڅو په تورو شپو کې ګناهونه؟

☒☒☒

دا ترڅو مې بې پتې د سرو غوټيو؟

دا ترڅو د ستا اغزي زما باغونه؟

دا ترڅو په دې پردې پردې ټوپکو

قتلوې دا زما خويندې، زما ورونه؟

☒☒☒

دا ترڅو وطن زموږ واک د پرديو؟

دا ترڅو وطن زموږ حکم د نورو؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا ترخو زموږ د باغ پېغلې بلبلې

ګډوي راته هوجرو کې د سرزورو؟

☒☒☒

دا ترخو به نه اذان نه جوماتونه؟

دا ترخو به نه ساقي نه يې جامونه؟

دا ترخو د ابليس سره لمبه لاس کې

راته سيزي کله کور کله ښارونه؟

☒☒☒

داترخو د ورور په وينو کې منګولې؟

دا ترخو د مور په سترګو کې کوکارې؟

دا ترخو مې د وطن ابې شهيده؟

دا ترخو مې د ولس، دا لارې لارې؟

☒☒☒

ما ويل چې که ها سيورى دلته وشي

زه به بيا لکه انګور ببرته زلمى شم

ما ويل چې که ها لمر ببرته ژوندى شو

زه به ټول لکه ماښو ورته لوګى شم.

☒☒☒

ما ويل چې که دا شپه چېرته سبا شوه

بيا به نه زيږي بګوې له تيارو نه

ما ويل چې د اسمان شمله به وچوي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې ښکلو ښکلو ستورو له غونچو نه.

☒☒☒

ماویلې چې یو ځلې که سپرلی شو

بیا به جوړ شي پر کمڅو د ګلو غرونه

ما ویلې که یوه څپه شوه وېښه

بیا به زېږي له لښتیو نه سیندونه.

☒☒☒

خو مې کښت دې لېونو اسونو لوټ کړ

د لورونو غاړې یوورلې زنګونو

د کوچیو د کاروان مخې ته تم دي

دا اسمان اسمان اغزي زما د غرونو.

۱۳/٤/۱۳۷٤

لغمان

غزل

موسم ومه د جل، رانه باران شولې ورمې!

څادر مې شوې، تنہی مې د ګرېوان شولې ورمې!

دا زه وم چې مغرب ومه دښکلو د سجدو

داته یې چې سجدوته مې یزدان شولې ورمې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا زه هغه زه نه یم ټول تصویر یم ستا د مخ

زه سیوری ستاد سترګو، ته مې ځان شولې ورمې!

یوه شمعه مې بس وه د تیاره کاله د شپو

تیارو ته مې د کلي چراغان شولې ورمې!

تالو کې ژبه وچه د غزل مې وه پرون

نن ټول شومه غزل چې مې جانان شولې ورمې!

٥/٥/١٣٧٤

کابل

اورنی پر درمندونو

دلته مه راځه اشنا پر کلي جنګ دی

هر مالت او هر ګودر په وینو رنګ دی

دلته ښکلې کمڅۍ سیورې دې باغ نه شته

دلته مېشت د تیارو زور دی څراغ نه شته

دلته شنه دي لور تر لوري توپانونه

دلته مړه دي په نغریو کې اورونه

دلته ځاله د ګوربتو په اور سوې

دلته زېړې له زمریو نه بګوې

دلته شرنګ نه شته مړوند کې د بنګړیو

دلته پل کلي کې ورک دی دسړیو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مري له ډېرې لوږې تنورونه

دلته اور اخلي له تندې نه سیندونه

د پردېسو ګاولي نه شته په دېرو کې

د رباب ستونی وچ شوی دی هوجرو کې

دلته ټیټې د پښتون لوړې شملې دي

سپکې شوې مو د میندو لوپټې دي

هر قدم کې پایکوبې ده د دېوانو

هر لوېشته کې کورګی دی د پېریانو

لمر یې وواژه د شپو دلته یرغل دی

قتل شوی مې په شونډو کې غزل دی

تاووې راته پر ژبو زنځیرونه

سړوې راته ککرو کې اورونه

درښتیا لوریې چې ویښه کړه تربور شو

چې د حق ناره یې جګه کړه منصورشو

چې یې ((نان)) ته ((ډوډۍ)) وویلې فاشست شو

چې ډېره پرمخ نه وه کمونیست شو

یو خنجر دی څو چړې دي څو لاسونه

راته ریبي د وطن دمور رګونه

رالوېدلې دنیکه دسر پګړۍ ده

خواره شوې د زړې ابۍ کېږدۍ ده

یو ((اکبر)) بیا ددې غرونو بچی نه شو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو ((ايوب)) د ميوندونو سرِی نه شو

فرهاد شته دی، تېشه شته خو غږ يې نه شته

پښتانه هسې ژوندي دي زوږ يې نه شته

دا چې نن د خونړي كاروان رهبر دی

د اوبو د ژيو هغه سوداگر دی

د زرتشت اور يې شهيد كړ سيلاب راغی

اورنی پر درمندونو درياب راغی.

۲۲/٥/۱۳۷٤

كابل

زېږدا

هغه گړی خدای د جنت د ښكلو حورو

د ليمو پاڼو كې

د ښكلاگلو ته په لپو وركولې اوبه

چې ته راوزېږېدې

او ته د خدای دباغيچو د سرو گلونو

هغه شنه ((وږمه)) شوې.

٦/٧/۱۳۷٤

كابل

زېږي (۲)

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما په سترګو کې يې شين فصل د وير کرلی

د لمر زخمي زخمي کوترو ته

یو زېری دباران خو مې شه!

کوچیان په سره وچکالۍ راغلل

دې وږو وږو وریو ته د اوښکو دسترخوان خو مې شته!

۹/۷/۱۳۷٤

کابل

بې نښې

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ما باندې راپېښه کړې؟

دلته يې سیوری هم د ځمکې په سر خور نه دی

په سپینه تندې کې يې نښه د تبر نه شته

د زلفو باغ نه يې دښار د بازارې ګلونو بوی نه خېږي

نه يې خو ښکلوانګوکې د شنوکليودتاودوبادونو مچه ښکاري

پوهېږم نه،

له کومه ځايه يې پر ماباندې راپېښه کړې؟

داسې حيا د پرښتو سترګو کې هم نه شته

دا سترګې نه دي

د حيا چينې دي.

۲٦/۷/۱۳۷٤

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

غر (٦)

د باد له ځېو مې د غره د هغه شنه ځنګله سلام راځي

باد مې د غره د سپينو کاڼو په هندارو کې د خپل زلميتوب خوب ليدلی

باد مې د کلي دتيارو شپو تورو زلفو ته د غره د رڼو ستورو کجاوې راوړې.

▯▯▯

که چېرې نه وای غره!

زما په سترګو کې نوځالې د ګربتو ځايېدلې کله؟

مابه دلمر ټپي تور زنو ته دپاڼو پر ورنونو طلايي خوبونه چېرې پلټل؟

او که ته نه وای غره!

ما به د خپلې هسکې غاړې دغه دنګ اس ځغلولو چېرې؟

٢٢/٧/١٣٧٤

کابل

خوب ته سرود

خوبه! څادر راباندې وغوړوه

نور مې ويده کړه چې وينښتياوو ستړی کړی يمه

نور مې ويده کړه چې له وينښې نه مې کرکه راځي

زه چې ويده يم ويښ يم

خوبه! څادر راباندې وغوړوه!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوبه قربان دې شم

نور ماته ددې ورځو دا بربنډې پېغلې مه راښيه

زه يې د سترګو په هنداړو کې

د اور اود سکروټو او لمبو ازانګې نه شم ليدی

زه خپله لاره بې له شپو په رڼو ورځو کې موندلای نه شم

ورځ مې د سترګو په هنداړو کې اورونه کړي.

خوبه ويده مې کړه

څادر راباندې وغوړوه.!

۳۰/۷/۱۳۷٤

کابل

تش صدف

ځانګه مې وچه ده غوټۍ نه لري

هغه کوچۍ يم چې کېږدۍ نه لري

هغه صدف يم چې ترې لوټ شوه سيپۍ

زه هغه شپه يم چې سپوږمۍ نه لري.

۱٤/۸/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

استاد رشاد ته د هغه د څلوراویایمې کلیزې په مناسبت:

جامِ جم

مشوانۍ يې رانه يوړه قلم نه شته

بت پرست يم خو مې ښکلی صنم نه شته

يويې ته يې دامنې؟ چې ټول وطن کې

بې له څو تنو نه زوی د ادم نه شته

ستا درنې پګړۍ ته څه وکړم حيران يم

دې مالت کې بې له ځوزو شرشم نه شته

نن دې نوم ځکه په خوله اخيستی نه شم

ما مينځله خو جانانه زمزم نه شته

زه دې سترګو کې هر رګ د جهان وينم

خومره دروغ دي داچې بل جامِ جم نه شته.

۱۷/۸/۱۳۷٤

کابل

له خوشاله تر ننګياله

مالې راشه اغزو د زړه پر ګل وهلی يم

((سقاو)) په زړې تورې د((مغول)) وهلې يم

رقيب به مې د زړه له وينو تشه((ژۍ))کړې ډکه

خو سر مې د ايل نه دی که يې سل وهلی يم

يو ګل څه په کمڅو کې د پښتو دناوې نه يم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناره د ((اناالحق)) يې په کاکل وهلی يم

حيران يم د ((اکبر)) پر مړي بيا څه پسات شوی

پرديو مې د خپل کور په درشل وهلی يم

تقدير به مو وي داسې له خوشاله تر ننګياله

همدا چې کله غيرو، کله خپل وهلی يم.

۷/۱۰/۱۳۷٤

کابل

((ياسير)) نه مري

((ياسير)) روان دی دايمان بېرغ په لاس کې

د خپل ژوندد دوروستني ټکي شهيدپه خپلو وينو مينځي

((ياسير)) له سره زېږي

((ياسير)) په زړه د اناالحق فصل کرلی

اهريمن د توپانونوپرې ځپېړې اودتندرپرې سپرغۍ ووروي

فصل د مرګ نه پېژني

((ياسير)) دشنه فصل د وړو پر وېښمنو کمڅو سوری کړی.

☒☒☒

((ياسير)) دلمر له کلي ځي د زنداني ستورو خلاصون ته

توري ورېځې د شهيد زړه په سرو وينو ولي

((ياسير)) د ښکلې ځوانيمرګې سپوږمۍ غوږ کې

د مسيح دژبې دم د رغيدلو ولوست

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

((یاسیر))دخپلونارو ونه ددې شپو په اسماني دښتو کې کېنوله.

((یاسیر))روان دی د سفر د لارې غرونه، ځنگلونه ریبي

((یاسیر)) دېوانو ته بلنه د جگړې ورکړې

((یاسیر)) لگیا دی دمنزل مزې په پښو کې د یارانو شیندي

او ورته ښیي د فلاح سرود

((یاسیر)) دخدای (ج) د پاکې مینې د اسمان ستوری

((یاسیر)) د ((قاف))دغره د ځوکودښایسته ښکلو پیریانو غزل.

۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چغوتصویر

زماد چغو شین تصویردې مات کړ

زما نصیب، زما تقدیر دې مات کړ

هغه ریبار خوب مې اوس هم نه راځي

څه د دیدن ښکلی زنځیر دې مات کړ

راته په برندو سترګو ګوره خو مه

زما د زړه د کوټې تیر دې مات کړ

شپه شهرزاده وه، کیسې وې او عشق

دغه دټول عمر شوګیر دې مات کړ

چې یې راوستې زلزلې پر وطن

ګراني کچکول د کوم فقیر دې مات کړ.

٦/١٢/١٣٧٤

کابل

غر (٧)

د غره پر کلي مې د سرو ګلونو سیند راغی

زمادغره په وینو سرې تیږې ډولۍ شوې

د سپرلي ناوې ته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

غر مې د وينو او ګلونو د غه سرې سرې پګړۍ دواړه تړي.

ꕕꕕꕕ

د وربېځو اوښې مې د غره په تورو څنړو

هر سهار څري

غر مې شپونکی دی

دشنوپاڼوپه شنولوښوکې دتوروشپوله تیو څنې ستوري لوشي

غر مې رمو سره نارې د سرو لمرونو کوي

غر مې د وينو تار په لاس کې

له غوټيو نه جامې جوړوي.

ꕕꕕꕕ

غر مې څېرۍ څېرۍ راخور دی

پر ټپې ګوربتو سيوری کوي

غر مې لاسونو د زخمي زخمي ګوربتو کې

له شپو سره جګړې ته

د رڼو ستورو لورونه کري

زما د غره ګوربت د زړه د رڼو وينود ياقوتو له ډېرې نه

راته باد د ازادۍ وورروي

زماد غره نوم

دسرو وينو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

او دګل

او ازادیو نوم دی

غرمې د وینو او ګلونودغه سرې سرې پګړۍ دواړه ترې.

۲۳/۱۲/۱۳۷٤

کابل

خوب په ایینه کې

لمرشود شنو پرخو ښیښې یې راته ماتې کړلې

څه د ګلپېغلو لوپټې یې راته ماتې کړلې

ګوره ګوزار مې د پښتون اشنا څه سم ولګېد

زولنې پاتې شولې پښې یې راته ماتې کړلې

زمادزړه خم یې که تش کړ، تشوي دې خیر دی

خومره ظالمه ده پیالې یې راته ماتې کړلې

مایې د سترګو ایینې کې و یو خوب لیدلی

دې مې کور وسو ایینې یې راته ماتې کړلې

داسې سجدې سجدې چې وایې ړوندخونه یې ملا

چېرته سجدې وکړم کعبې یې راته ماتې کړلې.

٤/١/۱۳۷٥

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ذبیح الله انیل ته:

له ابلیس سره

کلونه وشول چې مې روح

دخدای د مینې د غوټیو په شینکۍ ځولۍ کې نه ځایېږي

ماد ابلیس اشنا د ښکلو سترګو پانوکې

د حسن اود مینې غوړولی څادر

خدای رانه کرکه لري

مګر شاعر ابلیس مې سترګو

اود شونډو جاودو دښتو کې لګیا دی

راته زړې د غزل کړي

څوک مې دښکلې شاعرۍ په قدر نه پوهېږي.

❖❖❖

کله چې شپه شي

د خوږې ګناه د پېغلې د سرو شونډو جام پر سر واړوم

ابلیس د حورو د سرو شونډو د سرو پانو

کلیمې پټې کړي

اود غزل لونګین خور کړي زماد شونډو پر شاعرو پانو

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله دې خوب کې د ((حوا)) د چمبو غېږ لیدلی؟

چې يې غزل ته ((آدم)) مست شي ان له شپې نه ترسبا پورې

هغه چمبه، هغه غزل زه يم

نو ته چې ځې راپسې ژاړې ولې؟

لکه ابلیس درسره مل یمه زه.

۲۸/۱/۱۳۷۵

داستاد روهي په مړینه:

هغه غر، هغه سیوری

ډک جام مې له منګولو د جانان ونړېده

يو ستوری له لمنې د اسمان ونړېده

دا شپې به دکیسو دزمانې راته څوک راوړي

ای عشقه چې رباب د ادم خان نړېده

یوشین قامت چې رنګ دی اویوشین سیوری چې نه شته

يو ګټ مې له دې غره نه د افغان ونړېده

حیران یم د غزل شبنم به خدایه چېرته تم شي

زموږ چې د شعرونو سایبان ونړېده

ځولۍ به څنګه رنګه د پښتو دابۍ نه وي

يو غر غوندې روهي د روهستان ونړېده.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ۱۳۷۵ل کال غبرګولی.

ویر، مینه

هلته پر مړو ژاړي

خو زه او ته لکه جوړه بتکې

د غېږو غېږو څپو غرونو کې بربنډ ناڅو.

☒☒☒

هلته پر مړو ژاړي

هلته د وچې کربلا د تیږو ښار کې

د سرو وینو نالیدلې سرې غوټۍ ښکلوي

خو زه د کب په شانې

ستا دمچکو سمندر کې لامبم

ته لکه سره انګور په وینو لنده

زما د لاسو د ونې څانګو کې ټالونه وهې

موږ نه ((یزید)) او نه ((حسین)) لیدلی.

کابل

د عاشورا ورځ

۸/۳/۱۳۷۵

پیرمحمدکاروان ته:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مینه او ژوند

یوه زړه ونه خوره ده پرې

تر سیوري یې یو ځوان ناست دی

یوه سپینکۍ پیشو یې غېږ کې ویده

اود ورځپاڼې په هر توري کې یې سترې سترګې.

شونډې چلم ته ورنږدې کړي

ورنه واخلي د لوګیو امېل

ورو ورو په شونډو کې موسکی شي

د پیشو په غوږ کې نارې کړي او ووایي چې:

-پیشو تا مینه کړې؟

مینه د چرسو یوه شنه نشه ده

مینه ورځپاڼه ده

په ژوند کې یې پو ټکی د رښتیا نه شته.

-پیشو! پوهېږې چې ژوندون څه دی؟

ژوند دشنو چرسو د وریښمینې نشې شین واټ دی

چې د ارمان اس په کې وځغلي

او ستړی شي

او ومري په کې

او دکوځو سپو ته یې تشه شان کیسه پاتې شي

پیشو! تا مینه کړې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیشو! ژوندون څه دی؟

۱٦/۳/۱۳۷۵

کابل

کوچۍ په باران کې

ستورو د شپې پر تیو خولې ایښې ارام ویده دي

د شپې مانۍ نه دسپوږمۍ پېغله زلمو ونو ته نه راګوري

نری باران ووري

او د بادونو هوسۍ

د ځوانې دښتې د تیونو پرګلونو ځري

هلته یو سترې کوچۍ

دپټاسو دستمال په لاس کې د باران د طلایي مچیو

له شنې ورا تېرېږي

په لاره ځي، ځان سره وایي کوچۍ:

نری باران دی

له کېږدیو نه د سپو د ویښې غږ نه راځي

درخو به خوب وړې وي

دا خو به څوک ویښه کړي؟

ستورو درواغ وویل.

۲۱/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله چې لمر ګل وکړي

کله چې ټال د شپې راوشلېږي

د سترګو په هنداروکې د لمر کوترې ځالې وکړي

کوترې سپین وزرونه پرانېزي

دخوب د شنوځنګلونوماتوڅانګو نه دانې ټولې کړي.

کله چې مخ د سهار ګل شي

اودشاتو مچۍ ټولې شي پرې.

کله چې کاڼي د ښوونځیو د تبیو تندی ښکل کړي

او ماشومه نجلۍ

له تور کمیس او سپین سالو سره په لاره کې خوره وره شي

لکه د وربځو او سپوږمۍ د وډېدلو شېبه

کله چې ووړ ماشوم د تورې تختې مخ باندې

د سپین تباشیر خال کېږدي

او شېبه وروسته ماشوم وړی شي

د ووړ جزدان له واښکو نه د ږیو مهار لرې کړي

د وچې ډوډۍ ښکار وکړي

راشئ مین شئ پرې

او مینه وکړئ

زه چې زلمی وم هره ورځ مین وم.

۳۰/۳/۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د باغ غزل

سپرلی شو پېغلې دښتو ته ورمو کې وايي څه

ای ونې! شينکی باد درته نغمو کې وايي څه

شاعر سيند مې نن خدايزده چې ليکلی کوم غزل

لړ تم شه ورته عشقه! چې څپو کې وايي څه

رمو ته د ګلانو سهار څه ويل شپېلۍ؟

کوچۍ موسکا دې ګوره چې اينو کې وايي څه

يو ورېم دې کېږدۍ نه د ګرېوان ووت څه يې وې

يو خوب دې په ټوکريو د ليمو کې وايي څه

يو باغ يې خو زرغون کړ چې غوټۍ وکړې لاسو

ستا خيال مې نور د سترګو په زانګو کې وايي څه؟

٤/٤/١٣٧٥

کابل

يو شين انځور

له مانه څه شی غواړې؟

ماته د پلار تر مړينې وروسته

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

درې ځېزونه په میراث پاتې دي

اس

او هوجره

او یوه سره په وینو وللې توره.

□□□

له مانه څه شی غواړې؟

دغه د منډېو

او د وینو

او ډوډی د واده شین انځور؟

۱۳/٤/۱۳۷۵

کابل

بیه

کلونه وړاندې مې ورته ووې:

دا ستا د شونډو خاڅکی په څو دی؟

وې: ستا د پلار او د نیکه وینه

او نن مې بیا ترې، پوښتنه وکړه:

ټول پېغلتوب دې وایه په څو دی؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

راته يې ووې:

ګرانه!

يوازې يوه ډوډۍ!

۳۱/٤/۱۳۷۵

کابل

دوه پرښتې

دوه پرښتې لکه جوړه بتکې

زما د کور په ايينو کې لامبي

□□□

پرښتې! ای پرښتې!

لاس دې زرغون،

پل دې زرغون،

خو وايه نن دې راته څه راوړي؟

))هغه زرغون ګل د سپوږمۍ څنو نه((

□□□

پرښتې! ای پرښتې!

لاره دې سپينه،

شپې دې سپينې،

وايه تا راته نن څه راوړي؟

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

))دا د سپينکي لمر د لاس سپينه توره((

پر پګړۍ ګل،

لاس کې مې توره شنه شوه

پښتو! سپين آس شه

چې د وخت د مغولو جنګ له ورځم.

۲/۵/۱۳۷۵

کابل

ونه

سکروټې دي، لمبې دي خو ټوکېږي يوه ونه

کلونه پس دې ښار کې زرغونېږي يوه ونه

رګ رګ کې يې د پاڼو خير که وينه پاتې نه ده

ريښه يې په اوبو کې ده غوړېږي يوه ونه

د ځانګو په کېږديو کې يو غږ د شپېلۍ نه شته

کوچۍ ښارو رادرومه چې لوېږي يوه ونه

منم چې به لوګر راته کښت لو کړي د لونګو

تالو نه د لاره کله تېرېږي يوه ونه؟

سپېرو سپېرو شملو ته به سبا ګلونه راوړي

په سر مې چې نن سيورى سيورى کېږي يوه ونه.

۸/۵/۱۳۷۵

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

کابل

دا جل، دا برسات

شوګير چې درته شپو پر څنو مات راوړی دی

يو خوب مې درته سترګو کې سوغات راوړی دی

دا ډک جام چې نن رېږدي په لاسو کې د فرغون

موسی له کوه طور څنې تورات راوړی دی

دا چا ويل چې ورېږي د پښتون شولې هوجرې؟

دې ورومیکائیل ته هم خیرات راوړی دی

شپېه پر لمبو سره ده او شپېه پر ګلو سره

دې خاورې کله جل، کله برسات راوړی دی

ساعت وروسته رازېږو دا ساعت خير دی چې مرو

تقدير راته بس دغسې حيات راوړی دی

سپېڅلی مسلمان دی خو يې زده نه شوه سجده

دې قام ته خدای دخپل غرور زکات راوړی دی.

۳۱/۵/۱۳۷۵

کابل

د خوب کوترې

ما بېګانې خوبونه

د ښکلې سيند په طلايي هندارو ټول مات کړل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خوب زخمي زخمي کوترې مې

د سترې او کوچې سیند د څپو کېږدۍ کې نه ځایېږي

کبه!

دا څه مې وکړل؟

⊠⊠⊠

سیند مې د خوب زخمي کوترو ته یو بام نه لري

د سیند لاسونه خو د غره کاڼو پخوا پرې کړي

څوک به زما د خوب کوترو ته په لپو کې دانې ورکړي؟

کبه!

دا څه مې وکړل؟

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

یو سیوری، یو پناه خو شه!

کبه!

زما د خوب زخمي زخمي کوترو ته

د سترې درد دوا خو شه!

))نه... نه!

مور مې لګیا ده له سهاره تر ماښامه په زړو ګوتو جامې مینځي

لور مې تمامه ورځ ایینې سره خبرې کوي

زما هم خوب راځي.((

⊠⊠⊠

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیند لا روان دی

سیند بهېږي پسې

د خوب کوترې مې کوچۍ شوې بېرته نه ستنېږي.

۵/٦/۱۳۷۵

کابل

مات لمر

یو ستوری ستورو وواژه یو لمر د سبا مات شو

د غرونو په لاسونو مې یو غر د سبا مات شو

منم چې سپین سبا دی شپه کوچۍ شوه چېرته لاړه

موسم د سبا راغی خو وزر د سبا مات شو

دا بیا مې د نشو په ګناه څه نیسې زاهده؟

ساقي لاړه منصور شو او ساغر د سبا مات شو

دا شپې پرېږده اوږدې شي ان چې ستورې ځانګې وکړي

کلاله! ستا په لاس کې چې هنر د سبا مات شو

مورې ورې د رڼا نه یو تښتېدلو وربځو راشئ!

رهبر د سبا نه شته دی، لښکر د سبا مات شو.

تله ۱۳۷۵

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه دار- هغه چنار

پښتنو وینو غوټۍ وکړې بهار دی

ساقي ګوره چې پېړۍ وروسته مو وار دی

پوروړي څه د تاک د پېغلې نه یو

هر یو رګ یې زموږ د سرو وینو ابشار دی

زنګ وهلې تورې غړپ د لمبو غواړي

ساقي زار شم راکوه یې چې خمار دی

لا د ژیو سوداګر سره جګړه ده

لا خو پاتې جوړ د هغو اوبو ښار دی

رباب ګونګ دی ادم هېرې چیغې غواړي

چا ترې وړی د درخو د غاړې هار دی

شنو زمریو ددې غرو ته خبر ورکړئ

چې اباد لا د زړو بګوو غار دی

بیا پر غاړو د شملو غرونه اوچت شول

اور ګډ شوی د ټیکریو پر بازار دی

هره پېغله ملالۍ، هر ځوان ایوب دی

هر سنګر مو سور میوند د کندهار دی

وربېځو دا مو د یو څو ستورو نېزې دي

لا کاروان مو د لمرونو خو په لار دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ازمويني ته يې وخته! څه حاجت شته؟

يو په دوو توتو لوی، بل په انگار دی

هر يو ښاخ يې چې و دار د ژيدارانو

هغه ووړ نيالگی هسک شوی لوی چنار دی

ته په نشته غوږ کړه خولۍ په سر وړه

ما ترلی د خوشال بابا دستار دی

اوس نو زر لالي د نورو ترينه زار کړئ

چې مې ځوړند خپل لالی پر سر د دار دی.

۳/۸/۱۳۷۵

کابل

مينې ته...

مينې! له شرمه در کتلی نه شم

پېريان د ((قاف)) له غرونو راغلل

بيا د عشق د پرښتې د گرېوانه غاړې ته لاس اچوي

ابليس لگيا دی پر زمزمو، د گناه خپله کېږدۍ غوړوي

مينې له شرمه در کتلی نه شم!

□□□

مينې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیلۍ الوتې زموږ د باغ

د سرو ګلونو د ښایسته وو

پاکو میندو په کمڅو کې تومتونه اوبې

مسیح تېره توره په لاس د تومتونو په

واټونو کې زنګېږي او خپل غم ته خاندي

نور په دې ښار کې لېونی د مینې پاتې نه دی

مینې له شرمه در کتلی نه شم!

☒☒☒

مینې له شرمه درکتلی نه شم

چې مو هر غږ پر هوا خور شي دلته ځمکه، دلته خاوره

ترې د غرو په څېر ماران زېږوي

دلته جنډه د یوه نر پر قبر هم نه شته

شیطان پر ځمکې بادشاه شوی او زموږه پر سرونو

هغه تخت د سلیمان ګرځوي

پېریان یې حمد بولي،

مرغان پرې سیوری کوي،

اوبه زموږ له لپو تښتي او بادونه مو په کانو ولي

دلته له زړه اسم اعظم هېر دی

مینې له شرمه درکتلی نه شم!

☒☒☒

مینې له شرمه درکتلی نه شم

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

نور مو د کلي د گلونو په کاله کې

پېغلتوب د گل غوټيو چېرته هم نه شته

او ابراهيم د خپلې ښکلې نازولې د جمال او د عفت

د لوټ کوڅو کې د غارت قصې ته خوب وړی دی

نور مو د باغ نجونو ته ((هسکې)) او ((کرېې)) شملې

دښمنې ښکارې.

مينې له شرمه درکتلی نه شم!

١٦/٩/١٣٧٥

کابل

شپه

ای شپې!

راځه چې څو د خوب په کرونده کې مې ځايېږې خونه

☒☒☒

شپه د کمڅو د غرونو ټال کې ځنگېدلې راغله

پلو د تورو وربځو

په کې پاولې د ستورو

لکه:

کوچۍ پېغله رمه کې د ښايسته وريو

خو د سپوږمۍ هنداره ماته ده ای شپې!

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به د خپل حسن

او عشق

د پېغلتوب تماشه چېرې وکړې؟

۱/۱۳/۱۳۷۵

کابل

غزل

بیا رانغلې بنیو ته په پستو پستو وزرونو
زما د خوب کوترې ستا د سترګو له بامونو
څلو وهلې ګوره څه خواره واره پرې ګرځي
د شونډو بوراګانو مې ستا د شونډو پر ګلونو
په خپل شرنګ به ویده شمه، په خپل شرنګ به راویښ شم
بنګړې مې کړه د لېچو ګرځوه مې په لاسونو
زما مینه یو سیند دی او ستا زړه وور کوټی کلی
دا سیند چېرته جانانه او کېږدی د حبابونو
لاښکارې چې موده لېونتوب مې پوره نه ده
یو څوک راته نارې وهي د غرونو له سرونو.

۱۳۷٦ ورى

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند

ښايي چې ژوند يو ګنهکار وي

چې تراوسه پورې

لا د زمان د اسماني سکوت

د دنګو، دنګو غرو غاړو کې

لکه پر غز ((حنيفه))

چې د الله د مخلوقاتو د ((قاتل))

او د سرو وينو د سېلاب د بهوونکي په نوم

د خدای له شرمه

زنداني د توري خمڅې پاتې

هاسې د خپلو سرو غچونو

په کوم خوب تللی وي

ځکه:

د ژوند د بنده ګانو هغه شنه خوبونه

د شيطانانو

له تورجنو خوبو

تور پاتې شول.

١٣٧٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا هوجرې او دا شملې

نه ساقي شته، نه جانان شته مازيگر دی

ڤومره ترې د پېړيو مې ساغر دی

پسرلی نه دی پرې نوم د سپرلي مه ږدئ

ډوب په وينو کې يو سور چريک د لمر دی

د نارنجو ښاخ منم ورته بنګړی شو

خو مات شوی مې مړوند د سپين سهر دی

نازولې سپوږمۍ مه خېږه شه تمه

چې د وريځو اوښ ولاړ درته پر سر دی

شنه منګي مې د جنکو پر ولو مات شول

د نامرده مغل يون پر دې ګودر دی

رانه اخلي د رڼو ستورو ناموس مې

چې ويده د شپو په تيکو کې خنجر دی

ته دې غشي وروره ګوندې چې وينښ شم

لامې پاتې ځای په زړه کې د پرهر دی

د دېرو د قام شملې ورنه لوګی کړئ

د هوجرو طالب ختلی په سنګر دی.

١٩/١/١٣٧٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیک

څو میاشتې وشوې چې در تللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي

ګلان د اوښکو وروم پرې

تېوله ورځ د ستا د یاد ښکلې زانګو زنګوم.

⊠⊠⊠

همدا چې لمر شین شي

زمونږ د ښار هغې زړې دښته کې

زمونږ د ښار مین په کانو ولي

زمونږ په ښار کې د مینو د سنګسار پسرلی بیا راغلی

نو لوپټه دې غواړم

په کې د خپلو تورو سترګو یو انځور

د نارنجي غږ پر وربښمینو تارو واوبه

راوېې لېږه

چې ستا د یاد هغه خیالي حورې مې

زانګو نه باد یو نه سي

راته سنګسار یې نه کړي

څو میاشتې وشوې چې درتللی نه شم

لارو کې ډبرې شنې دي.

۱۲/۲/۱۳۷٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مړوند

مړوند يو خوب، مړوند سترِيا نه لري

مړوند د غره د ابۍ پۍ رودلي.

☒☒☒

تا د سکندر کله ژړا ليدلې؟

يو سپين مړوند پرې د سرو تورو گوزارونه کوي

يو سپين مړوند يې د غرور د اسويال رېبلی

☒☒☒

سکندر له ليرې لارو راغی د فيلانو له سرو تېر شوی

سکندر د پاروپاميزاد ښاپېريو شنه خوبونه ويني

يو سپين مړوند ورته جگړې ته وتی

وربانديې تندر د مړوند ووري

خو ای د سپين مړوند ((روښانه)) پېغلې

تورې په ورو،

تورې په پام وروه

سکندر په تورې هغه سپينه ډوډۍ نيمه کړله

نقاب دې سپين مړوند ته اور واچاوه.

١٩/٢/١٣٧٦

کابل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د لور غزل

پلو پرې د مخ خور کړه غوړېدلي دي سرونه

جانانه! ستا وربل ته موږ کړلي دي سرونه

دې قام ته د منصور وايه کوم دار شته دی که نه شته؟

لوګرو که هر څو ورنه رېبلي دي سرونه

د يار د سينې دښته کې د هار نسيمه وروځه

غمي نه دي دې ټال کې زنګېدلي دي سرونه

ځراغ چې شي دې دښته کې د وخت ستړي کاروان ته

په لوړ ښاخ د چنار کې ځړېدلي دي سرونه

چې سرې سيلۍ شوې ګونګې او د لور غزل يې وچ کړ

هر ګل مو هرې پاڼې ته ښندلي دي سرونه

ايرې شول خو يو چم د ټيټېدلو يې زده نه کړ

الله مو د غيرت پر لمبو وللي دي سرونه

رقيب پر ډمو وپلوره موږ سر داو کړ پر حورو

يو چاته په سوغات کې مو لېږلي دي سرونه.

۲۵/۲/۱۳۷٦

کابل

غزل

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سپرلی که راوړی نه شئ ترې د سترګو انځور راوړئ

دې شپو ته سبا نه شته يوه لپه د نور راوړئ

منم چې يو سر نه شته دی چې غچ يې د سر واخلي

دې دار ځنې ملګرو خو دا سر د منصور راوړئ

چې پښو لاندې کړ وريځو، چې د شپو ډمې پرې خاندې

د لمر تېپې آسونو نه لوېدلی غرور راوړئ

د سترګو تور مو بار که د ((يعقوب)) کړ پر اوښانو

دې وږې مېلمنې ته لږ د ستورو انګور راوړئ

راځې چې تور ماښام کې رانه وړې چې زلمی عقل

يوه يې له تاکونو نه په بدو کې لور راوړئ

په شونډو کې همت که د خندا راوړلو نه شته

دې ښار ته خو تابوت د ځوانيمرګه سرور راوړئ.

١٦/٣/١٣٧٦

لغمان

زما د چم ونه

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

د باد رهزنو ترې د شنو پاڼو جامې وړې دي

په سپين ټټر يې يو څو ځاځکي دي د خامو پيو

ځانګې يې زړه روي،

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تیونه یې ارې وړي دي.

▯▯▯

ونې! سپرلی دی

واورې نه شته چې کفن شي درته

زما د مور شنه لوپټه هم بېګاه غلو وړې ده

ما مې خیالي ټادر ګرو کړ

ــد کلو وړی ومــ

د پلار شمله خو مې له وخته توپانو وړې ده.

▯▯▯

زما د چم ونه بربنډه ده

شرمېږم ورنه

مور مې سر توره ده

ټیکری نه لري

نه څه شمله شته

نه څه خوردی ټادر

زموږ دېرې مازیګری نه لري.

یو سیوری، یو ګل

مرغوا! چوپ شئ ماله خوب راځي

دلته د زړونو باغچې شنډې دي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یو سیوری او یو گل نه شته

دلته د سین سپینو هندارو کې

د لمر

د طلایي کبانو رنګ تور شو

دلته د شونډو د موسکاوو هوسۍ

قتلې شولې

غشو یوړې

او بنګړیواله سپوږمۍ

دلته د تاک پېغلو ته

د ستورو بنګړي نه اچوي

مرغیو!

چوپ شئ

ماله

خوب راځي

مرغیو چوپ شئ ماله خوب راځئ!

☒☒☒

دلته د باغ د شهزادګۍ بکارت مات دی

د سپرلي ښکلې شهۍ

د قاف دېوانو وړې

دلته پر ونو

د ((ایوب)) سیوری راخور دی

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

هرې پاڼې

هر اندام نه یې چینجي ووري

دلته تیارې

د شپو په بلاربو اسپو راغلې

د رڼا درمو لو کوي

دلته کورونو ته

د ژوند له شوم شیروار نه د سپېدو کټوې تشې راځي

مرغیو!

چوپ شئ

ماله

خوب

راځي.

۱۲/٤/۱۳۷٦

کابل

ګناه

ځومره نېکمرغه یم ګناه کومه

تمامه ورځ ورېځې د باد له ژرندو باسم

او د لمر په تناره کې پسرلي ته ترې ډوډۍ پخوم

ځومره نېکمرغه یم ګناه کومه.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د کور دا دېوالونه

د ځو خاورو

ځو اوبو

او د ځه لمر

ځو ترکیبونه نه دي

زما له کوره دېوالونه د ښیښو راتاو دي

زما او زما د کاله ختېه یې

د تاک

او د انګورو

او شرابو

په لاسو ایښې ده

ما مې د سترګو د راڼه نور په وسعت

دومره شراب څښلي دي.

☒☒☒

دومره مغرور یم چې

د هسک د نازولي دربار سیوري لاندې

خپله ځواني راته پېغور ښکاري

خو مانه لوی غلام د ښکلو نه شته

یوه شېبه زما د لاس ببرۍ

د ښکلو د سینو په سمندر کې

سترې شوې نه ده

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لکه پلار هسې یم

پلار مې تر مړينې نه يوه ګړۍ دمخه هم

د شنو غنمو وږو لاندې

زموږ د کلي د بزګر له ارتينې سره بربنډ پروت و.

۱۳/٤/۱۳۷٦

کابل

کله چې لمر شين شي

کله چې لمر شين شي

ستادیادونوشنه ګلان مې د زړګي پرمساپرې دښتې ځانګې وکړې،

وغوړېږي

کله چې لمر شين شي.

☒☒☒

کله چې لمر شين شي

ستا ديادونو طلايي کبان په ښکلو او زرينو وزرو

زما د سترګو په چينو کې ستا د سترګو تصويرونونه خوبونه مينځي

کله چې لمر شين شي.

☒☒☒

کله چې لمر شين شي

ستا ديادونو هغه پېغله هوسۍ راشي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر بېګاه زما د زړه په جل وهليو کروندو کې څري

کله چې لمر شين شي.

⊠⊠⊠

زما د زړه دښته کې څاڅکي دباران نه ووري

زمادسترګوچينه وچه ده،د اوښکومرغلرې ورنه غلو وړي دي

څوکاله وشول چې ږلۍ مې د زړګي پرفصل ووري او کېږدۍ مې

توپانونو وړې

نو ستا د ياد هغو ګلونو ته باران،

هغو کبانو ته اوبه،

اودې هوسۍ ته به شپونکی څنګه شي.

⊠⊠⊠

بېګاه شپونکی باد ستا د څڼو له غرو راغی

په پګړۍ کې يې يو ټکی د يو ګل نه و

له نرۍ ملا نه يې لمر هغه زرين وستنی نه و راتاو

چاپې په تشې او ريښې ريښې بخڅۍ کې يود ستورونارنج نه وايښی

نور مې په کلي کې باد نه چلېږي، باد هم مساپر شو ورنه

څومره تنها،

څومره يوازې ده

زما دکلي ښکلې نازولې سپوږمۍ.

⊠⊠⊠

بېګاه مې خوب ليدلی:

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ دکلي دچنارو تر شنو سيورو لاندې

پر هغو لويو پلنګي کټونو

يو څو کارغان ناست دي

ږلۍ د لښتو ورويۍ،ګېډوي ځان ته زموږدکلي سپينې هيلۍ

زموږ د کلي په دېره کې د چلمو د کړو وړو لوګيو پر ځای

خورې ورې دي د ښايسته هيليو تکې سرې د پېغلو وينې

کلي کې يو سيورى د برېتو

او يو شرنګ د سپينو تورو نه شته

رښتيا!

د کلي په دېره کې

د زلميو څېورو

د اتڼ هغه سکڼې ماښام درياد شي که نه؟

ستا ديادونو شنه ګلان مې

د زړګي پر مساپرې دښتې څانګې وکړې

وغوړېږي،

کله

چې

لمر

شين

شي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۲/۷/۱۳۷٦

پېښور- پښتونخوا

غزل

څه ښکلی سوداګر دی څومره ښکلی باران پلوري
یو اس د سپینو وریځو دی د وریځوګلان پلوري

د ستورو په تېشو یې جوړې کړې ورته څنې
نن دلته په دې چم کې یو کافر دی بتان پلوري

یو بار یې د رنګ راوړ د سپرلي جوارګر ګورئ
چې څومره یې ګران راوړ چې یې څومره ارزان پلوري

یو شین لوګی راخوردی یو سور اور دی لګېدلی
یو مست زردشت راغلی دی یو غلی اذان پلوري

بازار یې د نور لوټ کړ د اسمان سپینې کوترې
له لمر څنې ټیک اخلي اود ستورو کاروان پلوري

د باد په نیلي سپور د سهار سپین شهزاده راغی
د شپو بربنډې پېغلې پرې شلېدلی ګرېوان پلوري.

۱۳۷۷ کال د پسرلي لومړۍ شپه

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوباد، یو منصور

یوباد رالګېدلی ماله ځانه سره وړي

د زړه اس مې له باره د ارمانه سره وړي

د شپو پراوښ یو غل دی زمورِ کلي ته راغلی

ګلونه او باغونه له باغوانه سره وړي

یو پل وم چېرته لرې ستا پر لاره زرغون شوی

یو لوټ مې اوس له بادوله بارانه سره وړي

یو څوک دی ستا لاس شراب یې ټول راځنې وڅښل

دا سره کېږدی، د خوب مې له توپانه سره وړي

زموږه یې په سترګو کې د شپو دوړې شیندلي

دا لوی کاروان مو ځکه له ځاروانه سره وړي

ناري د اناالحق یې ورته وچې کړې پر ژبې

منصور وطن مې دارته له ایمانه سره وړي

۱۷/۱/۱۳۷۷

لغمان

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د محمد اسمعیل یون لنډه پېژندنه

محمد اسمعیل یون د حاجي محمدخان زوی پر ۱۳٤٦ل کال، د لغمان ولایت د الینگار ولسوالۍ دنیازیو په یوې روښنفکرې کورنۍ کې زېږېدلی دی.

لومړنۍ زده کړې یې د الینگار ولسوالۍ د سلینگار په لومړني ښوونځي کې سرته رسولي دي، تر هغه وروسته کابل ته راغی او په خوشال خان لېسه کې شامل شو. پر ۱۳٦٦ل کال له نوموړې لېسې څخه په دویم نومره بریالی او پر ۱۳٦۷ل کال د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي د پښتو څانگې محصل شو. پر ۱۳۷۰ل کال له نوموړې څانگې څخه اول نومره بریالی او پر همدې کال بېرته دپښتو څانگې د کدر غړی شو. پر ۱۳۸۵ل کال په نوموړې څانگه کې د ماسټرۍ دوره پیل شوه، یون په ډېر ښه او بریالي ډول دا دوره پایته ورسوله.

محمد اسمعیل یون له ۱۳۷۰ ل کال څخه بیا تر ننه پورې د کابل پوهنتون د ژبو او ادبیاتو پوهنځي تدریسي غړی او د(پوهندوی) علمي پوړۍ ته رسېدلی دی، پر استادۍ سربېره،استاد یون د ((کابل پوهنتون))، ((هیلې)) او((شمشاد))مجلو د چلوونکي دنده هم په ښه ډول ترسره کړې ده. په پېښور کې د چاپېدونکې ((معارف)) مجلې کتونکی غړی هم و. همدارنگه دیو شمېر نورو چاپي خپرونو همکار هم پاتې شوی دی.

استادیون پر ۱۳۸۱ل کال، په جلال اباد کې بېړنۍ لویې جرگې ته د ختیزو ولایتونو د انتخاباتو د دفتر مشر شو، ددې جرگې لپاره تر ټاکنو وروسته د جرگې غړی، بیاد جرگې د غړو له خوا د بېړنۍ لویې جرگې دلومړي منشي په توگه انتخاب شو.استاد یون په دې جرگه کې تر خپل وروستي وسه خپل ملي او تاریخي مسولیت ادا کړ او د هېواد دښمنه عناصرو د توطیو مخه یې ونیوله.

تر دې جرگې وروسته، کله چې د افغانستان د اساسي قانون د تدوین بهیر پیل شو، نو استاد یون بیا ددې بهیر لپاره د ختیزو ولایتونو د دارالانشاد دفتر مشر وټاکل شو. په ختیزو ولایتونو کې د اساسي قانون د لویې جرگې لپاره انتخابات هم د همدې دفتر له خوا ترسره شول.استاد یون د اساسي قانون د تصویب په لویه جرگه کې د نوموړې جرگې د دارالانشا د غړي په توگه خپل فعال رول ادا کړ. ټاکل شوې وه، استاد یون په ختیزو ولایتونو کې د افغانستان د جمهوري ریاست لپاره د عمومي ټاکنو د دفتر مسول شي، خو په کابل کې د لویو جنگسالارانو او ځینو تنظیمي

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشرانو له خوا پر حکومت او ملګرو ملتونو د زيات فشار له امله له کاره ګوښه شو.ملګرو ملتونو (UNAMA)استاد يون ته وړانديز وکړ، چې په کابل کې به تر دې لوړه دنده دروسپارو، خو استاد يون ونه منله او خپلې استادۍ ته يې دوام ورکړ.

درې کاله وروسته يې د ځينو ملګرو په زيات ټينګار او غوښتنه، د جمهوري رياست د ملي امنيت شورا په دفتر کې د فرهنګي چارو د رياست دنده ومنله او په کابل پوهنتون کې پر استادۍ سربېره لا تر اوسه دا دنده پر مخ وړي.استاد يون پر ۱۳۸۵ل کال د افغانستان او پاکستان د امن ګډې جرګې لپاره د افغانستان له خوا د منشي په توګه غوره شو او دا دنده يې هم په ښه ډول ترسره کړه.

استاد يون د خپلواک ليکوال په توګه په تېرو شلو کلونو کې ګڼ شمېرفرهنګي او ټولنيز خدمتونه ترسره کړي،په ګڼو چاپي، راديويي او ټلويزيوني مرکو کې يې د و اقعيتونو او حقايقو د څرګندبيان له امله د خلکو په زړونوکي ځاى نيولى دى. که څه هم ډېر خلک د يون ليکنې، مرکې او نظريات خوښوي، خو يو شمېر داسې خلک هم شته، چې د يون سرسختي مخالفين دي. د هغه ملي او ګټورو نظرياتو ته هم غلط رنګ او تعبير ورکوي، دا ډول اشخاص، چې اکثره يې زورواکي او د سياسي ډلو ټپلو غړي او مشران دي، د استاد يون نظريات خپلو شخصي او تنظيمي ګټو ته خطر بولي، نو ځکه يې په ټينګه مخالفت کوي. زه ددې شاهد يم، هر کله چې يون کومه ليکنه او مرکه کړې، نو دده پر وړاندې يې مثبت او منفي غبرګونونه دواړه راپارولي دي، منفي غبرګونونه اکثره وخت د هغو اشخاصو او ډلو له خوا وي، چې په تېر کړکېچن سياسي بهير کې يې ډېرې نامشروع ګټې ترلاسه کړي او ځانونه يې مطرح کړي دي.

مثبت غبرګونونه اکثره د ولس دمشرانو، روښنفکرانو او نورو مخورو له خوا وي، خو استاد يون په دغسې سختو اغزنو او تنګو شرايطو کې بيا هم خپل فرهنګي، سياسي او ټولنيز کار ته دوام ورکوي.

دا اوسنى فرهنګي کار، چې تاسو يې اوس په مسلسل ډول ګورئ، دا د تېرو شلو کلونو کارونه دي، چې له تېر يو نيم کال راهيسې پرې په منظم ډول کار شوى، اوډل شوي او دادى ستاسو مخې ته ايښودل کېږي، په داسې يو دولتي دفتر کې چې بوختياوې په کې ډېرې وي، د منظم او ستر فرهنګي کار سرته رسول اسانه کار نه دى.استاد يون پر خپلو فرهنګي کارونو سربېره د ګڼو فرهنګي ټولنو د غړي، همکار او موسس غړي په توګه هم خپل فرهنګي رول ادا کړى،په پېښور کې يې د دوو المان مېشتو فرهنګي ټولنو (دافغانستان دکلتوري ودې ټولنې) او(د پښتني فرهنګ د ودې پراختيا ټولنې) د همکار په توګه د بېلابېلو ليکوالو په لسګونو اثار، ايډيټ او چاپ کړي دي. دغه راز يې په سلګونو کورنيو مشاعرو، ادبي غونډو او سيمينارونو کې ونډه اخيستې ده، خپله يې هم په لسګونو مشاعرې،سيمينارونه او علمي ورکشاپونه جوړ کړي دي.

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سربېره پر دې، په یو زیات شمېر، ملي او نړیوالو کنفرانسونو کې یې په ښه ډول د خپل هېواد استازي کړې ده.
دلته به یې د اثارو یادونه وکړو:

اثار

الف- پنځوني:

کتاب نوم ځرنګوالی چاپکال

�متکور لومړی شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷

�په اورونو کې سندرې دویمه شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷

ب- راټولوني:

�هیلې ګډه شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷

�نیمګړې ارمانونه د حیران شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷

�د لوونو فصل ګډه شعري ټولګه دویم ۱۳۸۷

�د نازو انا یاد د سیمینار د لیکنو ټولګه دویم ۱۳۸۷

�د استاد الفت نثري کلیات داستاد الفت نثرونه درېیم ۱۳۸۷

�سیندونه هم مري د اسحق ننګیال شعري منتخبات دویم ۱۳۸۷

ج- ژباړنې:

�د ټولنپوهنې له نظره: په افغانستان کې د واک جوړښتونه

دپوهنوال روستارتره کې اثر دویم ۱۳۸۷

. �د افغانستان فرهنګي میراثونو ته یوه کتنه

د نینسي دوپرې اثر دویم ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�په افغانستان کې د جګړې جنایتکارانو محاکمه

د پوهنوال روستار تره کی اثر دویم ۱۳۸۷

د- یونلیکنې:

�د اماراتو سفر د اماراتو یونلیک دویم ۱۳۸۷

�که یون دی یون دی د اروپا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

�دپنتاګون ترڅنډو د امریکا یونلیک لومړی ۱۳۸۷

هـ- څېړنې او شننې:

�د محمدګل خان مومند اند و ژوند ته یوه لنډه کتنه دویم ۱۳۸۷

�استاد زیار د پښتنې فرهنګ یو ځلاند ستوری دویم ۱۳۸۷

�دکابل پوهنتون د ادبیاتو پوهنځي پښتو کتابښود دویم ۱۳۸۷

�د افغانستان فرهنګ ته اوښتي زیانونه دویم ۱۳۸۷

�د پښتو شعر هندسي جوړښت شپږم ۱۳۸۷

�له افغانستانه د مسلکي کادرونو د فرار عوامل دویم ۱۳۸۷

�ساینسي پرمختیاوې دویم ۱۳۸۷

�بېړنۍ لویه جرګه ولسواکي او زورواکي دویم ۱۳۸۷

�اندیال خوشال لومړی ۱۳۸۷

�هیله د خپلو سریزو په لمن کې لومړی ۱۳۸۷

�کلتوري یون لومړی ۱۳۸۷

�فرهنګي فقر لومړی ۱۳۸۷

Download from: ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

�مرکه او مرکې لومړی ۱۳۸۷

�خوشال په خپل ایډیال لومړی ۱۳۸۷

�دکتابونو په وړمو کې لومړی ۱۳۸۷

�افغانستان په سیاسي کړلېچ کې لومړی ۱۳۸۷

�پښتو لیکنی سمون لومړی ۱۳۸۷

�اوسنۍ رسنۍ لومړی ۱۳۸۷

�که نړیوال ماته وخوري؟ لومړی ۱۳۸۷

خدای (ج) دې استاد یون ته ډېر عمر ورکړي او جرئت دې ورته هم تاند لري،الله(ج) دې دی له هر ډول بدو بلاوو وژغوري، په فرهنگي کارو زیار کې ورته دنور زغم او اوسپلې هیله لرم.

په درناوي

وفاالرحمن وفا

کابل- افغانستان

Download from: ketabton.com

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library